

ประสิทธิผลของกิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษต่อการเรียนรู้และความคงทน
ของคำศัพท์และความสามารถในการพูด
**Effectiveness of English Song Activities on Learning and Retention
of Vocabulary and Speaking Ability**

มาริสกา กาสูวรรณ

Marisa Kasuwan

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

**A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for the Degree of
Master of Arts in Teaching English as an International Language
Prince of Songkla University**

2556

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

ชื่อวิทยานิพนธ์	ประสิทธิผลของกิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษต่อการเรียนรู้และความคงทน ของคำศัพท์และความสามารถด้านการพูด
ผู้เขียน	นางสาวมารีสา กาศสุวรรณ
สาขาวิชา	การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

คณะกรรมการสอบ

.....
(รองศาสตราจารย์ ดร.มณฑา จาญพจน์)

.....ประธานกรรมการ
(ดร.พิทยธร แก้วคง)

.....กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.มณฑา จาญพจน์)

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วราภรณ์ ศรีเพชรพันธุ์)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ อนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้
เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอน
ภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ

.....
(รองศาสตราจารย์ ดร.ธีระพล ศรีชนะ)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ขอรับรองว่า ผลงานวิจัยนี้เป็นผลมาจากการศึกษาวิจัยของนักศึกษาเอง และขอแสดงความขอบคุณบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้อง

ลงชื่อ.....

(รองศาสตราจารย์ ดร.มณฑา จาภูพจน์)

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ลงชื่อ.....

(นางสาวมารีสา กาสุวรรณ)

นักศึกษา

ข้าพเจ้าขอรับรองว่า ผลงานวิจัยนี้ไม่เคยเป็นส่วนหนึ่งในการอนุมัติปริญญาในระดับใดมาก่อน และ
ไม่ได้ถูกใช้ในการยื่นขออนุมัติปริญญาในขณะนี้

ลงชื่อ.....

(นางสาวมาริสสา กาศุวรรณ)

นักศึกษา

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความอนุเคราะห์ของบุคคลหลายท่านซึ่งผู้มีพระคุณท่านแรกที่ผู้วิจัยใคร่ขอกราบพระคุณ คือ รองศาสตราจารย์ ดร.มณฑา จาณุกิจน์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ซึ่งท่านได้อุทิศเวลาให้ความช่วยเหลือและให้คำปรึกษามาโดยตลอด อีกทั้งให้ข้อคิดในการทำงานด้วยความเมตตากรุณาปราณี จนกระทั่งวิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

ขอขอบพระคุณ ดร.พิทยาธร แก้วคง ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วราภรณ์ ศรีเพ็ชรพันธุ์ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ที่ได้สละเวลาให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ พร้อมทั้งตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ทำให้งานวิจัยมีความสมบูรณ์มากขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ทุกท่านในหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติทุกท่าน ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทความรู้อันมีค่า จนสามารถทำงานวิจัยฉบับนี้สำเร็จ และขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ อำไพรัตน์ สุทธิพันธ์ ผู้คอยให้คำแนะนำ การสนับสนุนพร้อมทั้งกำลังใจที่ดีเสมอมา

ขอขอบคุณ นายเอกสิทธิ์ สิทธิชัย ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านดั้นปรัง อ.วังวิเศษ จ. ตรัง และครูผู้สอนภาษาอังกฤษ ที่ให้ความอนุเคราะห์และอำนวยความสะดวกในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ และขอบคุณนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่น่ารักยิ่ง ที่ได้ให้ความร่วมมือในการทดลองการสอนตลอดหนึ่งภาคการศึกษา

นอกจากนี้ ผู้วิจัยขอขอบคุณกำลังใจอันใหญ่ยิ่งจากครอบครัวอันเป็นที่รัก ที่คอยอยู่เคียงข้างเป็นกำลังใจให้ฟันฝ่าอุปสรรค คอยสนับสนุนให้ความช่วยเหลือและเป็นผู้อยู่เบื้องหลังความสำเร็จในทุกด้านตลอดมา ขอขอบคุณพี่ๆ เพื่อนๆ ร่วมรุ่น หลักสูตร M.A.TEIL ทุกคน ที่คอยให้ความช่วยเหลือ และให้กำลังใจเสมอมา

สุดท้าย ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณผู้ที่มีส่วนทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์ทุกท่านที่ข้าพเจ้ามีโอกาสเฝ้าชมดั่งในกิตติกรรมประกาศหน้านี้ได้ ข้าพเจ้าขอระลึกถึงบุญคุณ และขอขอบพระคุณทุกท่านเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

นางสาวมารีสา กาสวรรณ์

ชื่อวิทยานิพนธ์	ประสิทธิผลของกิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษต่อการเรียนรู้และความคงทนของคำศัพท์และความสามารถด้านการพูด
ผู้เขียน	นางสาวมารีสา กาศสุวรรณ
สาขาวิชา	การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ
ปีการศึกษา	2556

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาประสิทธิผลของการสอนภาษาอังกฤษด้วยกิจกรรมเพลงในการเรียนรู้และความคงทนของคำศัพท์และความสามารถด้านการพูด รวมทั้งความสัมพันธ์ของพฤติกรรมการเรียนกับประสิทธิผลของการเรียนโดยใช้กิจกรรมเพลง กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 38 คน ของโรงเรียนบ้านต้นปรัง อ.วังวิเศษ จ.ตรัง ในปีการศึกษา 2555 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบทดสอบคำศัพท์เป้าหมาย 50 คำและแบบทดสอบทักษะการพูด ซึ่งใช้ทดสอบก่อนเรียน หลังเรียนและหลังจากการเรียนเสร็จสิ้น 4 สัปดาห์ เพื่อวัดความคงทน แบบและเกณฑ์การประเมินพฤติกรรมการเรียนซึ่งใช้บันทึกพฤติกรรมการเรียนด้วยเพลงของนักเรียนที่เจาะจงเป็นรายบุคคล และแบบสัมภาษณ์

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีคะแนนการทดสอบหลังเรียนทันทีเพิ่มขึ้นจากคะแนนก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 สำหรับความคงทนด้านคำศัพท์มีค่าเฉลี่ยไม่แตกต่างจากคะแนนหลังเรียน แต่มีผลคะแนนความคงทนในความสามารถด้านการพูดเพิ่มขึ้นจากคะแนนหลังเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ความคล่องแคล่วและความสามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจได้ พฤติกรรมการเรียนด้วยกิจกรรมเพลงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับประสิทธิผลของการเรียน จึงสรุปได้ว่า การเรียนโดยใช้กิจกรรมเพลงทำให้นักเรียนสามารถพัฒนาความรู้ด้านคำศัพท์ ความคงทนในการจดจำคำศัพท์และความสามารถด้านการพูดได้

Thesis Title	Effectiveness of English Song Activities on Learning and Retention of Vocabulary and Speaking Ability
Author	Miss Marisa Kasuwan
Major Program	Teaching English as an International Language
Academic Year	2013

ABSTRACT

This research aimed to study the effectiveness of teaching English through song activities on learning and retention of vocabulary and speaking ability as well as the relationship between behavior in learning English through song activities and learning effectiveness. The subjects were 38 Prathomsuksa 5 (Grade 5) students in 2012 academic year from Bantonprong School, Trang. The instruments used were a target vocabulary test of 50 words and a speaking test, both of which were used before, immediately after the training and 4 weeks after to measure the retention rate and a learning behavior observation form to use in observing specified individuals and semi-structured interview form.

The results showed that after the training, the students' scores were significantly higher than that before the training ($p = .01$). The retention test scores on vocabulary were not significantly different from the post-test scores. However, the retention test scores on speaking were significantly higher than the post-test scores, especially in terms of fluency and ability to make the listener understand. Behavior in learning through song activities positively correlated with learning effectiveness. It is possible, hence, to conclude that learning English through song activities enable students to develop and retain their vocabulary knowledge and speaking ability.

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	(3)
ABSTRACT	(4)
กิตติกรรมประกาศ	(5)
สารบัญ	(6)
สารบัญตาราง	(8)
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ความสำคัญและความเป็นมาของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
1.3 คำถามวิจัย	4
1.4 นิยามศัพท์เฉพาะ	4
1.5 ขอบเขตของการวิจัย	5
1.6 ประโยชน์ที่ได้รับจากงานวิจัย	6
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
2.1 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับการสอน	8
2.1.1 สมมุติฐานตัวปิดกั้นการเรียนรู้ (Affective Filter Hypothesis)	8
2.1.2 เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response)	11
2.1.3 ทฤษฎีพหุปัญญา (Multiple Intelligence)	13
2.1.4 ความคงทนในการเรียนรู้.....	14
2.1.5 ทฤษฎีการถ่ายโอนการเรียนรู้ (Transfer Theory)	14
2.2 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการพูดสื่อสาร	16
2.2.1 การพูดเพื่อการสื่อสาร	16
2.2.2 ภารกิจของการสื่อสาร (Communicative Tasks).....	17
2.2.3 การสอนตามแนวสื่อสาร (Communicative Language Teaching-CLT)	18
2.2.4 การสอนแบบฟัง-พูด (Audio-Lingual Method)	20
2.3 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับคำศัพท์และการสอน โดยการใช้เพลง.....	21
2.3.1 ความรู้ด้านคำศัพท์	21
2.3.2 เพลงกับการสอนภาษาอังกฤษ	23

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	27
2.4.1 งานวิจัยต่างประเทศ	27
2.4.2 งานวิจัยในประเทศ.....	28
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	31
3.1 กลุ่มตัวอย่าง	31
3.2 การเตรียมการเบื้องต้น	31
3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	33
3.3.1 แผนการจัดการเรียนรู้	33
3.3.2 แบบทดสอบก่อน-หลังเรียน และแบบทดสอบวัดความคงทน	34
3.3.3 แบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ	35
3.3.4 เกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ	35
3.3.5 แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้	36
3.3.6 เกณฑ์การประเมินพฤติกรรมการเรียนรู้	36
3.3.7 แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งมีโครงสร้าง	37
3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล	38
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล	38
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	40
4.1 ผลการสอบก่อน-หลัง การทดลอง และผลการสอบวัดความคงทน	40
4.2 ผลการสัมภาษณ์	50
4.3 อภิปรายผลการทดลอง	52
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ	56
5.1 สรุปผลการวิจัย	57
5.2 ข้อเสนอแนะ	59
5.2.1 ข้อเสนอแนะด้านการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมเพลง	59
5.2.2 ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป	59
เอกสารอ้างอิง	60

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
ภาคผนวก	
ก. ตัวอย่างแผนจัดการเรียนรู้.....	67
ข. 1 แบบทดสอบคำศัพท์ ก่อนเรียน-หลังเรียน	81
ข. 2 แบบทดสอบความคงทนของคำศัพท์	86
ค. แบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ	91
ง. เกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ	93
จ. แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียน	95
ฉ. เกณฑ์การประเมินพฤติกรรมการเรียน	97
ช. คำถามสัมภาษณ์นักเรียนหลังเรียนด้วยกิจกรรมเพลง	99
ประวัติผู้เขียน	101

สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
3.1 รายการจำนวนคำศัพท์ที่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำเป็นต้องเรียน	32
4.1 ความรู้ด้านคำศัพท์และความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนทั้งหมด	41
4.2 ความรู้ด้านคำศัพท์และความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนกลุ่มเก่ง	42
4.3 ความรู้ด้านคำศัพท์และความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนกลุ่มกลาง.....	43
4.4 ความรู้ด้านคำศัพท์และความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนกลุ่มอ่อน	44
4.5 ความรู้ด้านคำศัพท์และความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ หลังเรียนและความคงทน ของความรู้และความสามารถ ของนักเรียนทั้งหมด	45
4.6 ความรู้ด้านคำศัพท์และความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ หลังเรียนและความคงทน ของความรู้และความสามารถ ของนักเรียนกลุ่มเก่ง	46
4.7 ความรู้ด้านคำศัพท์และความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ หลังเรียนและความคงทน ของความรู้และความสามารถ ของนักเรียนกลุ่มกลาง	47
4.8 ความรู้ด้านคำศัพท์และความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ หลังเรียนและความคงทน ของความรู้และความสามารถ ของนักเรียนกลุ่มอ่อน	48
4.9 ผลการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนขณะทำกิจกรรมเพลง ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง 9 คน	49
4.10 ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียน โดยใช้กิจกรรมเพลงกับความรู้ด้านคำศัพท์ และความสามารถในการพูด ของนักเรียนกลุ่มเก่ง กลาง อ่อน	49

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความสำคัญและความเป็นมาของปัญหา

ในปัจจุบันภาษาอังกฤษได้มีบทบาทสำคัญและมีอิทธิพลต่อนานาประเทศทั่วโลก รวมทั้งประเทศไทยด้วย เพราะประเทศไทยเป็นประเทศที่พัฒนามาจากประเทศเกษตรกรรมสู่ประเทศอุตสาหกรรมใหม่ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ต้องรับเอาเทคโนโลยีและความรู้ทางวิทยาศาสตร์สมัยใหม่มาช่วยในการพัฒนาให้เจริญก้าวหน้า และในขณะเดียวกันภาษาอังกฤษก็เป็นภาษาสากลที่ใช้ในวงการวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (Smith, 1988) ในยุคโลกาภิวัตน์ซึ่งเป็นยุคของข้อมูลข่าวสาร (Information Age) ที่ไร้พรมแดนทั้งในด้านของความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและการคมนาคม ประเทศต่างๆ ในภูมิภาคทั่วโลกติดต่อถึงกันได้รวดเร็วมากยิ่งขึ้น ภาษาที่มีบทบาทและเป็นสื่อกลางในการสื่อสารที่ใช้กันมากที่สุดมานานาประเทศ คือ ภาษาอังกฤษ Jenkins (2003) กล่าวว่า ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางที่ช่วยในการสื่อสารระหว่างกลุ่มคนต่างเชื้อชาติและวัฒนธรรมยิ่งไปกว่านั้น ภาษาอังกฤษแสดงออกให้เห็นถึงสัญลักษณ์ของความเป็นเอกภาพของคนทั่วโลกที่ใช้ภาษาอังกฤษสื่อสาร Crystal (1997 อ้างใน Mackey, 2000) ซึ่งให้เห็นว่า ภาษาอังกฤษเป็นเพียงภาษาเดียวที่แพร่กระจายไปทั่วทุกมุมโลก นอกจากนี้ภาษาอังกฤษยังเข้ามามีบทบาทความสำคัญทางด้านสังคม เศรษฐกิจ การเมือง การศึกษา วัฒนธรรม อีกด้วย

ประเทศไทยได้ให้ความสำคัญกับภาษาอังกฤษเป็นอย่างมากและภาษาอังกฤษก็มีบทบาทสำคัญทางการเรียนการสอนของการศึกษาไทย หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 นอกจากนี้ กระทรวงศึกษาธิการ (2552) กำหนดให้ภาษาอังกฤษอยู่ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (English as a Foreign Language) โดยมุ่งหวังให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาต่างประเทศและเพื่อใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ รวมทั้งเพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมที่หลากหลายในประชาคมโลก

ภาษาอังกฤษได้เข้ามามีบทบาทในการเรียนการสอนในฐานะภาษาต่างประเทศ และนักเรียนทุกคนต้องเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาไปจนถึงระดับอุดมศึกษา ซึ่งถือเป็นเวลาที่ยาวนานสำหรับการเรียนภาษาอังกฤษ แต่นักเรียนไทยก็ยังไม่สามารถที่จะใช้ภาษาอังกฤษในการพูดสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ อาจเป็นเพราะขาดโอกาสที่นำไปใช้ในชีวิตประจำวัน (Khamkhien, 2011) การฝึกปฏิบัติส่วนใหญ่เกิดขึ้นเพียงแต่ในห้องเรียนเท่านั้น อีกทั้ง

นักเรียนส่วนใหญ่คิดว่าภาษาอังกฤษนั้นยาก เพราะภาษาอังกฤษแตกต่างไปจากภาษาแม่ (Mother Tongue) นักเรียนต้องเผชิญกับความซับซ้อนทางไวยากรณ์ การจดจำคำศัพท์ได้น้อย รวมทั้งไม่มีความกล้าในการพูดภาษาอังกฤษเพราะกลัวพูดผิดหลักไวยากรณ์ จึงทำให้ภาษาอังกฤษกลายเป็นเรื่องยากสำหรับนักเรียน นอกจากนี้ สภาพปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันชี้ให้เห็นว่า การเรียน การสอนได้รับการพัฒนาไม่เต็มที่เท่าที่ควร นักเรียนมีผลคะแนนการสอบภาษาอังกฤษต่ำ และไม่ให้ความสำคัญของการเรียนภาษาอังกฤษ ยิ่งไปกว่านั้น ครูส่วนใหญ่เน้นการสอนแบบท่องจำ ไม่ปรับเปลี่ยนวิธีการสอนให้เหมาะสมกับความต้องการของผู้เรียน และสื่อที่ใช้ในการสอนไม่เอื้อต่อการเรียนรู้ของนักเรียน (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ, 2552) ด้วยเหตุนี้ นักเรียนเกิดเจตคติที่ไม่ดี เบื่อหน่ายการเรียนภาษาอังกฤษ เพราะบรรยากาศการเรียนที่เป็นแบบท่องจำ รวมทั้งเนื่องจากตัวครูผู้สอนไม่สร้างแรงจูงใจและไม่ใช้สื่อที่กระตุ้นการเรียนรู้ให้นักเรียนเกิดความเพลิดเพลินและสนุกไปกับการเรียน

การเรียนรู้ภาษาได้ดีนั้นจะเกิดในช่วงวัยเด็ก (ศรีเรือน แก้วกังวาล, 2545) ดังนั้นเด็กในระดับชั้นประถมศึกษาจึงเป็นช่วงวัยที่สำคัญอย่างยิ่งที่ควรเอาใจใส่และปลูกฝังการเรียนรู้ด้านภาษา การที่จะทำให้เด็กในช่วงวัยนี้ชอบและรักการเรียนภาษา ครูผู้สอนควรสร้างบรรยากาศในการเรียนรู้ที่ดี สร้างบรรยากาศในชั้นเรียนให้เป็นที่ไปในเชิงบวกหรืออบอุ่นและผ่อนคลาย ทุกคนต่างเป็นมิตรและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ทำให้ผู้เรียนรู้สึกว่าตัวเองมีค่า ทั้งครูและนักเรียนเข้ากันได้ดี ทำให้เกิดความมั่นใจ รู้สึกปลอดภัย ส่งผลให้นักเรียนไปเกิดการกระตุ้นการเรียนรู้ได้สูงขึ้น (Moon, 2005) ส่วนกิจกรรมที่ใช้สอนก็ควรทำให้เด็กเกิดความสนุกไปกับการเรียนรู้ เนื่องจากเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 12 ปี ไม่สนใจหรือตั้งใจจดจ่อเกี่ยวกับการเรียน โครงสร้างไวยากรณ์ แต่พวกเขาจะสนใจการเรียนโดยใช้เกมส์ เพลง และกิจกรรมอื่นๆ ที่สร้างความสนุกสนาน ทำให้ได้เรียนไปพร้อมกับเล่น (deAndres, 2002)

เพลงเป็นสิ่งที่สามารถสื่อ แสดงออก หรือ ถ่ายทอดอารมณ์ของของความรัก ความรู้สึกต่างๆ เรื่องราวหรือสิ่งที่น่าจดจำ ไม่ว่าจะเป็นความฝัน จินตนาการ หรือ อุดมคติของช่วงเวลาหนึ่งที่ผ่านมา เพลงมีมากมายหลากหลายรูปแบบ ซึ่งการถ่ายทอดความหมายความรู้สึกก็ล้วนแตกต่างกันไป แต่บทเพลงจะสามารถสะท้อนอยู่ในหัวใจของผู้ฟังเมื่อสัมผัสและเกิดการรับรู้ (Bolitho et al., 2003) ยิ่งไปกว่านั้น การใช้เพลงในชั้นเรียน ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงจากกิจกรรมเดิมๆ ในชั้นเรียนให้น่าสนใจอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน และเพลงยังเปรียบเสมือนทรัพยากรที่มีค่าที่จะช่วยพัฒนาความสามารถของนักเรียนในการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน นอกจากนี้ เพลงยังสามารถนำมาใช้เพื่อช่วยสอนความหลากหลายทางภาษา เช่น ประโยค รูปแบบการเรียนรู้คำศัพท์

การออกเสียง จังหวะการพูด ใช้สื่อนชนิดของคำ เช่น คำคุณศัพท์ คำวิเศษณ์ เป็นต้น และการเรียนด้วยเพลงช่วยผ่อนคลายสำหรับนักเรียนที่มีความกังวลเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียน (Saricoban & Metin, 2000)

นอกจากนี้ ดนตรีในชั้นเรียนยังช่วยสร้างความสัมพันธ์ทางที่ดีระหว่างครู และนักเรียน อีกทั้งยังสร้างบรรยากาศเชิงบวกในชั้นเรียน (Barteln, 2007) ดังนั้น กิจกรรมหนึ่งที่น่าสนใจและควรนำมาใช้ในการสอนเด็กเล็กก็คือ เพลง ซึ่งเพลงสามารถสร้างแรงจูงใจ ส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้และสร้างความจำระยะยาว สังเกตได้ว่าเมื่อเราจดจำข้อความและเวลาผ่านไปเราก็ลืม แต่หากเราจดจำเนื้อหาเป็นบทกลอนเข้าจังหวะ หรือร้องเป็นเพลงทำให้เราจดจำได้เร็วและยังค้างอยู่ในหัว เมื่อเวลาผ่านไปเราก็ยังนึกถึงบทกลอนหรือบทเพลงได้ ต่างจากการอ่านแบบท่องจำเมื่อเวลาผ่านไปก็จะลืม จึงเห็นได้ถึงความสัมพันธ์ระหว่างเพลงและความจำ (Murphy, 1990) และเนื่องจาก เพลงสามารถส่งเสริมทักษะในหลายด้านทั้งการฟัง พูด อ่าน เขียน จึงสามารถนำมาใช้ในการเรียนการสอนได้ทุกทักษะ

ในการเรียนภาษาที่สอง ทักษะที่จำเป็นต่อการเรียนเป็นลำดับแรกนั้นก็ คือ ทักษะการพูด เพราะเป็นทักษะที่ใช้มากที่สุดในชีวิตประจำวันและเป็นทักษะที่ก่อให้เกิดประสิทธิภาพทางการสื่อสารมากด้วยเช่นกัน (Egan, 1999) นอกจากนี้ กระทรวงศึกษาธิการ (2552) ได้ให้ความสำคัญของทักษะการพูดไว้ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 โดยได้กำหนดสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเมื่อจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ให้นักเรียนสามารถพูด เขียน สื่อสารระหว่างบุคคล ใช้คำสั่ง คำขอร้อง แสดงความต้องการ และให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน ครอบครัว เรื่องใกล้ตัวได้ นอกจากนี้ Byaem (1997) อ้างใน Wiriyachitra, (2001) กล่าวว่า เป้าหมายของการเรียนรู้ภาษาที่สองนั้นผู้เรียนต้องการพูดภาษาอังกฤษให้คล่องแคล่ว แต่นักเรียนส่วนใหญ่คิดว่าภาษาอังกฤษนั้นเป็นเรื่องที่ท้าทายเกินความสามารถของพวกเขา เพราะความยากของตัวภาษา และขาดโอกาสที่จะใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน Nation (2004) กล่าวว่า มีสองเหตุผลหลักที่ทำให้นักเรียนไม่สามารถพูดสื่อสารสิ่งที่เขาต้องการสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษได้ เหตุผลแรก คือ ไม่ทราบคำศัพท์อย่างเพียงพอ เหตุผลที่สอง ทราบคำศัพท์แต่ไม่รู้วิธีการนำมาพูดหรือไม่รู้ว่าจะพูดอย่างไร คำศัพท์เป็นอุปกรณ์สำคัญในการเรียนภาษาอังกฤษและเป็นพื้นฐานที่นำไปสู่การพูดเพื่อการสื่อสารถึงแม้ว่า โครงสร้างทางไวยากรณ์ (grammar) จะมีความสำคัญแต่ก็ยังน้อยกว่าคำศัพท์ เพราะถ้าหากปราศจากไวยากรณ์ก็ยังสามารถสื่อสารได้ แต่ถ้าหากปราศจากคำศัพท์จะไม่สามารถสื่อสารใดๆ ได้เลย

การเรียนรู้คำศัพท์โดยการท่องจำ หรือ การพูดตามซ้ำๆ ไม่สามารถทำให้ผู้เรียนจดจำคำศัพท์ได้นาน และไม่ส่งผลให้เกิดความจำระยะยาว (Krashen & Terrell, 1988) แต่การใช้เพลงจะช่วยนักเรียนจดจำคำศัพท์และสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาที่ดีให้แก่ นักเรียน ดังนั้น เพลงจึงเหมาะสมกับการ

นำไปใช้ในห้องเรียน เพื่อเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้คำศัพท์ ยิ่งไปกว่านั้น เพลงยังส่งเสริมทักษะการพูด เนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่เน้นจังหวะ (Forster, 2006) การร้องเพลงเป็นจังหวะทำให้เกิดการเรียนรู้ทางภาษาได้ดี โดยที่นักเรียนจะสามารถพูดเป็นประโยคได้แทนที่จะพูดเป็นคำๆ อีกทั้ง มีการเว้นจังหวะได้อย่างถูกต้องดูเป็นธรรมชาติ (Weikart, 1998 อ้างใน Li & Brand, 2009)

ดังนั้น นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งอยู่ในช่วงวัยเด็ก อายุประมาณ 10-11 ปี อันเป็นช่วงวัยที่เหมาะสมกับการปลูกฝังการเรียนรู้ภาษา ควรที่จะใช้วิธีการสอนด้วยเพลง เพื่อให้ให้นักเรียนสนุกกับการทำกิจกรรมในการเรียน ช่วยให้มีสมาธิแสดงออกขณะทำกิจกรรมเพลง เพื่อส่งเสริมความรู้ด้านคำศัพท์และความสามารถด้านการพูดของนักเรียน

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการเรียนรู้คำศัพท์และความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน โดยการใช้กิจกรรมเพลง
2. เพื่อศึกษาความคงทนในการจดจำคำศัพท์และความสามารถด้านการพูดโดยการใช้กิจกรรมเพลง
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียนโดยการใช้กิจกรรมเพลงกับผลการเรียนรู้คำศัพท์และความสามารถด้านการพูดของนักเรียน

1.3 คำถามวิจัย

1. ความรู้ด้านคำศัพท์และความสามารถด้านการพูดของนักเรียนหลังเรียนด้วยกิจกรรมเพลงเพิ่มขึ้นจากก่อนเรียนหรือไม่
2. นักเรียนมีความคงทนในการจดจำคำศัพท์และความสามารถด้านการพูดหรือไม่
3. พฤติกรรมการเรียนโดยใช้กิจกรรมเพลงสัมพันธ์กับการเรียนรู้คำศัพท์และความสามารถด้านการพูดหรือไม่

1.4 นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **กิจกรรมเพลง** หมายถึง กิจกรรมที่ใช้เพลงเป็นหลักในการเรียนการสอน แบ่งเป็นสามขั้นตอน ขั้นที่หนึ่ง คือ ขั้นก่อนการสอนเพลง จะสอนศัพท์ใหม่ และฝึกการออกเสียงให้กับนักเรียนได้รู้จักและคุ้นเคยก่อน ขั้นที่สอง คือ ขั้นระหว่างฟังเพลง โดยให้นักเรียนฟังเพลงก่อน แล้วร้องตาม และอาจให้ทำท่าประกอบตามไปด้วย ขั้นที่สาม คือ ขั้นหลังการฟังเพลง โดยให้นักเรียนจับคู่แล้วสนทนาถามตอบหรือทำกิจกรรมสื่อสารอื่นๆ

2. **เพลง** หมายถึง เพลงที่ใช้ประกอบกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ โดยเป็นเพลงที่มีเนื้อหาสอดคล้องกับเนื้อหาและวัตถุประสงค์ของแผนการเรียนรู้แต่ละแผน เป็นเพลงที่มีทั่วไปบนสื่ออินเทอร์เน็ต เป็นเพลงสั้นๆ จำง่าย ทำนองสนุกสนานน่าฟัง มีคำศัพท์ รวมทั้งประโยคที่ใช้สนทนาสอดแทรกอยู่

3. **พฤติกรรมกรรมการเรียน** หมายถึง พฤติกรรม การกระทำหรือการแสดงออกของนักเรียนในชั้นเรียนขณะที่เรียนและร่วมทำกิจกรรมเพลงได้แก่ การพูดทบทวนประโยคก่อนร้องเพลง การร้องเพลง การแสดงท่าทางประกอบ และการจับคู่สนทนา

4. **ความสามารถด้านการพูด** หมายถึง การที่นักเรียนสามารถสร้างประโยคเพื่อพูดสนทนาโต้ตอบในสถานการณ์ต่างๆที่กำหนดให้ได้อย่างถูกต้อง ซึ่งเป็นการสนทนาเบื้องต้นและเป็นเรื่องใกล้ตัวของนักเรียน

5. **คำศัพท์** หมายถึง คำศัพท์ที่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำเป็นต้องทราบ ตามสาระการเรียนรู้แกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ซึ่งเป็นคำศัพท์ใน 3 หน่วยการเรียนรู้ ได้แก่ หมวดการทักทาย ครอบคลุม วัน เดือน ปี กีฬา อาชีพ อวัยวะ ประเทศ ลักษณะ สี สภาพอากาศและฤดูกาล

6. **การเรียนรู้คำศัพท์** หมายถึง ความสามารถในการจดจำคำศัพท์ สะกดคำและบอกความหมายของคำศัพท์จากรูปภาพได้อย่างถูกต้อง และสามารถใช้คำศัพท์ได้ถูกต้องตามบริบทสนทนา โดยคำศัพท์ที่ใช้ในการเรียนการสอนนี้ เป็นคำศัพท์ที่ได้มาจากหน่วยการเรียนรู้ทั้ง 3 หน่วย ซึ่งวัดโดยใช้แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

7. **ความคงทน** หมายถึง ความสามารถในการจดจำคำศัพท์และการพูดของนักเรียน หลังเสร็จสิ้นการเรียนการสอนเป็นเวลา 4 สัปดาห์

1.5 ขอบเขตของการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ของโรงเรียนบ้านต้นปรอง อ. วังวิเศษ จ. ตรัง ในเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตรัง เขต 2 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 จำนวน 38 คน เลือกโดยวิธีสุ่มตัวอย่างตามความสะดวก (convenient sampling) ซึ่งครูผู้สอนประจำวิชาภาษาอังกฤษที่โรงเรียนเป็นผู้เลือกกลุ่มให้ เพื่อให้เหมาะสมแก่การจัดตารางเรียนของโรงเรียน

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น คือ บทเพลง

ตัวแปรตาม คือ

1. คะแนนในการทำแบบทดสอบความรู้ด้านคำศัพท์และความสามารถในการพูด ก่อนและหลังเรียน
2. คะแนนในการทำแบบทดสอบความรู้ด้านคำศัพท์และความสามารถในการพูด 4 สัปดาห์ หลังเสร็จสิ้นการเรียนการสอน
3. พฤติกรรมการเรียนกับประสิทธิผลการเรียน

ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองปฏิบัติการสอนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 เป็นเวลา 14 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 28 ชั่วโมง

1.6 ประโยชน์ที่ได้รับจากงานวิจัย

1. เพื่อเป็นแนวทางในการทำวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาความรู้ด้านคำศัพท์และการส่งเสริมทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษผ่านการใช้กิจกรรมเพลง
2. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษในการพัฒนาการสอนโดยใช้กิจกรรมเพลงในชั้นเรียน
3. เป็นการกระตุ้นความสนใจในการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้และพัฒนาการจัดการเรียนรู้ โดยการใช้กิจกรรมเพลงในการสอนทักษะอื่นๆ ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษต่อไป

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้เป็นวิจัยที่มุ่งศึกษาประสิทธิผลของกิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษต่อการเรียนรู้และความคงทนของคำศัพท์และความสามารถในการพูด ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร ตำรา ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยนำเสนอตามลำดับหัวข้อดังต่อไปนี้

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับการสอน ได้แก่ สมมุติฐานตัวปิดกั้นการเรียนรู้ (Affective Filter Hypothesis) เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ทฤษฎีพหุปัญญา (Multiple Intelligence) ความคงทนในการเรียนรู้ และทฤษฎีการถ่ายโอนการเรียนรู้ (Transfer Theory)

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการพูดสื่อสาร ได้แก่ การพูดเพื่อการสื่อสาร ภารกิจของการสื่อสาร (Communicative Tasks) การสอนตามแนวสื่อสาร (Communicative Language Teaching-CLT) และการสอนแบบฟัง-พูด (Audio Lingual Method)

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับคำศัพท์และการสอนเพลง ได้แก่ ความรู้คำศัพท์ เพลงกับการสอนภาษาอังกฤษ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ งานวิจัยต่างประเทศและงานวิจัยในประเทศ

2.1 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับการสอน

2.1.1 ทฤษฎีตัวปิดกั้นการเรียนรู้ (Affective Filter Hypothesis)

McLaughlin (1987) กล่าวว่า ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่สองของ Krashen ว่าเป็นทฤษฎีที่ได้รับการยอมรับอย่างสูงจากครูผู้สอนภาษาเป็นภาษาที่สองในประเทศสหรัฐอเมริกา ประกอบด้วยมุกติฐาน 5 ประการ ได้แก่

1) สมมุติฐานระหว่างการเรียนภาษากับการเรียนรู้ภาษา (The Acquisition Learning Hypothesis) สมมุติฐานนี้ สรุปได้ว่า กระบวนการเรียนรู้ภาษาที่สองของคนเรามีอยู่ 2 แบบ คือ การรู้ภาษา (language acquisition) และการเรียนภาษา (language learning) การรู้ภาษาเป็นวิธีการเรียนรู้ภาษาที่ 2 ที่มีกระบวนการคล้ายคลึงหรือเหมือนกันกับการเรียนรู้ภาษาที่หนึ่ง เป็นการเรียนรู้ภาษาโดยไม่รู้ตัว (subconscious) ผู้เรียนไม่ได้เรียนเรื่องกฎเกณฑ์ทางภาษา แต่รู้สึกได้ถึงความถูกต้องของภาษา การเรียนรู้แบบนี้จึงมีลักษณะเป็นธรรมชาติ และไม่เป็นทางการ แต่การเรียนภาษาเป็นวิธีการเรียนรู้ภาษาที่ 2 ที่เป็นการเรียนอย่างรู้ตัว (conscious) เป็นการเรียนรู้กฎเกณฑ์ของภาษาเป็นหลัก ผู้เรียนจะสามารถอธิบายกฎเกณฑ์ของภาษาได้ลำดับการรับรู้ แต่ในกระบวนการเรียนด้วยวิธีนี้ไม่มีการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเหมือนในชีวิตประจำวัน เป็นการเรียนรู้อย่างเป็นทางการ (formal)

2) สมมุติฐานว่าด้วยลำดับขั้นตอนตามธรรมชาติ (The Natural Order Hypothesis) เราสามารถคาดเดาลำดับการรู้ภาษาของคนได้เพราะกระบวนการมีลำดับ บางสิ่งจะเกิดขึ้นเป็นลำดับแรก แล้วอีกสิ่งจึงจะเกิดขึ้นเป็นลำดับต่อมา และมีอีกสิ่งเกิดขึ้นเป็นลำดับสุดท้าย การรู้ภาษาทำให้เราสามารถพยากรณ์ได้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นเป็นลำดับแรกและอะไรจะเกิดขึ้นตามมา

3) สมมุติฐานเรื่องการตรวจสอบ (The Monitor Hypothesis) สมมุติฐานนี้ มีสาระสำคัญว่า การรู้ภาษา และการเรียนภาษา นำไปใช้ประโยชน์ได้ต่างกัน การรู้ภาษา ทำให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในชีวิตจริงได้ โดยมีความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา ส่วนการเรียนภาษา มีประโยชน์ในการใช้ตรวจสอบความถูกต้องของภาษา หรือทำหน้าที่เป็นกลไกตรวจสอบภาษา (monitor) เท่านั้น

4) สมมุติฐานเรื่องปัจจัยนำเข้า (The Input Hypothesis) สมมุติฐานนี้ มีสาระสำคัญว่า ปัจจัยหนึ่งที่สำคัญอย่างยิ่งสำหรับการเรียนรู้ภาษาที่สอง คือ ข้อมูลทางภาษาที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจได้ หรือที่เรียกว่า comprehensible input ข้อมูลดังกล่าวนี้ อาจได้มาจากการฟัง หรือการอ่าน แต่จะต้องเป็นสิ่งที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจได้ มิฉะนั้น ข้อมูลดังกล่าวจะเป็นเพียงเสียงหรือตัวอักษรที่ไม่มีความหมายอะไรสำหรับผู้เรียน นอกจากนี้ ข้อมูลจะต้องมีความหมายในเนื้อหาด้วย ไม่ใช่เป็นเพียงกฎเกณฑ์หรือโครงสร้างของภาษาเท่านั้น แต่ต้องเป็นข้อมูลที่น่าสนใจและเกี่ยวข้องกับตัวผู้เรียน

5) สมมุติฐานเรื่องตัวปิดกั้นการเรียนรู้ (The Affective Filter Hypothesis)

สมมุติฐานที่ 5 สมมุติฐานเรื่องตัวปิดกั้นการเรียนรู้ Krashen (1985 อ้างใน McLaughlin, 1987) กล่าวว่า การป้อนข้อมูลที่เข้าใจได้ (comprehensible input) เป็นสิ่งที่จำเป็น แต่ไม่ได้เป็นเหตุผลหลักที่ทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาที่สอง เนื่องจาก การป้อนข้อมูลที่ครบถ้วนและเข้าใจได้ไม่ได้เกิดประโยชน์ต่อการเรียนรู้แต่อย่างใดเมื่อผู้เรียนเกิดการปิดกั้นทางความคิด (Mental Block)

โดยแท้จริงแล้ว ทฤษฎีตัวปิดกั้นการเรียนรู้ได้นำเสนอเป็นครั้งแรกโดย Dulay and Burt ในปี 1977 (Du, 2009) นอกจากนี้ Dulay et al. (1982 อ้างใน Ellis, 1985) ชี้ว่า ตัวปิดกั้นการเรียนรู้ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่าง เช่น แรงจูงใจ ทักษะคิด และอารมณ์ความรู้สึก ของผู้เรียน Krashen ได้พัฒนาทฤษฎีตัวปิดกั้นการเรียนรู้ต่อยอดจากพื้นฐานความคิดของ Dulay ซึ่งในทฤษฎี ตัวปิดกั้นการเรียนรู้ ประกอบไปด้วย แรงจูงใจ ทักษะคิด ความกังวล และความมั่นใจ ซึ่ง Krashen ได้ตั้งข้อสังเกตไว้ว่า หากเกิดการปิดกั้นการเรียนรู้จะเป็นการกีดกันการทำงานของอุปกรณ์การเรียนรู้ทางภาษา (Language Acquisition Device-LAD) แต่ถ้าหากลดการปิดกั้นการเรียนรู้จะทำให้นำเข้าข้อมูลได้ดี และเกิดการรับรู้ที่ดี ตัวปิดกั้นการเรียนรู้สามารถทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในการเรียนรู้ภาษาที่สอง แต่ไม่มีผลต่อการเรียนรู้ภาษาที่หนึ่ง เพราะการเรียนรู้ภาษาที่หนึ่งเป็นไปตามธรรมชาติโดยไม่มีตัวปิดกั้น ตัวปิดกั้นการเรียนรู้ นั้นจะมีบทบาทสำคัญในการเรียนรู้ภาษาที่สอง เนื่องจาก การเรียนภาษาที่สองเต็มไปด้วย ปัจจัยต่างๆ เช่น แรงจูงใจ ทักษะคิด ความกังวล และความมั่นใจ ไม่ได้เกิดจากการเรียนรู้ตามธรรมชาติที่อยู่ใต้อาณัติปราศจากความกังวล จึงทำให้เห็นว่าการเรียนรู้ภาษาที่สองเกิดขึ้นต่างจากการเรียนรู้ภาษาแรก (Du, 2009)

นอกจากนี้ Krashen (1985 อ้างใน Shen, 2009) ชี้ให้เห็นว่า ความรู้สึกทางการเรียนรู้จะเกิดขึ้นก็เมื่อตัวปิดกั้นการเรียนรู้ลดลง เมื่อผู้เรียนรู้สึกว่ามีแรงจูงใจสูง มีความมั่นใจและปราศจากความกังวล ตัวปิดกั้นการเรียนรู้จะลดลงและทำให้การรับเข้าข้อมูลสมบูรณ์เต็มที่ ซึ่งหมายถึง ภาวะที่ผู้เรียนมีทัศนคติเชิงบวกต่อการเรียน ในทางกลับกันตัวปิดกั้นการเรียนรู้กลายเป็นตัวที่แข็งแกร่งขึ้นเมื่อผู้เรียนถูกรอบงำด้วยแรงจูงใจที่ต่ำ ทำให้ขาดความมั่นใจและมีความกังวลสูง ในกรณีนี้ที่กล่าวมานี้ ผู้เรียนจึงไม่พร้อมที่จะรับรู้หรือไม่เกิดการเรียนรู้ทางภาษา ทฤษฎีตัวปิดกั้นการเรียนรู้ ชี้ให้เห็นว่า ครูควรมีความสามารถในการจัดเตรียมบรรยากาศห้องเรียนเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจแก่นักเรียน และสร้างบรรยากาศที่กระตุ้นให้นักเรียนมีความกล้าในชั้นเรียน สอดคล้องกับ Krashen & Terrell (1988) ที่กล่าวว่า ตัวแปรด้านอารมณ์มีความสัมพันธ์กับการประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาที่สอง ในทฤษฎีตัวปิดกั้นการเรียนรู้ ตัวแปรที่มีผลต่อการเรียนรู้ ที่เปรียบเสมือนตัวกรองการเรียนรู้ ได้แก่ แรงจูงใจ ความมั่นใจและความกังวล ถ้าหากจิตใจสงบ จะมีแรงจูงใจสูง ความมั่นใจสูง ความกังวลต่ำก็จะสามารถ

เรียนรู้ได้มาก แต่ถ้าหากจิตใจไม่สงบ จะมีแรงจูงใจต่ำ ความมั่นใจต่ำ และมีความกังวลสูง การรับรู้ภาษาก็เกิดขึ้นได้ไม่เต็มที่ จะเห็นได้ว่า ผู้เรียนภาษาที่สองที่เป็นเด็กจะประสบความสำเร็จในการเรียนมากกว่าผู้ใหญ่ เนื่องจากเด็กมีความกังวลน้อยกว่าผู้ใหญ่

2.1.1.1 ปัจจัยที่ทำให้เกิดการปิดกั้นการเรียนรู้ภาษาที่สอง

Krashen (1988 อ้างใน Du, 2009) ได้กล่าวถึง ปัจจัยที่มีอิทธิพลในการเรียนรู้ภาษาที่สองว่ามี 4 ปัจจัยด้วยกัน ได้แก่

(1) แรงจูงใจ (motivation) นักวิจัยหลายท่านได้ศึกษาและเห็นด้วยว่า แรงจูงใจถือเป็นสิ่งหนึ่งที่สำคัญที่สุดในการเรียนรู้ภาษาที่สอง (Ni, 2012) นอกจากนี้ Brown (2001a) กล่าวว่า แรงจูงใจ คือ ขอบเขตซึ่งสร้างตัวเลือกเกี่ยวกับเป้าหมายที่แสวงหาและความพยายามนั้นจะส่งผลต่อการแสวงหา สอดคล้องกับ Gardner (1985) ที่ให้ความหมายของแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาที่สองไว้ว่า แรงจูงใจ เป็นขอบเขตการทำงานของแต่ละคนหรือความมุ่งมั่นในการเรียนรู้ภาษา เนื่องจากความปรารถนาที่จะทำเช่นนั้นและความพึงพอใจที่เคยผ่านประสบการณ์ในการทำกิจกรรมนั้นๆ แรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาที่สอง หมายถึง ความปรารถนาและแรงผลักดันของการเรียนรู้ซึ่งอาจแตกต่างกันไปตามกาลเวลาและสภาพแวดล้อม เช่น การเรียนรู้ภาษาที่สอง เคยได้รับความสนใจเพราะเป็นภาษาเป้าหมายและมีส่วนร่วมทางสังคม แต่ภายหลังแรงจูงใจได้เปลี่ยนไป ส่วนใหญ่ในปัจจุบันการเรียนรู้ภาษาที่สองเป็นเพียงเพื่อต้องการให้สอบผ่านเพื่อ ไปศึกษาต่างประเทศ หรือเพื่อการเดินทาง เป็นต้น

(2) ทักษะคติ (attitude) ทฤษฎีทางจิตวิทยาเกี่ยวกับทักษะคติ ได้กล่าวถึงความหมายของทักษะคติไว้ว่า หมายถึง กฎเกณฑ์ปฏิกิริยาทางอารมณ์ เช่น ระดับของความชอบหรือไม่ชอบเกี่ยวกับเจตคติ ที่มีผลต่อการรับรู้และพฤติกรรม ทักษะคติที่มีผลต่อการเรียนรู้ภาษาที่สอง คือ ทักษะคติเชิงบวกและเชิงลบ ซึ่งมีผลต่อการเรียนรู้สามด้าน คือ ด้านความสำเร็จในการเรียนรู้ ด้านการตัดสินใจมุ่งมั่นในความสำเร็จ และด้านการมีส่วนร่วมในชั้นเรียน การมีทักษะคติในเชิงบวก ทำให้มีแนวโน้มที่จะเรียนรู้ภาษาที่สองได้อย่างง่ายดายและมีความก้าวหน้าอย่างรวดเร็วเพราะมีความมุ่งมั่นตั้งใจ แต่ในทางกลับกัน ผู้เรียนที่มีทักษะคติเชิงลบจะมีความก้าวหน้าทางการเรียนรู้ช้า มีความมุ่งมั่นต่ำ ล้มเลิกกลางคัน ทำให้ไม่ประสบความสำเร็จในการเรียน

(3) ความวิตกกังวล (anxiety) จากมุมมองการเรียนรู้ภาษาที่สองของ Gardner & MacIntyre (1993 อ้างใน Du, 2009) ความวิตกกังวลทางภาษา เกิดขึ้นได้เมื่อต้องอยู่ในสถานการณ์ที่จำเป็นต้องใช้ภาษาที่สอง ซึ่งบุคคลที่เผชิญกับสถานการณ์นั้นยังไม่ชำนาญในการใช้ภาษาได้อย่างเต็มที่ ทำให้เกิดความกังวล เกรงกลัวความเสียหาย ความวิตกกังวลนี้ สามารถทราบได้จากความรู้สึกของการตอบสนองทางสรีรวิทยา เช่น อัตราการเต้นหัวใจเพิ่มขึ้น Arnold (2000)

กล่าวว่า ความวิตกกังวลทางภาษา คือ ปัจจัยที่มีอิทธิพลสูงต่อการเรียนรู้ภาษา ไม่ว่าจะอยู่ในสถานการณ์ที่ไม่เป็นทางการในการเรียนรู้ หรือ เป็นทางการในชั้นเรียน นักเรียนที่มีความกังวลเมื่ออยู่ในชั้นเรียนจะมีความรู้สึกกังวลและเกรงกลัวที่จะให้ความร่วมมือกับครู และไม่มีแรงจูงใจต่อการเรียน ความกังวลในการเรียนรู้ภาษาในชั้นเรียนมี 3 แบบ ด้วยกัน ได้แก่ ความกังวลเกี่ยวกับความเข้าใจในการสื่อสาร คือ มีความกลัวหรือกังวลเมื่อต้องมีการใช้ภาษาพูดในชั้นเรียนแบบตัวต่อตัว ความกังวลในการทดสอบ ผู้เรียนอาจขาดความมั่นใจและกลัวว่าจะทำคะแนนออกมาได้ไม่ดี และแบบสุดท้าย คือ ความกลัวของการถูกประเมินในเชิงลบ ซึ่งผู้เรียนอาจเกิดความรู้สึกไม่สบายใจและไม่ประทับใจหากเป็นผู้ถูกประเมินในเชิงลบ

(4) ความมั่นใจ (self-confidence) บุคลิกภาพของผู้เรียนรู้ภาษาที่สอง เป็นปัจจัยที่สัมพันธ์กับผลการเรียนรู้ สำหรับปัจจัยด้านบุคลิกภาพ ความมั่นใจในตนเองเป็นสิ่งสำคัญที่สุด ผู้ที่มีความมั่นใจในตนเองมากเพียงพอและมีภาพลักษณ์ในทางบวกจะกล้าที่จะเผชิญหน้ากับสิ่งต่างๆ และมีความกล้าที่จะสื่อสารในภาษาต่างประเทศ และเรียนรู้ได้มากกว่าผู้ที่มีความมั่นใจต่ำ ในขณะที่ผู้ที่ขาดความมั่นใจในตนเองจะสูญเสียโอกาสที่จะฝึกภาษาเป้าหมายเพราะกลัวการเสียน้ำและกลัวความผิดพลาด นอกจากนี้ โดยปกติแล้วจะพบว่า ผู้ที่ขาดความมั่นใจจะเต็มไปด้วยความกลัวและขี้อาย ต่อต้านการแสดงความคิดเห็นของตนเอง และไม่สามารถที่จะแปลงเสียงเป็นประโยคได้อย่างมีความหมายที่สมบูรณ์ในชั้นเรียน (Ni, 2012)

2.1.2 เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response)

เทคนิคการสอนภาษาแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response) โดย James Asher ในปี ค.ศ.1977 เป็นเทคนิคที่เหมาะสมกับเรียนภาษาของเด็ก Asher (1977 อ้างใน Brown 2001b) กล่าวว่า เด็กเรียนภาษาที่หนึ่งโดยเริ่มจากการฟังก่อนที่จะเริ่มพูด การฟังของเด็กจะตอบสนองด้วยท่าทางเมื่อเขาเข้าใจในสิ่งที่ฟัง ส่วนการเรียนในห้องเรียนนั้นเต็มไปด้วยภาวะกังวล การสอนภาษาแบบตอบสนองด้วยท่าทางสามารถทำให้เด็กปลดปล่อยจากความกังวลและความตึงเครียดในการเรียนภาษาได้ เมื่อเด็กไม่กล้าพูดก็ควรเริ่มจากการฟังแล้วให้เด็กทำท่าทาง ชี้อธิบายตามสิ่งที่เขาเข้าใจแทนการพูดสื่อสาร เมื่อเด็กคุ้นเคยและรู้สึกผ่อนคลายจะมีความกล้าที่จะพูดมากขึ้นและพูดออกมาในที่สุด

Asher (1977 อ้างใน Linse, 2005) การสอนและการเรียนภาษาที่สองควรเป็นกระบวนการที่เป็นธรรมชาติในแบบเดียวกับการเรียนรู้ภาษาที่หนึ่ง ด้วยเหตุผลนี้ กระบวนการการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางจึงประกอบขึ้นด้วย 3 ขั้นตอนหลัก ขั้นตอนแรก คือ พัฒนาความสามารถด้านการฟัง ในขั้นตอนแรกของการเรียนรู้ภาษาที่หนึ่งผู้เรียนควรเข้าใจการออกเสียงที่ซับซ้อนก่อน หลังจากนั้นจะเกิดการเลียนแบบโดยธรรมชาติ ขั้นตอนที่สอง คือ การตอบสนองด้วยภาษาทาง

ร่างกายตามคำสั่งของผู้พูด และขั้นตอนที่สาม คือ การพูด เมื่อรากฐานความเข้าใจในการฟังเกิดขึ้นอย่างเป็นธรรมชาติ ก่อให้เกิดการตอบสนองด้วยท่าทาง วิศวกรรมทางการพูดก็จะเกิดขึ้นอย่างง่ายดาย นอกจากนี้ Asher เชื่อว่า สิ่งนี้เป็นสิ่งสำคัญ เป็นรากฐานการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ แต่ผู้เรียนต้องมีส่วนร่วมอย่างแข็งขันและเข้าใจอย่างดีในสิ่งที่ได้ยิน จึงจะทำให้การใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ได้ผลดี

2.1.2.1. วัตถุประสงค์ของการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR)

วิธีการหรือเทคนิคการเรียนการสอนและกระบวนการการเรียนรู้ต้องมีการพัฒนาเพื่อให้ผู้เรียนได้รับการเรียนรู้ที่ดีขึ้น เทคนิคนี้ได้รับการพัฒนาเพื่อปรับปรุงให้ได้ผลดีในกระบวนการเรียนการสอนของการเรียนรู้ภาษาใหม่ ครูที่ใช้เทคนิค TPR ต่างเชื่อมั่นในความสำคัญที่นักเรียนจะได้รับประสบการณ์ในการเรียนรู้ภาษา เพื่อที่จะสามารถใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสารได้ (Larsen-Freeman, 2000) นอกจากนี้ การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ได้ถูกพัฒนาเพื่อลดความเครียดของผู้เรียนเมื่อเรียนภาษาต่างประเทศและส่งเสริมให้นักเรียนมีพัฒนาการด้านการเรียนรู้เกินกว่าระดับจุดเริ่มต้นของความสามารถ นอกจากนี้ การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ยังเป็นเทคนิคหนึ่งที่ได้รับคามนิยมสูงจากครูและนักเรียน เพราะเหมาะกับการเรียนภาษาระดับแรกเริ่ม เนื่องจากนักเรียนจะต้องเรียนรู้ผ่านการฟังก่อนแล้วตอบสนองต่อสิ่งที่ได้ยินด้วยท่าทางจากคำสั่งของครู (Shin, 2006) นอกจากนี้ Richards & Rodgers (1987) กล่าวว่า วัตถุประสงค์ทั่วไปของการตอบสนองด้วยท่าทาง คือ เพื่อพัฒนาความสามารถการพูดในระดับเริ่มต้น เพื่อสร้างความเข้าใจในภาษา และมีจุดมุ่งหมายสูงสุดเพื่อก่อให้เกิดทักษะการพูดขั้นพื้นฐาน เทคนิค TPR มีวัตถุประสงค์เพื่อผลิตผู้เรียนที่มีความสามารถในการติดต่อสื่อสารกับเจ้าของภาษาได้

2.1.2.2. บทบาทของครูและนักเรียนในการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR)

ทั้งครูและนักเรียนต่างมีบทบาทที่สำคัญและแตกต่างกันในการเรียนการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง นักเรียนมีบทบาทหลักที่เป็นทั้งผู้ฟังและนักแสดง นักเรียนต้องฟังอย่างตั้งใจและตอบสนองเป็นรายบุคคลและรายกลุ่ม นักเรียนมีอิทธิพลน้อยต่อเนื้อหาของการเรียนรู้ เพราะเนื้อหาการเรียนรู้และรูปแบบการเรียนจะถูกกำหนดโดยครู นักเรียนจะต้องเป็นผู้ปฏิบัติตามรูปแบบที่ถูกกำหนดไว้ในบทเรียนโดยมีครูเป็นผู้นำ (Richards & Rodgers, 1986) นอกจากนี้ Larsen-Freeman (2000) กล่าวว่า นักเรียนมีการลอกเลียนแบบจากรูปแบบอวัจนภาษาของครู และตอบสนองโดยตรงต่อครูและผู้เรียนคนอื่น นอกจากนี้ ในการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR)

ผู้เรียนจะเป็นผู้ติดตามและประเมินผลความก้าวหน้าของตนเอง นักเรียนได้รับการกระตุ้นให้พูดเมื่อรู้ดีกว่าพร้อมที่จะพูดและมีพื้นฐานความสามารถทางภาษาเพียงพอ

ในกระบวนการเรียนการสอนโดยใช้วิธีการตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ถือว่าครูเป็นผู้มีบทบาทหลักและครูต้องปฏิบัติตามบทบาทอย่างแข็งขัน เนื่องจากครูเป็นผู้นำด้านพฤติกรรมของนักเรียนทุกคน (Larsen-Freeman, 2000) สอดคล้องกับ Richards & Rodgers, (1987: 93) ที่กล่าวว่า “ผู้สอนเปรียบเสมือนผู้กำกับการแสดงของละครเวที ซึ่งนักเรียนเป็นผู้รับบทเป็นนักแสดง ซึ่งหมายความว่า ครูเป็นผู้ที่ตัดสินใจในสิ่งที่จะสอนทั้งรูปแบบและการนำเสนอ รวมทั้งการเลือกสรรสื่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง และสื่อการเรียนรู้ที่เลือกต้องสอดคล้องกับการใช้งานในชั้นเรียน ครูต้องกระตุ้นและส่งเสริมให้นักเรียนมีการเตรียมความพร้อมและมีระเบียบเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ การสอนในชั้นเรียนราบรื่นและเกิดผลที่สามารถคาดการณ์ได้”

เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) เป็นที่นิยมในหมู่นักเรียน และเป็นสิ่งที่ส่งเสริมให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ทางภาษาในระดับแรกเริ่ม ครูหรือผู้สอนจะมีบทบาทหลักในการดำเนินกิจกรรม และเป็นผู้เลือกสรรสื่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง ส่วนนักเรียนจะเป็นผู้ตามและเลียนแบบการเรียนรู้ด้วยท่าทางจากครูหรือผู้สอน

2.1.3 ทฤษฎีพหุปัญญา (Multiple Intelligence)

ทฤษฎีพหุปัญญา ซึ่งคิดค้นโดย Gardner (1983) ศึกษาเชาว์ปัญญาทั้ง 8 ด้าน และให้ความเห็นว่า นักเรียนแต่ละคนมีเชาว์ปัญญาในหลายด้าน และให้ความฉลาดทางด้านดนตรีเป็นความฉลาดทางปัญญาด้านหนึ่งด้วย ทฤษฎีนี้ กล่าวว่า เชาว์ปัญญามี 8 ด้าน ได้แก่ 1. ปัญญาด้านภาษา (Linguistic Intelligence) 2. ปัญญาทางด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ (Logical-Mathematical) 3. ปัญญาทางด้านมิติ (Spatial Intelligence) 4. ปัญญาด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว (Bodily-Kinesthetic) 5. ปัญญาทางด้านดนตรี (Musical Intelligence) 6. ปัญญาทางด้านมนุษยสัมพันธ์ (Interpersonal Intelligence) 7. ปัญญาทางด้านใจตนเอง (Intrapersonal Intelligence) 8. ปัญญาด้านการเข้าใจธรรมชาติ (Naturalist Intelligence) Gardner เชื่อว่า เป็นความรับผิดชอบขององค์กรการศึกษาที่ต้องพัฒนาฝึกฝนเชาว์ปัญญาให้แก่ผู้เรียน ถึงแม้ว่าในการสอนอาจไม่สามารถทำให้เกิดปัญญาทั้งแปดด้านในเวลาเดียวกัน แต่ก็ต้องใช้วิธีที่หลากหลายเพื่อจะพัฒนาปัญญาได้รวดเร็วยิ่งขึ้น

นอกจากนี้ Christison (1996) กล่าวว่า ทฤษฎีพหุปัญญาสามารถทำงานได้ดีในการเรียนรู้ภาษาที่สอง และพบว่านักเรียนหลายคนเรียนรู้ได้ดีขึ้นเมื่อได้รับความฉลาดทางปัญญาหลายด้านที่แตกต่างกันออกไป Armstrong (2000) แนะนำว่า คนตรีสามารถนำมาใช้สอนโดยนำเนื้อหา

ในบทเรียนมาพูดเป็นทำนองเป็นจังหวะ หรือจะร้องเป็นเพลง เพื่อสรุปเนื้อหา หรือ คำศัพท์ ที่เรียนได้ เป็นการพัฒนาปัญญาหนึ่งด้าน ที่จะช่วยในการพัฒนาปัญญาให้เจริญงอกงามขึ้น

2.1.4 ความคงทนในการเรียนรู้

Adams (1976) กล่าวว่า ความคงทนในการเรียนรู้ คือ การที่เราสามารถระลึกได้ถึงสิ่งที่เคยเรียนผ่านมา หรือ เคยรับรู้ผ่านประสบการณ์ในอดีต หลังจากทิ้งระยะเวลาไว้ช่วงหนึ่ง สอดคล้องกับ ศิริพร ทูเครือ (2544 อ้างใน แวอรินา แวะหะยี, 2555) ที่กล่าวว่า ความคงทนในการเรียนรู้ หมายถึง ความสามารถที่ผู้เรียนใช้ในการจำและระลึกได้ถึงสิ่งที่เรียนไปแล้ว ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญยิ่งในการเรียนการสอน เนื่องจากผู้เรียนจะนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ต่างๆ ในชีวิตประจำวัน ได้อย่างถูกต้อง

Atkinson & Shiffrin (1986) ได้แบ่งความจำไว้ 2 แบบ ได้แก่ ความจำระยะสั้น (short-term memory) และความจำระยะยาว (long-term memory) ความจำระยะสั้น หมายถึง การจำหลังจากเกิดการรับรู้สิ่งเร้า และจะอยู่ในความจำระยะสั้น การจำระยะสั้นเป็นการจำชั่วคราว ส่วนความจำระยะยาว เป็นความจำคงทนและถาวร เราอาจจะไม่รู้สึกรู้ว่ากำลังจดจำสิ่งนั้นอยู่ แต่เมื่อต้องการระลึกถึงหรือมีสิ่งใดมาสะกิดใจก็สามารถรื้อฟื้นความจำนั้นได้

ชวาล แพร์ตกุล (2536) กล่าวว่า ระยะเวลาที่เหมาะสมในการทดสอบความคงทนในการจดจำนั้น ควรทำการทดสอบซ้ำโดยใช้แบบทดสอบฉบับเดียวกัน ไปลองสอบกับกลุ่มบุคคลเดียวกัน ระยะเวลาในการทดสอบครั้งแรกและครั้งที่สองควรเว้นให้ห่างกันประมาณ 2-4 สัปดาห์ สาเหตุที่ควรเว้นระยะช่วงเวลานี้ให้นานขึ้นเพื่อความจำระยะสั้นจะฝังตัวกลายเป็นความจำระยะยาว (Atkinson & Shiffrin, 1986)

กล่าวโดยสรุปว่า ความคงทนในการเรียนรู้เป็นสิ่งที่มิใช่ประโยชน์ต่อผู้เรียน เพราะหากผู้เรียนจำสิ่งที่เรียนรู้ไปแล้วได้อย่างดีก็จะนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ออกมาใช้ประโยชน์ได้เมื่อต้องการ จะเห็นได้ว่า ความจำและความคงทนในการเรียนรู้นั้นจำเป็นอย่างยิ่งในการเรียน ดังนั้น ครูควรส่งเสริมให้การจดจำของนักเรียนมีความคงทน อีกทั้งควรหมั่นฝึกฝนและทบทวนในสิ่งที่เรียนไปแล้วให้นักเรียนอย่างสม่ำเสมอเพื่อให้นักเรียนเกิดความเข้าใจและเกิดความจำระยะยาว

2.1.5 ทฤษฎีการถ่ายโอนการเรียนรู้ (Transfer Theory)

Rothstein (1990) กล่าวถึง ทฤษฎีการถ่ายโอนการเรียนรู้ (Transfer Theory) ว่าการถ่ายโอน (transfer) คือ การประยุกต์ความรู้เดิม หรือ สิ่งที่ได้เรียนรู้มาปรับใช้ในบริบทที่ต่างไปจากเดิม ทั้งที่เหมือนหรือเกี่ยวข้อง การถ่ายโอนการเรียนรู้ (transfer of learning) คือ การประยุกต์เรื่องราว ความรู้ที่ได้

เรียนในบริบทต่างๆมาใช้แก้ปัญหาในอีกสถานการณ์หนึ่งได้ การถ่ายโอนข้อมูลนั้น จะเกิดขึ้นเมื่อสองทักษะที่นำมาใช้ร่วมกันมีระดับใกล้เคียงกันมาก การถ่ายโอนการเรียนรู้มีประเภทต่างๆ ดังนี้

(1) การถ่ายโอนแบบเฉพาะเจาะจง (specific transfer) ซึ่งจะเกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนได้เรียนรู้เรื่องราวจากสถานการณ์หนึ่ง แล้วนำความรู้เฉพาะด้านที่ได้ไปประยุกต์ใช้กับสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกัน ซึ่งก็คือ ประยุกต์ข้อเท็จจริง กฎเกณฑ์ หรือ ทักษะให้เกิดขึ้นในสถานการณ์ใหม่

(2) การถ่ายโอนแบบทั่วไป (general transfer) จะเกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนได้รับความรู้จากสถานการณ์หนึ่ง แล้วนำไปประยุกต์เพื่อแก้ไขปัญหาในสถานการณ์ใหม่ กล่าวคือเป็นการใช้ประโยชน์จากหลักการ หรือ ทักษะคติทั่วไปในสถานการณ์ใหม่

(3) การถ่ายโอนในทางบวก (positive transfer) เกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนได้เรียนรู้ข้อมูลใหม่ที่ไม่เคยพบเจอ หรือ ไม่เคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวมาก่อน เช่น ผู้เรียนได้เรียนเกี่ยวกับเวกเตอร์ (vector) ในวิชาคณิตศาสตร์ในห้องเรียนแล้วนำความรู้ที่เรียน ไปใช้แก้ปัญหาในการเรียนวิชาฟิสิกส์

(4) การถ่ายโอนในทางลบ (negative transfer) เกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนได้รับความรู้ใหม่ที่สอดแทรกเข้ามาระหว่างการเรียนรู้ข้อมูลของสถานการณ์หนึ่ง เช่น หลังจากที่นักเรียนเรียนการสะกดคำๆ หนึ่งในภาษาฝรั่งเศสได้อย่างถูกต้อง แต่นักเรียนสะกดคำๆ เดียวกันผิดเมื่อให้สะกดเป็นคำภาษาอังกฤษ เพราะจดจำและจดจ่ออยู่เฉพาะความรู้ใหม่อยู่ ทำให้ละเลยหรืออาจลืมความรู้เดิม

(5) การถ่ายโอนแบบศูนย์ (zero transfer) คือ การที่ผู้เรียนเรียนรู้ หรือ รับข้อมูลในสถานการณ์หนึ่งแต่ไม่ก่อให้เกิดการเรียนรู้ในเรื่องที่ได้เรียนในลำดับต่อไป เช่น เรียนรู้วิธีการว่ายน้ำ ไม่มีผลต่อการเรียนสะกดคำ

(6) การถ่ายโอนแบบตรง (vertical transfer) เป็นการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นในสถานการณ์หนึ่ง แล้วส่งผลไปยังการเรียนรู้ที่ซับซ้อนยิ่งขึ้น เช่น การเรียนรู้การถ่ายโอนข้อมูลหลากหลายวิธี ช่วยให้นักเรียน และ ครู เรียนรู้กระบวนการเรียนการสอนที่มีความซับซ้อนมากขึ้น

(7) การถ่ายโอนระนาบเดียวกัน (lateral transfer) คือ การที่ผู้เรียนมีความรู้หรือทักษะเดิมอยู่ก่อนแล้วนำความรู้หรือทักษะนั้นไปประยุกต์ใช้กับบริบทอื่น ซึ่งเป็นความรู้หรือทักษะที่ใกล้เคียงกันระนาบเดียวกัน เช่น นักเรียนวิเคราะห์เค้าโครงเรื่องของนวนิยายเรื่องหนึ่ง หลังจากนั้นนำทักษะการวิเคราะห์นั้นไปใช้กับนวนิยายเรื่องอื่น

การใช้การถ่ายโอนการเรียนรู้ในชั้นเรียนให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด ครูหรือผู้สอนต้องมั่นใจว่านักเรียนมีทักษะพื้นฐานอยู่ก่อนแล้ว ก่อนที่จะสอนองค์ความรู้ใหม่ หลังจากนั้นนำเสนอข้อมูลใหม่อย่างเป็นลำดับขั้นตอน เพื่อที่จะสร้างความจำระยะยาวให้กับผู้เรียนและต้องมั่นใจว่าข้อมูลที่นำมาสอนนั้นสัมพันธ์กับความรู้ที่นักเรียนมีอยู่ และสามารถนำไปใช้ในอนาคตได้

ครูควรให้ผู้เรียนฝึกแก้ปัญหาด้วยตนเอง และครูมีหน้าที่เพียงสอนกลวิธีหรือทักษะในการแก้ปัญหาให้นักเรียน ยิ่งไปกว่านั้น ครูต้องสร้างนักเรียนให้มีความไวในการดำเนินการตามกระบวนการการเรียนรู้ สร้างทักษะการเรียนรู้ที่ดีให้แก่ นักเรียน ครูต้องสอนซ้ำๆ และต่อเนื่องจนกว่านักเรียนจะเข้าใจและเกิดการเรียนรู้ นักเรียนต้องฝึกปฏิบัติทักษะที่ได้เรียนมาอยู่เป็นประจำเพื่อสร้างความเชี่ยวชาญ

2.2 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการพูดสื่อสาร

2.2.1 การพูดเพื่อการสื่อสาร

ทักษะทางภาษา มีด้วยกันสี่ทักษะ ได้แก่ ทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน ทักษะการฟังและการอ่านเป็นทักษะการรับรู้ (receptive skills) ส่วนทักษะการพูดและการเขียนนั้นเป็นทักษะด้านการผลิต (productive skills) เป้าหมายในการสอนทักษะการพูด คือ เพื่อให้นักเรียนสามารถพูดภาษาอังกฤษได้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ และให้ความสำคัญของการพูดเพื่อให้เกิดความคล่องแคล่วมากกว่าความแม่นยำในด้าน โครงสร้างประโยค กิจกรรมการสอนพูดนั้นเป็นสิ่งสำคัญ แต่เนื่องด้วยระยะเวลาการสอนที่จำกัดในชั้นเรียน ครูควรให้นักเรียนจับคู่ฝึกพูด หรือ ฝึกเป็นกลุ่มเล็กๆ (Scrivener, 1994)

Luoma (2004) กล่าวว่า ความสามารถในการพูดภาษาต่างประเทศนั้น เป็นหัวใจสำคัญ เพราะนั่นหมายถึงว่า เราสามารถนำภาษาไปใช้ได้จริง บุคลิกภาพ ความรู้ ความสามารถ และความคิด สามารถสะท้อนให้เราเห็นโดยผ่านการพูด Hymes (1972 อ้างใน Luoma, 2004) นำเสนอกรอบแนวคิดการพูด (speaking framework) ไว้ว่า คือ การมีส่วนร่วมเกี่ยวข้องในการพูด ทำให้ความเป็นธรรมชาติเกิดขึ้นในบริบททางการพูดซึ่งนำไปประยุกต์ใช้ได้ และยังแสดงออกถึงศักยภาพทางสังคม ศักยภาพทางสังคมที่กล่าวมานั้น คือ ความสามารถในด้านต่างๆ ได้แก่ ด้านสถานการณ์ (situation) คือ สถานการณ์ที่ใช้การพูดเกิดขึ้นที่ใด เช่น ห้องเรียน ด้านผู้มีส่วนร่วม (participants) เช่น ผู้พูด ผู้ฟัง ผู้ชม เป็นต้น ที่จะก่อให้เกิดปฏิสัมพันธ์ทางการพูด ด้านผลสรุป (ends) คือ จุดประสงค์หรือเป้าหมายของการพูด พูดเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ หรือ พูดเพื่อต้องการรับคำติชม (feedback) ด้านลำดับการแสดงท่าทาง (act sequence) คือ พูดและทำท่าทางประกอบการพูดไปด้วยให้สอดคล้องกับคำที่พูด ระดับ (key) ได้แก่ สำเนียง มารยาท เพื่อสนับสนุน หรือสร้างมนุษยสัมพันธ์และด้านสุดท้าย คือ ด้านเครื่องมือ (instrumentalities) คือ ช่องทางหรือวิธีที่ทำให้เกิดการตีความทางการพูด เช่น บรรทัดฐาน (norms) ของการพูด การเขียน การแสดงความคิดเห็น ทักสนคดีหรือการถามเพื่อให้อธิบายหรือบรรยาย ประเภท (genre) ซึ่งเป็นประเภทของการพูด เช่น เรื่องตลก พูดบรรยาย การสอน การเล่าเรื่อง และการนำเสนองาน เป็นต้น

2.2.2 ภารกิจของการสื่อสาร (Communicative Tasks)

Breen (1987) กล่าวว่า ภารกิจทางภาษา (language tasks) คือ กิจกรรมรูปแบบใดๆ ก็ตามในการพยายามเพื่อเรียนรู้ภาษา ซึ่งมีจุดประสงค์ ความเหมาะสมของเนื้อหา กระบวนการการทำงานที่เจาะจง และผลลัพธ์ที่ได้จากการทำภาระงานนั้น ภาระงานที่ต้องมีการวางแผนงานที่มีเป้าหมายในการเรียนรู้ ผู้เรียนควรเริ่มจากการทำภาระงานที่ง่าย ๆ ก่อน เช่น ทำแบบฝึกหัดที่มีความง่ายและจำนวนข้อน้อยและค่อยเพิ่มขึ้นไปหายาก และเพิ่มเวลาทำกิจกรรมให้มากขึ้น เช่น ฝึกแก้ปัญหาเป็นกลุ่มโดยมีการจำลองสถานการณ์เพื่อฝึกคิดตัดสินใจ

Nunan (1989) ได้ให้ความหมายของภารกิจของการสื่อสาร (communicative tasks) ไว้ว่า คือ งานชิ้นหนึ่งของชั้นเรียนซึ่งประกอบไปด้วย ความเข้าใจ การจัดการ การสร้าง หรือ การปฏิสัมพันธ์ของผู้เรียนในภาษาเป้าหมาย ในขณะที่ความตั้งใจจ่ออยู่ที่ความหมายแทนที่จะจ่อจกับรูปแบบ สอดคล้องกับ Willis (1996) ที่กล่าวว่า ภารกิจของการสื่อสาร เป็นกิจกรรมหนึ่งในภาษาเป้าหมาย เพื่อวัตถุประสงค์ในการสื่อสารให้บรรลุผล Harmer (2001) กล่าวถึงลักษณะของภารกิจการสื่อสาร ไว้ว่า ภารกิจการสื่อสารควรสร้างความต้องการในการสื่อสารและมีเป้าหมายในการสื่อสาร ผู้เรียนควรจะให้ความสำคัญกับความหมายมากกว่ารูปแบบในการสื่อสารและใช้ภาษาสื่อสารอย่างอิสระ โดยที่ครูไม่เข้ามาแทรกให้ความช่วยเหลือและไม่ควรมีสื่อใดๆ มาควบคุมการพูดของผู้เรียน Cameron (2001) กล่าวถึงประโยชน์ของภารกิจการสื่อสารว่า ช่วยให้ผู้เรียนคิดถึงภาษาที่สองเป็นการสื่อสารที่จำเป็น แทนที่จะคิดว่าเป็นวิชาที่ต้องเรียนวิชาหนึ่ง ภารกิจที่ได้มอบหมายให้ผู้เรียน มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนได้ใช้ความรู้ทางภาษาของตนเองที่มีอยู่ ยิ่งไปกว่านั้น ภาระงานการสื่อสารที่มอบหมายให้ผู้เรียนปฏิบัติจะต้องทำให้ผู้เรียนรู้สึกเป็นอิสระในการใช้ภาษาและรวมทั้งสามารถแสดงออกจากความคิดและความรู้สึกของผู้เรียนเอง นอกจากนี้ ภารกิจของการสื่อสารยังช่วยพัฒนาและเสริมสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียน (Littlewood, 1981) อีกทั้ง ผู้เรียนยังได้ฝึกทดลองใช้ภาษาด้วยตนเองและรู้จักกล้าที่จะลองเสี่ยงในการเรียนรู้ (Willis, 1996)

จะเห็นได้ว่า ภารกิจของการสื่อสาร เป็นสิ่งที่ทำให้นักเรียนได้ใช้ภาษาอย่างเต็มที่ ผ่านการทำกิจกรรม เพราะผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้เมื่อได้ลองทำอะไรด้วยตนเอง ได้ฝึกใช้ภาษาเอง จึงเกิดปฏิสัมพันธ์ที่ดีในการเรียนรู้ภาษาที่สอง ทั้งนี้ ผู้สอนควรจัดกิจกรรมที่เป็นประโยชน์แก่การเรียนรู้ของผู้เรียนและเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ในการทำกิจกรรมนั้นๆ

2.2.3 การสอนตามแนวการสอนภาษาสื่อสาร (Communicative Language Teaching-CLT)

Richards & Rogers (1986) กล่าวว่า การสอนตามแนวการสอนภาษาสื่อสาร (CLT) เป็นวิธีที่รู้จักกันเป็นอย่างดีว่าเป็นแนวคิด (approach) มากกว่าที่จะเป็นวิธีการสอน (method) มีการปฏิบัติกิจกรรมในห้องเรียนอย่างชัดเจนด้านการแลกเปลี่ยนข้อมูล (information sharing) และการปฏิสัมพันธ์ (interaction)

Nunan (1991) ได้นำเสนอองค์ประกอบของความสามารถในการสื่อสารไว้ 5 องค์ประกอบ ดังนี้

- (1) ให้ความสำคัญกับการเรียนรู้ที่จะสื่อสารผ่านการปฏิสัมพันธ์ในภาษาเป้าหมาย
- (2) นำเสนอการเรียนโดยใช้ข้อความ (text) ที่เป็นของจริงในสถานการณ์การเรียนรู้อื่นๆ
- (3) สร้างโอกาสสำหรับผู้เรียน โดยไม่เพียงแต่มุ่งเน้นในการเรียนภาษา แต่ต้องรู้จักกระบวนการบริหารและจัดการการเรียนรู้
- (4) เพิ่มประสิทธิภาพของผู้เรียน โดยส่งเสริมให้ผู้เรียนนำประสบการณ์ส่วนตัวของตัวเองมาใช้ในการส่งเสริมกิจกรรมในการเรียนรู้ในห้องเรียน
- (5) พยายามที่จะเชื่อมโยงการเรียนรู้อื่นๆ ในห้องเรียนกับกิจกรรมภาษาอื่นนอกชั้นเรียน

หากมีลักษณะการเรียนการสอนภาษา 5 ประการที่กล่าวมานั้น จะทำให้ผู้เรียนสนใจและต้องการเรียนรู้ รูปแบบการสอนนี้ทำให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถในการสื่อสารในบริบทที่เป็นของจริง

Brown (2001c) ได้นำเสนอหลักการสำคัญของการสอนตามแนวการสอนภาษาสื่อสาร (CLT) 6 หลักการ

- (1) เป้าหมายของการสอนตามแนวการสอนภาษาสื่อสาร จะมุ่งเน้นไปที่องค์ประกอบทั้งหมดของตัวภาษา ได้แก่ ไวยากรณ์ การสนทนา และ กลวิธีทางการสื่อสาร เพื่อสนององค์ความรู้ด้านการปฏิบัติการทางภาษาให้บรรลุเป้าหมาย
- (2) เทคนิคการเรียนรู้อื่นๆ ออกแบบมาเพื่อทำงานร่วมกับผู้เรียนในทางปฏิบัติจริง ซึ่งรูปแบบของการเรียนรู้สร้างขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้
- (3) ความคล่องแคล่วและความถูกต้องแม่นยำทางภาษาเป็นการเสริมพื้นฐานเทคนิคการสื่อสารหลัก ในบางครั้งความคล่องแคล่วอาจมีความสำคัญมากกว่าความถูกต้อง เพื่อให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการใช้ภาษา

(4) ในชั้นเรียนผู้เรียนต้องเลียนแบบการใช้ภาษา รวมถึงการสร้างสรรค์ และรับรู้ การสื่อสารในบริบทนอกห้องเรียน ดังนั้น กิจกรรมในชั้นเรียนจึงต้องจัดให้นักเรียนมีทักษะที่ จำเป็นสำหรับการสื่อสารในบริบทเหล่านั้น

(5) นักเรียนจะได้รับ โอกาสที่มุ่งเน้นกระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเองผ่านความ เข้าใจในรูปแบบของตัวเองในการเรียนรู้เพื่อการพัฒนากลยุทธ์ที่เหมาะสมสำหรับการเรียนรู้ของ ตนเอง

(6) บทบาทของครู คือ การอำนวยความสะดวกและให้คำแนะนำความรู้ ส่งเสริม ให้นักเรียนมีการปฏิสัมพันธ์ทางภาษากับผู้อื่น

Richards (2006) กล่าวว่า เป้าหมายหนึ่งของแนวคิดการสอนตามแนวสื่อสาร คือ เพื่อพัฒนาความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา ความคล่องแคล่ว คือ ธรรมชาติของภาษาซึ่งจะเกิดขึ้น เมื่อผู้พูดมีปฏิสัมพันธ์สื่อสารได้อย่างเข้าใจและมีความหมาย ข้อจำกัดของการสื่อสารนี้ ขึ้นอยู่กับ ความสามารถทางภาษาของผู้พูด (communication competence) ความคล่องแคล่วทางภาษา สามารถ สร้างได้โดยการทำกิจกรรมในชั้นเรียนที่ต้องให้นักเรียนได้ใช้ภาษาในเจรจา ใช้กลยุทธ์ในการ สื่อสาร แก้ไขการเข้าใจความหมายผิดให้ถูกต้อง และฝึกหลีกเลี่ยงความล้มเหลวทางการสื่อสาร การ ฝึกความคล่องแคล่วจะตรงข้ามกับการฝึกความถูกต้องหรือความแม่นยำทางภาษา ซึ่งความถูกต้อง นั้นจะมุ่งเน้น ไปยังการสื่อสารในรูปแบบที่ถูกต้อง กิจกรรมที่มุ่งเน้นความคล่องแคล่วจะมีลักษณะ ดังนี้ คือ สามารถสะท้อนความเป็นธรรมชาติ มีวัตถุประสงค์เพื่อบรรลุเป้าหมายในการสื่อสาร สร้าง ความจำเป็นในการสื่อสารอย่างมีความหมายและใช้กลยุทธ์ทางการสื่อสาร สามารถสร้างภาษาเพื่อ สื่อสารในสถานการณ์ที่คาดไม่ถึงได้ และต้องเชื่อมโยงภาษาที่ใช้ให้เข้ากับแต่ละบริบท ส่วน กิจกรรมที่มุ่งเน้นความถูกต้องแม่นยำ มีลักษณะดังนี้ ต้องสะท้อนให้เห็นถึงการใช้ภาษาในห้องเรียน ให้ความสำคัญกับรูปแบบความถูกต้องตามภาษา ฝึกภาษานอกเหนือจากบริบทที่เคยเจอ และมีการ ฝึกภาษาโดยใช้ตัวอย่างเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ไม่ได้ให้ความสำคัญมากสำหรับการสื่อสารอย่างมี ความหมายแต่จะเน้นด้านกระบวนการสื่อสารทางภาษา

วิธีการสอนตามแนวการสื่อสารนั้น ไม่ได้ส่งเสริมเพียงแต่ทักษะการพูดเท่านั้น แต่นักเรียนจะต้องได้รับการพัฒนาในด้านการอ่าน การเขียน และการฟัง ทั้งสี่ทักษะ เพื่อส่งเสริม ความเชื่อมั่นในการเรียนของนักเรียนในทุกทักษะ มีหลากหลายวิธีด้วยกัน เช่น การอ่าน การแปล การ สรุปรูปใจความสำคัญ การอภิปราย การโต้แย้ง เป็นต้นการฝึกฝนไม่จำเป็นต้องถูกจำกัดอยู่ในตำรา หรือหนังสือเรียนเล่มใดเล่มหนึ่ง แต่สิ่งเหล่านั้น เป็นเพียงเครื่องมือเล็กๆน้อยๆที่อาจสร้างแรงบันดาลใจ และจินตนาการแก่ผู้เรียนตามข้อความที่เป็นตัวอย่างการสื่อสาร ผู้สอนต้องให้อิสระแก่ผู้เรียน เสริมสร้าง ให้ผู้เรียนมั่นใจในตนเองในการพูดสื่อสาร และให้ผู้เรียนทดลองฝึกความสามารถทางการใช้ภาษา

ด้านโครงสร้าง วลี สำนวน คำศัพท์ โดยการฝึกพูดซ้ำๆ เพื่อฝึกความคล่องแคล่ว ทั้งยังเป็นการสำรวจและช่วยแก้ไขจุดบกพร่องทางการสื่อสารของผู้เรียนด้วย (Banciu, 2012)

2.2.4 การสอนแบบฟัง-พูด (Audio-Lingual Method)

การสอนแบบฟัง-พูด (Audio-Lingual Method) ใช้กันอย่างแพร่หลายในประเทศสหรัฐอเมริกาและประเทศอื่นๆ ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1950 และก็ยังคงใช้ในการสอนจวบจนปัจจุบันนี้ วิธีการสอนแบบฟัง-พูด อาศัยหลักการของพฤติกรรมทางจิตวิทยา แนวความคิดของการเรียนการสอนวิธีนี้ คือ การทำงานร่วมกันระหว่าง รูปแบบภาษาศาสตร์และการสร้างนิสัย (Brown, 1994) เป็นวิธีการสอนแบบอเมริกัน ที่เกี่ยวข้องกับหลักวิทยาศาสตร์ที่สร้างการเรียนรู้ด้วยการฝึกซ้ำๆ (Lado 1986 อ้างใน Anggraeni, 2007)

Celce-Murcia (1991) กล่าวถึง ลักษณะวิธีการสอนแบบฟัง-พูด (Audio-Lingual Method) ว่า วิธีการสอนแบบฟัง-พูด จะเริ่มต้นด้วยการเรียนจากบทสนทนา (Dialogs) ด้วยการเลียนแบบและจดจำ โดยสมมติฐานที่ว่า ภาษา คือ รูปแบบการสร้างนิสัย ซึ่งในช่วงการเรียนระยะแรกขอบเขตการเรียนรู้ถูกจำกัดเพียงคำศัพท์ ส่วนโครงสร้างไวยากรณ์หรือหลักทางภาษาจะได้รับการสอนตามลำดับ โดยจะเน้นการออกเสียงอย่างจริงจังจากจุดเริ่มต้นของการเรียน วิธีนี้เป็นการพยายามป้องกันข้อผิดพลาด (errors) ของผู้เรียนโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ครูจะต้องมีความเชี่ยวชาญเฉพาะในด้านความรู้คำศัพท์และโครงสร้างทางภาษา เป็นต้น ต้องควบคุมอย่างระมัดระวังทั้งกิจกรรมการเรียนและสื่อการเรียนรู้เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่ถูกต้องไม่ผิดพลาด

Brown (1994) กล่าวว่า ปัจจัยหนึ่งที่ทำให้วิธีการสอนนี้ได้รับความนิยมคือ ความสำเร็จอย่างรวดเร็ว ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการสื่อสารผ่านการจดจำและการเรียนรู้รูปแบบและโครงสร้างภาษา นักเรียนและครูมักจะเห็นผลทางการเรียนรู้ได้ทันที การสอนฟัง-พูด วิธีนี้ มีเป้าหมายโดยรวมเพื่อสร้างความสามารถทางการสื่อสารแก่นักเรียน การทำซ้ำฝึกซ้อมหลายครั้งสร้างการจดจำรูปแบบภาษาในความคิดของนักเรียน และจะตอบสนองออกมาอัตโนมัติ การฝึกซ้ำๆ (drills) เป็นหลักของวิธีการสอนแบบฟัง-พูด ที่นำมาประยุกต์ใช้กับการสอนภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะการสอนพูด การเรียนการสอนภาษาอังกฤษลักษณะนี้ทำให้ครูและนักเรียนพยายามที่จะใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารมากกว่าการสร้างให้นักเรียนมีความสามารถทางภาษา (Nagaraj, 1998)

การสอนแบบฟัง-พูด เป็นวิธีที่ช่วยให้นักเรียนใช้ภาษาในการสื่อสาร โดยนักเรียนจะต้องผ่านการเรียนรู้ภาษาเป้าหมายและใช้งานได้โดยอัตโนมัติ ปราศจากการหยุดคิด นักเรียนจะสามารถทำได้โดยการสร้างนิสัยใหม่ในการเรียนภาษาเป้าหมาย และในเวลาเดียวกันจะต้องเอาชนะนิสัยเก่าในการเรียนของภาษาแรก โดยครูที่เปรียบเสมือนผู้นำวงดนตรีที่เป็นผู้กำกับและควบคุม

พฤติกรรมกรเรียน ต้องรับหน้าที่เป็นตัวอย่างที่ดีเพื่อให้นักเรียนเลียนแบบ (imitation) ส่วนนักเรียนจะลอกเลียนแบบครูหรือเสียงจากเทปที่ได้ยิน นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งของครูและตอบสนองได้อย่างถูกต้องและรวดเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ การปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียนเป็นรูปแบบที่ครูเป็นผู้ริเริ่มการพูดก่อน จากนั้น นักเรียนจึงปฏิบัติตาม ถ้านักเรียนปฏิบัติแตกต่างไปจากบทสนทนาที่ครูกำหนด ครูจะโต้ตอบกับนักเรียนเสมือนผู้กำกับไม่ให้ผิดกับแม่แบบ ส่วนปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับนักเรียนในชั้นเรียนจะเป็นการฝึกซ้อมทำซ้ำๆเป็นห่วงโซ่ (chain drills) แต่นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีฟัง-พูด (Audio-Lingual Method) จะไม่สามารถสนทนานอกเหนือจากบทสนทนาที่ครูสอนไว้ หรือสร้างประโยคสื่อสารที่ถูกต้องเอง เนื่องจากนักเรียนได้รับการสอนและฝึกการพูดตามบทพูด (script) ที่กำหนดไว้เท่านั้น (Zainuddin, et al., 2011)

2.3 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับคำศัพท์และการสอนโดยใช้เพลง

2.3.1 ความรู้ด้านคำศัพท์

Scrivener (1994) กล่าวว่า คำศัพท์ คือ สิ่งที่ทรงพลังที่เต็มไปด้วยความหมาย ผู้เรียนส่วนใหญ่มักจะใช้คำศัพท์เป็นคำเดี่ยวๆ ในการสื่อความหมายซึ่งทำให้ผู้ฟังสามารถเข้าใจได้ว่าผู้พูดต้องการสื่อสารอะไร คำศัพท์ คือ พื้นฐานของการสื่อสาร หากผู้พูดไม่สามารถที่จะจดจำหรือเข้าใจความหมายของคำศัพท์ก็ไม่สามารถมีส่วนร่วมในการสนทนาได้ (Krashen & Terrel, 1988) ในทางกลับกัน ถึงแม้ว่าไวยากรณ์มีความสำคัญต่อการสื่อสารแต่ไวยากรณ์ไม่ได้เป็นเครื่องมือที่สำคัญที่สุด เพราะหากรู้แต่ไวยากรณ์ไม่รู้คำศัพท์การสื่อสารก็เกิดขึ้นไม่ได้ แต่หากขาดไวยากรณ์แล้วก็ยังสื่อสารด้วยคำเดี่ยวๆ ให้เข้าใจได้ เพราะคำศัพท์มีความหมายในตัวมันเอง

2.3.1.1 ประเภทของความรู้ด้านคำศัพท์

Taylor (1990) กล่าวถึงประเภทของความรู้ด้านคำศัพท์ที่นำเสนอโดย Richards (1976) ว่ามีหลายระดับด้วยกัน ดังนี้

- (1) ความรู้ด้านความถี่ (frequency) ของคำศัพท์ในภาษา คำศัพท์ที่ใช้ในภาษาพูดและภาษาเขียนจะต่างกัน จึงจำเป็นที่ควรเรียนรู้ภาษาในห้องเรียนเพื่อเกิดการเรียนรู้ว่าคำศัพท์คำไหนใช้บ่อยในการพูดและการเขียน
- (2) ความรู้ด้านการเลือกใช้ (register) ควรทราบข้อจำกัดของการใช้คำศัพท์ในหลายรูปแบบและสถานการณ์ ซึ่งมีหลายระดับด้วยกันทั้งแบบที่เป็นทางการ สุภาพ และแบบที่ใช้พูดกับเพื่อน

(3) ความรู้ด้านคำที่ใช้ร่วมกันหรือการจัดวางคำ (collocation) ทั้งความหมาย (semantic) และโครงสร้างหรือรูปประโยค (syntactic) ควรทราบว่าคำศัพท์คำนั้นสอดคล้องหรือมีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกับคำศัพท์อื่นใดอีกบ้างในภาษานั้น

(4) ความรู้ด้านส่วนประกอบของคำ (morphology) ควรทราบรูปแบบของคำศัพท์ เช่น การเติมคำข้างหน้า (prefix) หรือเติมข้างหลัง (suffix) เพื่อเปลี่ยนชนิดของคำหรือเปลี่ยนความหมาย

(5) ความรู้ด้านการศึกษาความหมายของคำ (semantics) ทราบคำที่มีความหมายเหมือนกัน (synonym) และ คำที่มีความหมายตรงกันข้าม (antonym)

(6) ความรู้ด้านคำที่มีหลายความหมาย (polysemy) ควรทราบความหมายที่หลากหลายของคำศัพท์ เพราะคำศัพท์หนึ่งคำมีหลายความหมายแล้วแต่บริบท

(7) ความรู้ด้านความหมายที่เหมือนกันของคำศัพท์ในภาษาแม่ (equivalent) ต้องทราบว่าสื่อสารสิ่งเดียวกันนี้ไปเป็นภาษาอื่นได้อย่างไร เพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้เกิดการแปลจากภาษาแม่มีผลกระทบต่ออีกภาษาหนึ่ง ซึ่งจะทำให้เกิดความผิดพลาดทางความหมาย

การทราบประเภทของความรู้ด้านศัพท์นั้น มีบทบาทสำคัญยิ่งในการเรียนรู้คำศัพท์ เพราะจะทำให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายของคำศัพท์แต่ละชนิดได้เป็นอย่างดี และสร้างความเข้าใจในการสื่อสารทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน รวมทั้งช่วยในการเลือกใช้คำศัพท์ได้อย่างถูกต้องตามบริบทต่างๆ

2.3.1.2 วิธีสอนศัพท์

วิธีการสอนศัพท์สำหรับนักเรียนที่เรียนภาษา ควรเลือกกิจกรรมที่เสริมสร้างการเรียนรู้คำศัพท์ซึ่งเป็นกิจกรรมที่เน้นการปฏิบัติซ้ำๆ ให้เกิดการปฏิสัมพันธ์ ต้องเรียนรู้ทั้งตัวภาษาและวัฒนธรรมไปด้วยกัน ในการสอนคำศัพท์ครูควรแบ่งระดับความสามารถของนักเรียนในชั้นเรียนเพื่อที่จะเลือกคำศัพท์ที่เหมาะสมแก่การสอนนักเรียน จะทำให้ครูจัดการการสอนคำศัพท์ได้อย่างมีประสิทธิภาพและบรรลุเป้าหมายที่วางไว้ สิ่งแรกที่ต้องคำนึงถึง คือ คำศัพท์ที่แสดงออกถึงความคิดเห็น เป็นคำศัพท์ที่นักเรียนต้องพบเจอในโลกความจริงและจำเป็นต้องใช้ในกิจวัตรประจำวัน สิ่งต่อไปที่ควรพิจารณา คือ ความต้องการของนักเรียนในการใช้คำศัพท์ ควรเลือกศัพท์ที่มีความจำเป็นต่อนักเรียน ซึ่งจะมีความสำคัญสำหรับการสอน นอกจากนี้ Charty (1995) แนะนำว่า วิธีที่ดีที่สุดของการสอนคำศัพท์ ไม่ควรสอนแค่ให้นักเรียนจดจำคำศัพท์เพียงอย่างเดียว หรือสอนศัพท์แยกเป็นคำๆ เพราะนักเรียนจะทราบแต่ความหมายแต่ไม่สามารถประยุกต์ใช้ได้

จึงควรสอนการออกเสียง สะกดคำและสอนการใช้ศัพท์ในบริบทต่างๆ และให้นักเรียนฝึกเขียนเป็นประโยคหรือเป็นข้อความสั้นๆ

Nation (2004) ได้แบ่งระดับของคำศัพท์ไว้ 4 ระดับใหญ่ๆ ซึ่งใช้เกณฑ์ในการแบ่งระดับคำศัพท์โดยสังเกตจากความถี่ของคำที่ปรากฏในบริบททางภาษาที่ ได้ดังนี้

(1) คำศัพท์ที่พบบ่อย (high frequency words) เป็นคำศัพท์ที่สำคัญ ซึ่งจะใช้บ่อยทั้งในรูปแบบที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการในการพูด การเขียน ในนวนิยาย บทสนทนา หนังสือพิมพ์และหนังสือเรียนวิชาการ คำศัพท์เหล่านี้ เป็นคำศัพท์ที่ผู้เป็นเจ้าของภาษาวัยเด็ก (young native speakers) จะต้องทราบ

(2) คำศัพท์วิชาการ (academic words) เป็นคำศัพท์ที่ใช้เพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะในงานเขียนเชิงวิชาการ เช่น หนังสือด้านการเงิน ภูมิศาสตร์ รวมไปถึงวารสารตีพิมพ์เชิงวิชาการ และคู่มือทดลองของห้องปฏิบัติการ

(3) คำศัพท์เฉพาะทาง (technical words) เป็นคำศัพท์ที่ปรากฏในวิชาเรียน เช่น การเมือง การบัญชี หรือ ฎหมายครอบครัว เป็นคำศัพท์ที่ใช้เพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ ศัพท์เหล่านี้จะปรากฏให้เห็นเป็นปกติในเฉพาะด้าน เช่น คำศัพท์ทางฟิสิกส์ หรือ คำศัพท์ทางภาษาศาสตร์

(4) คำศัพท์ที่พบน้อย (low frequency words) ประกอบไปด้วยคำศัพท์หลายกลุ่มด้วยกัน ได้แก่ ศัพท์ที่พบบ่อยน้อยในชีวิตประจำวัน ศัพท์ที่ใช้น้อยที่เป็นศัพท์เฉพาะทาง และศัพท์ที่แทบจะไม่พบเลย

คำศัพท์ถือเป็นสิ่งสำคัญในการสื่อสาร เพราะคำศัพท์แต่ละคำเต็มไปด้วยความหมายที่หลากหลาย และการเลือกใช้คำศัพท์ให้ถูกต้องตามบริบทเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อทำให้การสื่อสารเกิดประสิทธิภาพสูงสุดและไม่คลาดเคลื่อน

2.3.2 เพลงกับการสอนภาษาอังกฤษ

2.3.2.1 ความสำคัญของเพลง

Hornby (1990) ให้นิยามความหมายของเพลงไว้ว่า เพลง คือ ชิ้นส่วนของดนตรีที่มีคำร้อง และยังเป็นชุดภาษาที่ดีอีกด้วย เพราะเพลงได้รวมทั้งภาษา วัฒนธรรม การฟัง ไวยากรณ์และทักษะทางภาษาอื่นๆมาเรียงร้อยเป็นถ้อยคำที่คล้องจอง โดยธรรมชาติของเพลงสำหรับเด็กนั้นจะมีเนื้อร้องที่ซ้ำไปมาทำให้เด็กจำศัพท์ได้ และไม่ว่าใครก็ตามเมื่อได้เรียนรู้การร้องเพลงก็จะจำเนื้อเพลงได้อย่างรวดเร็วเช่นกัน

Walker (2006) ได้กล่าวถึงความสำคัญของเพลงไว้ว่า เพลงและกลอนในการเรียนรู้ภาษาในชั้นเรียนจะช่วยเด็กๆ เพิ่มความรู้ในคลังศัพท์ของเขาได้อย่างชัดเจน ทั้งศัพท์เดี่ยว กลุ่มคำศัพท์ในประโยค ซึ่งประโยคและคำศัพท์ที่นักเรียนเรียนรู้สามารถเพิ่มระดับของความสามารถทางภาษาตามสถานการณ์ที่เหมาะสมกับวัยและความต้องการของนักเรียน เช่น การทักทาย การกล่าวลา การขอร้อง และแบบอื่นๆ ที่จำเป็นต่อพื้นฐานการเรียนรู้ในชั้นเรียนและในชีวิตประจำวัน ช่วยพัฒนาภาษาอังกฤษในด้านจังหวะการพูด ท่วงทำนองเสียง และการออกเสียง ช่วยทำให้จดจำคำศัพท์ยาวๆ ได้สะดวกขึ้น เพลงและจังหวะสามารถสร้างความแม่นยำในการทำกิจกรรมด้านไวยากรณ์ทางภาษา และสร้างความสนุกสนาน ก่อให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ทั้งในและนอกห้องเรียนภาษาอังกฤษ ทำให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกทักษะทางภาษาใหม่ที่ต่างไปจากเดิมมากขึ้น อีกทั้ง จังหวะยังเป็นพื้นฐานสำคัญที่ทำให้ครูหรือผู้สอนเรียนรู้วิธีการสอนภาษาได้ดียิ่งขึ้น เพลงและบทกลอนเป็นอุปกรณ์ชิ้นสำคัญในการสอนภาษาที่สัมพันธ์กับห้องเรียน กิจกรรมประจำวัน สถานการณ์การสื่อสาร และสัมพันธ์กับอายุของนักเรียน เพลงแสดงให้เห็นโครงสร้างไวยากรณ์ทางภาษา ทำให้นักเรียนได้ใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ผ่านบริบทของเพลงหรือบทกลอน ผู้สอนก็ต้องอธิบายให้นักเรียนเข้าใจถึงโครงสร้างทางไวยากรณ์ที่ปรากฏอยู่ในเพลง เพื่อให้ผู้เรียน ได้ซึมซับรูปแบบและโครงสร้างทางภาษาผ่านเพลงจนเกิดความเข้าใจ Lo and Li (1998) กล่าวว่า การเรียนภาษาอังกฤษผ่านเพลงนั้น นอกจากช่วยลดความวิตกกังวลของผู้เรียนที่อยู่ในบรรยากาศในชั้นเรียนแล้วยังช่วยส่งเสริมการพัฒนาทักษะทั้งทางภาษาทั้งสี่ด้าน ได้แก่ การอ่าน การเขียน การฟังและการพูด อีกด้วย

Walker (2006) กล่าวว่า เพลงและกลอนเป็นสื่อที่เข้ากันได้ดีกับเด็กๆ ทำให้เด็กๆ สามารถจดจำได้อย่างสนุก อีกทั้งยังเป็นอุปกรณ์การเรียนรู้ภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สอง เพลงและกลอนเป็นประโยชน์ในการขยายความหรือสอนให้จดจำข้อความยาวๆ ได้ ในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ผู้เรียนมักประสบปัญหาเกี่ยวกับการจดจำคำศัพท์ จนกระทั่งคนตรีได้เข้ามามีบทบาทสำคัญเป็นผลให้ ภาษา เพลง และบทกลอน มีความสัมพันธ์กับบทบาทในชั้นเรียน กิจกรรมประจำวัน หรือ สถานการณ์การสื่อสาร อีกทั้งยังสัมพันธ์ต่ออายุของผู้เรียน นักเรียนจะสามารถเรียนรู้ และพร้อมที่จะใช้ไวยากรณ์ในคำถาม ในบริบทของเพลงหรือบทกลอนได้และทำให้เข้าใจง่ายขึ้น เมื่อเห็นภาพโครงสร้างทางภาษาและสถานการณ์ผ่านประสบการณ์ทางภาษาที่มีอยู่บทเพลงหรือกลอน อีกทั้งเพลงยังเป็นสื่อที่ใช้นำเสนอคำศัพท์ได้ดี เพราะเพลงประกอบไปด้วยบริบทที่มีความหมายสำหรับคำศัพท์ (Giffee, 1992) นอกจากนี้ การนำเพลงมาใช้ในชั้นเรียนนั้นเป็นสิ่งที่สร้างสรรค์ ทั้งเพลงและเนื้อเพลงสามารถหาได้ตามอินเทอร์เน็ต เว็บไซต์ต่างๆ หรือ แผ่นซีดีที่มีขายโดยทั่วไป (Brown, 2006)

2.3.2.2 การเลือกเพลงเพื่อใช้ในการเรียนการสอน

การเลือกเพลงสำหรับกิจกรรมการเรียนของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง (EFL) ครูเป็นผู้มีส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการเลือกเพลงมาใช้ในการสอนและทำกิจกรรมในชั้นเรียน ดังนั้น ควรคำนึงถึงการเลือกเพลงมาใช้สอนให้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์และวัยของผู้เรียน เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุด Lieb (2008) เสนอแนะเกี่ยวกับการเลือกเพลงเพื่อใช้ในชั้นเรียนไว้ว่า สิ่งที่สำคัญเป็นอันดับแรก ที่ผู้สอนควรพิจารณาเมื่อจะเลือกเพลงสำหรับการใช้งานในชั้นเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับกิจกรรมการฟัง คือ ความชัดเจนของเนื้อเพลง เนื้อเพลงที่ถูกคบบังด้วยเครื่องดนตรีที่เสียงดังจะ ไม่มีประสิทธิภาพสำหรับการฟัง หากเนื้อเพลงไม่ชัดเจน ทำให้กิจกรรมเกิดความล้มเหลวและทำให้ผู้ฟังเสียอารมณ์ เมื่อเลือกเพลงที่มีเนื้อเพลงที่ฟังชัดเจนแล้วสิ่งที่ต้องคำนึงถึงอันดับต่อไป คือ ระดับความยากของคำศัพท์และสำนวน ควรเหมาะสมกับระดับความสามารถของนักเรียน

ครูอาจจะเลือกใช้เพลงของศิลปินหรือเพลงภาษาอังกฤษตามจังหวะหรือแนวดนตรีที่นักเรียนชื่นชอบ ที่สำคัญเนื้อเพลงต้องเหมาะสมอย่างยิ่งในแง่ของวัฒนธรรม เช่น ในการเลือกเพลงแนะนำให้หลีกเลี่ยงเนื้อเพลงที่มีความรุนแรง คูหมิ่น หรือทำลาย สอดคล้องกับ Stratton et al. (1994) ที่พบว่า เนื้อเพลงนั้นมีผลกระทบต่ออารมณ์ของผู้เรียนมากกว่าทำนองของดนตรีเพียงอย่างเดียว เพราะเนื้อเพลงส่งผลต่อความรู้สึกของคนโดยตรง ซึ่งความรู้สึกที่เกิดขึ้นนั้นปราศจากอิทธิพลหรือการคำนึงถึงลักษณะของทำนองดนตรี สำหรับเด็กเล็กเพลงที่ใช้ควรเป็นเพลงสั้นๆ ไม่เร็วจนเกินไป (Griffiee, 1990) ความยาวของเพลงควรจะต้องมีการย้อนซ้ำไปมา แต่ไม่ควรยาวกว่า 4 นาที

(Graham, 2006) ได้นำเสนอขั้นตอนการเลือกเพลงไว้ ดังนี้ คือ ขั้นตอนแรกจะต้องคำนึงถึง คืออายุของนักเรียนและสอง คือ ความสัมพันธ์ของเพลงหรือการร้องเพลงกับการเรียน ซึ่งเด็กเล็กจะรักสิ่งใดๆก็ตามที่เกี่ยวกับดนตรีหรือจังหวะ ดังนั้น เราจึงสามารถใช้ประโยชน์จากสิ่งนี้ด้วยการนำเพลงมาใช้สอนนักเรียน การสอนคำศัพท์และภาษาที่จะเป็นประโยชน์กับนักเรียนในการสื่อสารขั้นพื้นฐานหรือในสถานการณ์ในห้องเรียน แต่สิ่งนี้ไม่ได้หมายความว่าเพลงทุกเพลงหรือบทกลอนทุกชนิดจะเกี่ยวข้องกับบทเรียนสามารถใช้สอนในห้องเรียนได้ บางครั้งเพลงนั้นสร้างมาเพียงเพื่อให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน แต่ไม่มีสาระ หรือเพลงบางเพลงอาจมีเพียงเพียงสัมผัสที่มีความไพเราะ

ด้วยเหตุนี้ ครูควรที่จะเลือกเพลงที่มีเนื้อเพลงในเชิงบวกเพื่อที่จะให้ผู้เรียนลดการปิดกั้นทางการเรียนรู้ นอกจากนี้ ครูยังสามารถเลือกเพลงโดยพิจารณาโครงสร้างของภาษาเป้าหมายที่ปรากฏในเพลง ซึ่งมีหลายเพลงที่เหมาะสมสำหรับสอนโครงสร้างไวยากรณ์ และใช้

ประโยชน์จากรายการคำศัพท์ที่เป็นประโยชน์กับครูและนักเรียนจากเว็บไซต์ ซึ่งมีทั้งเพลงและกิจกรรมอื่นๆ ยิ่งไปกว่านั้น หากผู้สอนไม่สามารถหาเพลงตรงตามที่ต้องการ ก็สามารถแต่งเนื้อเพลงและทำนองเองได้อย่างสร้างสรรค์ เพื่อเป็นการตอบสนองความต้องการที่เฉพาะเจาะจงของผู้สอนได้เช่นกัน ซึ่งสอดคล้องกับ (Graham, 2006) และ Osman & Wellman (1978 อ้างใน Lake, 2002) ที่กล่าวว่า เพลงที่เลือกนำมาใช้ในการประกอบการเรียนการสอนอาจจะเป็นเพลงที่มีอยู่ทั่วไป หรือบางครั้งครูอาจจะเป็นผู้เขียนเพลงขึ้นมาเอง เพื่อให้ตรงกับวัตถุประสงค์ของการสอน เพื่อช่วยสร้างความมั่นใจ และพัฒนาความสามารถในการเรียนภาษาให้นักเรียน โดยฝึกให้นักเรียนวิเคราะห์เนื้อเพลง คำศัพท์ และการออกเสียง ถ้าครูอายุหรือไม่กล้าร้องเพลง ควรเปิดเพลงด้วยเครื่องเล่นแทนการร้องเพลงเอง นอกจากนี้ ควรเลือกเพลงที่มีจังหวะง่ายๆ แตกต่างกันไป หรืออาจจะถามจากความชอบของนักเรียนเพื่อนำไปใช้ตัดสินใจเลือกเพลง

2.3.2.3 ขั้นตอนการสอนเพลงในชั้นเรียน

การสอนเพลงในชั้นเรียนนั้นมีขั้นตอน ดังนี้ ขั้นตอนแรก คือ ทบทวนบทเรียนและบทเพลงที่เรียนไปในคาบเรียนที่ผ่านมา ก่อนที่จะสอนเนื้อหาหรือบทเพลงใหม่เพื่อสร้างความมั่นใจ ขั้นตอนที่สอง คือ ให้นักเรียนอ่านออกเสียงเนื้อเพลงตามด้วยปากเปล่าก่อนเพื่อสร้างความคุ้นเคยกับเนื้อเพลงและการออกเสียงคำศัพท์ ขั้นตอนที่สาม คือ ให้นักเรียนเขียนเนื้อเพลงหรือคำศัพท์ที่จะใช้สอนลงในสมุด ขั้นตอนสุดท้าย คือ ครูอธิบายเนื้อหาของเพลงทั้งหมดรวมทั้งเรื่องของคำศัพท์ ไวยากรณ์ทางภาษาที่ใช้ในเพลง อธิบายการออกเสียงคำ จังหวะการพูด และการเน้นคำ (Graham, 2006) จะเห็นได้ว่า การสอนด้วยเพลงนั้นไม่เพียงแต่ให้นักเรียนเพลิดเพลินและสนุกกับเพลงเพียงอย่างเดียว แต่ครูควรคำนึงถึงขั้นตอนและวิธีการสอนเพลง เพื่อให้การเรียนการสอนด้วยเพลงนั้นเกิดประสิทธิภาพสูงสุด

Osman และ Wellman (1978 อ้างใน Lake, 2002) กล่าวว่า วิธีการสอนเพลงนั้นครูต้องสอนเนื้อเพลงทั้งหมดก่อน เมื่อนักเรียนเข้าใจเนื้อเพลงดีแล้ว ครูควรแยกคำศัพท์ออกมาใช้สอนและอธิบายความหมายแล้วจึงค่อยร้องไปพร้อมกับนักเรียนหลายๆรอบ พร้อมกับกับให้นักเรียนทำท่าทางประกอบจังหวะหรือปรบมือตามไปด้วย หรือให้นักเรียนทำท่าทางประกอบเพลงเพื่อสร้างความเข้าใจ แต่ครูไม่ควรทำให้การสอนเพลงเป็นสิ่งที่น่าเบื่อหน่าย ควรให้การทำกิจกรรมเป็นไปโดยธรรมชาติและไม่ควรบังคับเด็กให้ร้องเพลงตาม หลังจากการร้องเพลงครูให้นักเรียนจับคู่ หรือเข้ากลุ่มเพื่อฝึกการพูด ครูควรสอนเพลงควบคู่กับการสอนอื่นๆ เช่น สอนโครงสร้างทางภาษา หรือ คำศัพท์ แต่บางครั้งครูอาจจะหาเพลงอื่นนอกบทเรียนมาร้องเพื่อสร้างแรงจูงใจให้แก่ นักเรียนโดยไม่ต้องอธิบายความหมายโครงสร้างทางภาษาและคำศัพท์

กระบวนการการเรียนรู้ภาษาผ่านบทเพลง ทำให้นักเรียนได้ใช้เวลาเรียนรู้จากการทำซ้ำ นักเรียนได้ฝึกพูดออกเสียงหลายครั้ง ได้สร้างบทสนทนาจากการใช้เพลงหรือบทกลอน เมื่อเกิดการเรียนรู้จากเพลง ก็เกิดการเรียนรู้คำศัพท์และโครงสร้างทางไวยากรณ์ที่หลากหลาย ทำให้เกิดการคิดวิเคราะห์ผ่านสมองซีกซ้าย

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.4.1 งานวิจัยต่างประเทศ

การศึกษา งานวิจัยของ Li & Brand (2009) เกี่ยวกับประสิทธิผลของเพลงในการเรียนรู้คำศัพท์ การใช้ภาษา และความหมาย ของนักเรียนจีนแผ่นดินใหญ่ ใช้กลุ่มทดลองเป็นนักศึกษาที่จะสอบเข้าเรียนระดับปริญญาโทด้านกฎหมาย ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลองเป็นเวลาการสอนทั้งหมด 6 คาบ คาบละ 90 นาที รวมระยะเวลาในการสอนเป็น 9 ชั่วโมง แบ่งกลุ่มทดลองออกเป็นสามกลุ่มด้วยกัน กลุ่มที่หนึ่ง ใช้เพลงในการประกอบการเรียนการสอนในทุกคาบที่สอน (full music group) คือใช้เพลงสอนทั้งหมด 6 คาบ กลุ่มที่สอง ใช้เพลงประกอบการสอนเพียงครั้งเดียวของเวลาเรียนทั้งหมด (half music group) คือ ใช้เพลงสอน 3 คาบ และกลุ่มที่สาม ไม่ใช้เพลงในการสอนเลย (no music group) เพลงที่นำมาใช้ในการสอนนั้นจะเป็นเพลงป๊อป (pop music) ผลการทดลองที่ได้ คือ นักเรียนกลุ่มที่หนึ่งที่ใช้การสอนด้วยเพลงสามารถเรียนคำศัพท์ดีและมีทัศนคติที่ดีสูงกว่าอีกสองกลุ่ม ส่วนกลุ่มที่มีผลคะแนนรองเป็นอันดับที่สอง คือ กลุ่มที่สาม เป็นกลุ่มที่ไม่ใช้เพลงในการสอน และกลุ่มที่มีผลคะแนนต่ำสุด คือ กลุ่มที่สอง ที่ใช้เพลงสอนเพียงครั้งหนึ่งของระยะเวลาเรียน Li & Brand จึงให้เห็นว่า เพลงจะเกิดประสิทธิภาพสูงเมื่อใช้อย่างเต็มที่ และต่อเนื่องในการเรียนการสอน และจะมีประสิทธิภาพด้อยลงเมื่อมีความถี่ในการใช้น้อย

งานวิจัยของ Alipour, Gorjian and Zafari (2012) ได้ศึกษาอิทธิพลของเพลงต่อการใช้เพลงสอนคำศัพท์ให้กับนักเรียนระดับสูง กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชายและหญิงที่เข้าเรียนภาษาอังกฤษใน Ahvaz ประเทศอิหร่าน โดยคัดเลือกจากผู้ที่มีคะแนน TOEFL อยู่ในระดับสูง จำนวน 60 คน จากนั้น แบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม โดยการสุ่ม กลุ่มละ 30 คน แต่ละกลุ่มประกอบด้วย นักเรียนหญิง 15 คน และ ชาย 15 คน กลุ่มหนึ่ง ดำเนินการสอนด้วยเพลง (musical mode group) และอีกกลุ่มไม่ใช้เพลงในการสอน (non-musical mode group) พบว่า ผลการสอบหลังการเรียนทันทีของกลุ่มที่สอนด้วยเพลง และกลุ่มที่ไม่ใช้เพลงมีคะแนนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ โดยที่การสอนด้วยเพลงมีผลต่อการพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียน และผลการทดสอบความคงทนหลังการเรียนการสอนผ่านไป 2 อาทิตย์ พบว่า ผลคะแนนทดสอบคำศัพท์ของนักเรียนทั้งสองกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ โดยกลุ่มที่ใช้เพลงในการเรียนการสอนมีคะแนนสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ใช้เพลง นอกจากนี้

พบว่า เพศของนักเรียนมีผลต่อคะแนนการเรียนรู้คำศัพท์เช่นกัน นักเรียนเพศชายและหญิงมีผลคะแนนการทดสอบหลังการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งชี้ให้เห็นถึงความจริงที่ว่า เพศของผู้เรียนมีอิทธิพลต่อการจดจำคำศัพท์ของผู้เรียนที่เรียนผ่านบทเพลง ผลการทดสอบความคงทนเผยให้เห็นว่า เพศของผู้เรียนมีอิทธิพลต่อการจดจำคำศัพท์ระยะยาวของนักเรียน โดยการเรียนรู้คำศัพท์ผ่านบทเพลง ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ผลการจดจำคำศัพท์ของเพศชายมีประสิทธิภาพมากกว่าเพศหญิง

2.4.2 งานวิจัยในประเทศ

งานวิจัยของ ประภัสสร พิงอินทร์ (2552) เป็นการศึกษาเพื่อพัฒนาชุดการเรียนการสอนเน้นการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้เพลงของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในครั้งนี้เป็นนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ของโรงเรียนชายเขา อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี จำนวน 20 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ชุดการเรียนการสอนที่เน้นทักษะการฟัง และการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้เพลงสำหรับนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 5 หน่วย แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการใช้ชุดการเรียนการสอนโดยใช้เพลง และแบบวัดความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อชุดการเรียนการสอน เพลงที่ผู้วิจัยนำมาใช้ทดลองเป็นเพลงที่มีเนื้อหา การออกเสียง ความหมายและท่าทางประกอบเพลง สอดคล้องกับหลักสูตรและวัยของผู้เรียน ผู้วิจัยดำเนินการสอนเป็นเวลา 10 ชั่วโมง เมื่อเสร็จสิ้นการสอนได้ทำการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการใช้ชุดการเรียนการสอน และวัดความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อชุดการเรียนการสอน ผลวิจัยพบว่า ชุดการเรียนการสอนที่เน้นทักษะการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้เพลงมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ เนื่องจากชุดการเรียนการสอนมุ่งเน้นที่จัดการสิ่งแวดล้อมการเรียนรู้ให้มีบรรยากาศไม่ตึงเครียด มีชีวิตชีวา ผ่านกิจกรรมการร้องเพลง ชุดการเรียนการสอนนี้ทำให้นักเรียนฟัง พูดภาษาอังกฤษได้ถูกต้องมากขึ้นและการเรียนด้วยเพลงทำให้นักเรียนมั่นใจในการออกเสียง ผลจากการสัมภาษณ์เกี่ยวกับความพึงพอใจต่อชุดการเรียนการสอน พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจในภาพรวมมากที่สุด และจากการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนปรากฏว่า นักเรียนส่วนใหญ่ตั้งใจเรียนและสนใจเรียน กล้าแสดงออก และสนุกสนานกับการเรียน

งานวิจัยของ ปิญาณี บุรณะชาติ, พรทิพย์ ตันติประภาคาร และวัชรภรณ์ นามศิริ (2552) ศึกษาการใช้กิจกรรมเพลงเพื่อส่งเสริมความรู้คำศัพท์และความคงทนในการจำความหมายคำศัพท์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเซนต์โยเซฟนครสวรรค์ ที่เป็นสมาชิกชมรมภาษาอังกฤษ จำนวน 25 คน ใช้ระยะเวลาในการทดลอง 8 คาบ คาบละ 50 นาที เพลงที่ใช้เป็นเพลงป๊อป (pop) จำนวน 8 เพลง เครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูล ได้แก่ แผนจัดการเรียนรู้ใช้กิจกรรมเพลงเพื่อส่งเสริมความรู้คำศัพท์และความคงทนในการจำความหมายคำศัพท์ จำนวน 8 แผนการเรียนรู้อย่างแบบทดสอบความรู้คำศัพท์ และแบบทดสอบความคงทนในการจดจำความหมาย

คำศัพท์ ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยโดยให้นักเรียนทำแบบทดสอบก่อนเรียน หลังจากนั้น ดำเนินการสอนตามแผนการเรียนรู้ที่จัดทำไว้ จำนวน 8 คาบ หลังจากการเรียนการสอนเสร็จสิ้น จึงทำการทดสอบหลังเรียน และทดสอบความคงทนหลังเสร็จสิ้นการเรียนเป็นเวลา 14 วัน จากผลการศึกษาพบว่า นักเรียนทุกคนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ และผลการทดสอบความคงทนหลังการเรียนการสอนเสร็จสิ้นไป 14 วัน พบว่า ความสามารถยังคงที่ เนื่องจากนักเรียนจดจำบทเพลง เนื้อหาบทเพลง ได้ทำให้เกิดการเชื่อมโยงความหมายกับคำศัพท์ เมื่อผู้เรียนมีส่วนร่วม และสนุกกับการเรียนจะทำให้เกิดการจดจำที่รวดเร็วและยาวนานขึ้น ส่งผลต่อการเรียนเพิ่มขึ้นเช่นกัน

งานวิจัยของ อังคณา จันทะแสง (2551) ได้ศึกษาการจัดกิจกรรมการฝึกออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้เพลงของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านค้อเมืองแสน ตำบลคอนกาม อำเภอขามเฒ่า จำนวน 29 คน ระยะเวลาที่ใช้ทดลองเป็นเวลา 9 ชั่วโมงรวม 3 สัปดาห์ ผู้วิจัยเก็บข้อมูลโดยสอนตามแผนการเรียนรู้ในวงจรที่ 1 คือ ใช้แผนการเรียนรู้ที่ 1 Unit: School จำนวน 1 แผน เวลา 3 ชั่วโมง การสังเกตแบบไม่มีโครงสร้างโดยการบันทึกสถิติทัศน การเขียนอนุทินของนักเรียน และการสัมภาษณ์โดยการบันทึกเทป นำข้อมูลจากการวิเคราะห์วิจารณ์ เพื่อให้ได้ข้อเสนอแนะและแนวทางในการแก้ไขปรับปรุงต่อไป ขั้นต่อไป ปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้ตามข้อเสนอแนะและแนวทางในการแก้ไขปรับปรุงเพื่อใช้ในวงจรที่ 2 หลังจากนั้น สอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ในวงจรที่ 2 คือ ใช้แผนการเรียนรู้ที่ 2 Unit: Family 1 แผน เวลา 3 ชั่วโมง สังเกตโดยใช้การบันทึกสถิติทัศน การเขียนอนุทินของนักเรียน และการสัมภาษณ์โดยการบันทึกเทป ผู้วิจัยนำข้อมูลจากการเก็บข้อมูลทั้ง 4 รูปแบบ ได้แก่ แผนการเรียนรู้ การสังเกตโดยใช้การบันทึกสถิติทัศน การเขียนอนุทิน และการสัมภาษณ์ มาทำการวิเคราะห์วิจารณ์เพื่อให้ได้ข้อเสนอแนะและแนวทางในการแก้ไขปรับปรุงต่อไป หลังจากนั้น ปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้ตามข้อเสนอแนะและแนวทางในการแก้ไขปรับปรุงจากการวิเคราะห์วิจารณ์เพื่อใช้ในวงจรที่ 3 ขั้นสุดท้าย สอนตามแผนการเรียนรู้ในวงจรที่ 3 คือ ใช้แผนการเรียนรู้ที่ 3 Unit: Weather 1 แผน เวลา 3 ชั่วโมง การสังเกตโดยใช้การบันทึกสถิติทัศน การเขียนอนุทินของนักเรียน และการสัมภาษณ์โดยการบันทึกเทป ผู้วิจัยนำข้อมูลจากการเก็บข้อมูลทั้ง 4 รูปแบบ มาทำการวิเคราะห์วิจารณ์ ผลการวิจัย พบว่า จากการใช้เพลงเพื่อฝึกออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีดังนี้

ในวงจรที่ 1 ให้นักเรียนฝึกออกเสียง t, k, ng, sh, s โดยใช้เพลง พบว่า นักเรียนทุกคนมีความสนุกสนานในการร้องเพลงและตั้งใจทำกิจกรรมอย่างดี แต่ยังไม่ออกเสียง sh, s ไม่ชัดเจน ผู้วิจัยแก้ปัญหาการออกเสียง sh, s ไม่ชัดเจนโดยใช้เพลงใหม่ในวงจรที่ 2 ผลการแก้ปัญหา พบว่า นักเรียนสามารถออกเสียง sh, s ได้ถูกต้องชัดเจนมากขึ้น และในวงจรมีใช้ เพลงอีก 1 เพลงเพื่อฝึก

ออกเสียง ch, d, n, ce, ve ปรากฏว่า นักเรียนเริ่มมีความมั่นใจในการออกเสียงท้ายคำและเสียงเน้นหนักในคำชัดเจนมากขึ้น แต่นักเรียนยังมีปัญหาในเรื่องการออกเสียง ch ผู้วิจัยแก้ปัญหาการออกเสียง ch ไม่ชัดเจนโดยใช้เพลงใหม่ในวงจรที่ 3 ผลการแก้ปัญหา พบว่านักเรียนสามารถออกเสียง ch ได้ถูกต้องและชัดเจนมากขึ้นและในวงจรนี้ใช้เพลงอีก 1 เพลง เพื่อฝึกออกเสียง th, es, ht ปรากฏว่า นักเรียนออกเสียงท้ายคำและเสียงเน้นหนักในคำได้ถูกต้องและชัดเจนมากขึ้น ผลการศึกษาชี้ให้เห็นว่า การฝึกออกเสียงคำศัพท์โดยใช้เพลงทำให้นักเรียนมีทักษะด้านการออกเสียงคำศัพท์ดีขึ้น ทั้งนี้ เนื่องจากเพลงช่วยฝึกการออกเสียงโดยไม่ทำให้เกิดความเบื่อหน่าย (เช่น เสียงสระพยัญชนะ เสียงที่เชื่อมคำเชื่อมประโยคและจังหวะ เป็นต้น) นักเรียนรู้สึกว่าการเรียนมีความหมาย น่าสนใจและสนุกและเป็นการปลูกฝังทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ เพลงยังช่วยย้ำสิ่งที่เรียนไปแล้วให้นักเรียนจำได้ดี

งานวิจัยของ ทองคำ พานจันทร์ (2545) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษที่สอนโดยใช้เพลงประกอบการสอนแบบปกติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนราชินีบูรณะ เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนโดยใช้เพลงกับที่เรียนแบบปกติ กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แผนการเรียนอังกฤษ-ฝรั่งเศส เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ประกอบด้วยเครื่องมือ 4 ชุด ได้แก่ แผนการสอนการฟัง-พูดภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้เพลงประกอบสำหรับกลุ่มทดลอง จำนวน 10 บทเรียน แผนการสอนการฟัง-พูดภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แบบปกติ สำหรับกลุ่มควบคุมจำนวน 10 บทเรียน แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการฟัง-พูดภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 60 ข้อ และแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนกลุ่มทดลองที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษฟัง-พูดโดยใช้เพลงประกอบ ดำเนินการสอนตามแผนที่สร้างขึ้น ห้องเรียนละ 4 คาบต่อสัปดาห์รวม 6 สัปดาห์ผลการวิจัย พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนโดยใช้เพลงและที่เรียนแบบปกติไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาด้านพัฒนาการของนักเรียน พบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้เพลงมีพัฒนาการสูงกว่านักเรียนที่เรียนแบบปกติ การที่นักเรียนในกลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการฟัง-พูดภาษาอังกฤษไม่แตกต่างจากกลุ่มควบคุม เป็นเพราะแบบทดสอบเป็นแบบที่อาศัยการอ่านเป็นส่วนประกอบเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งอาจมีผลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการฟัง-พูดไม่แตกต่างกัน และนักเรียนไม่มีเวลาฝึกร้องอย่างเพียงพอทำให้นักเรียนกลุ่มทดลองไม่มีพัฒนาการทางการพูดเท่าที่ควร จากการสัมภาษณ์ พบว่านักเรียนกลุ่มทดลองมีความคิดเห็นต่อการเรียนการฟัง-พูดภาษาอังกฤษที่สอนโดยใช้เพลงอยู่ในระดับดี เพราะเพลงก่อให้เกิดบรรยากาศที่ผ่อนคลายสนุกสนาน น่าสนใจและเป็นกันเองคล้ายกับสถานการณ์จริงในชีวิตประจำวันของนักเรียน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยในชั้นเรียน (classroom-based research) มีกลุ่มตัวอย่างกลุ่มเดียว ทดสอบก่อนและหลังการทดลอง (one group pretest posttest design) มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความรู้ด้านคำศัพท์และความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้งก่อนเรียนหลังเรียน และความคงทน โดยการใช้กิจกรรมเพลง และเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียน โดยการใช้กิจกรรมเพลงกับความรู้ด้านคำศัพท์และความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งจะนำเสนอในหัวข้อ ดังนี้ คือกลุ่มตัวอย่าง การสร้างเครื่องมือวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 38 คน ของ โรงเรียนบ้านต้นปรัง อำเภอวังวิเศษ จังหวัดตรัง เขตพื้นที่การศึกษาตรัง เขต 2 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษหลัก อ 15101 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 ได้มาจากการสุ่มตัวอย่างตามความสะดวก (convenient sampling) ซึ่งครูผู้สอนประจำวิชาภาษาอังกฤษที่โรงเรียนเป็นผู้เลือกกลุ่มให้ เพื่อให้เหมาะสมแก่การจัดตารางเรียนของโรงเรียน

3.2 การเตรียมการเบื้องต้น

ก่อนดำเนินการวิจัย ได้มีการเตรียมการ ดังนี้

1. ศึกษาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหลักสูตรสถานศึกษา โดยศึกษาขอบเขตเนื้อหารายวิชา และมาตรฐานการเรียนรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาทฤษฎี หลักการ งานวิจัยและแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนการสอนด้วยเพลงเป็นกิจกรรมประกอบการเรียนการสอน

2. สืบค้นคำศัพท์เป้าหมายที่ปรากฏอยู่ในหนังสือแบบเรียนสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ระดับประถมศึกษาปีที่ 5 และจากเอกสารประกอบหลักสูตรสถานศึกษา ของโรงเรียนกลุ่มตัวอย่าง ที่ได้กำหนดคำศัพท์ที่นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำเป็นต้องเรียน โดยมีเนื้อหาตรงตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 คำศัพท์ที่นักเรียนจำเป็นต้อง

ทราบในภาคเรียนที่ 1 มีจำนวนทั้งหมด 133 คำ ครอบคลุม 3 หน่วยการเรียนรู้ ซึ่งคำศัพท์อยู่ในหมวดการ
 ทักทาย ครอบครั้ว วัน เดือน ปี กีฬา อาชีพ อวัยวะ ประเทศ ลักษณะ สี สภาพอากาศและฤดูกาล

ตารางที่ 3.1 รายการจำนวนคำศัพท์ที่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำเป็นต้องเรียน

หน่วยการเรียนรู้	จำนวนคำศัพท์
หน่วยที่ 1 เรื่อง Greeting	16 คำ ได้แก่ Good morning, Good afternoon, Good evening, Good night, Good bye, Thank you, Welcome, sorry, Hello, help, fine, sad, tired, borrow, great, happy
หน่วยที่ 2 เรื่อง Hello my friend	49 คำ ได้แก่ fat, thin, short, tall, curly, straight, long, big, small, old, red, white, gray, orange, brawn, black, blue, purple, green, yellow, green, pink, hobby, colleting stamps, skiing, skating, reading cartoon, painting picture, dancing, playing music, football, swimming, sport, cycling, badminton, volleyball, tennis, basketball, table tennis, engineer, chef, doctor, nurse, teacher, police officer, fire fighter, famer, pilot, musician
หน่วยที่ 3 เรื่อง My self	68 คำ ได้แก่ name, birth, year, weight, height, centimeters, kilos, season, summer, spring, autumn, winter, weather, sunny, rainy, cloudy, windy, snowy, arm, eyes, ears, knee, toe, head, nose, mouth, ankle, elbow, feet, shoulder, family, father, mother, sister, brother, son, uncle, aunt, daughter, grandmother, grandfather, March, February, January, August, September, October, November, December, April, May, June, July, country, America, Canada, China, Australia, England, New Zealand, Japan, Sunday, Monday, Thursday, Friday, Saturday, Tuesday, Wednesday

3. จากนั้นผู้วิจัยนำคำศัพท์ทั้ง 133 คำ สร้างแบบทดสอบและนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบก่อนนำไปใช้ให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างบอกความหมายของคำศัพท์

4. หลังจากนำแบบทดสอบเพื่อหาคำศัพท์เป้าหมายให้นักเรียนทำ ผู้วิจัยนำผลทดสอบมาวิเคราะห์แจกแจงหาความถี่ คำที่นักเรียนเกินครึ่งห้องทำคะแนนได้ ซึ่งหมายถึงเป็นคำที่นักเรียนส่วนใหญ่รู้และจำได้ จะไม่นำคำนั้นมาเป็นคำศัพท์เป้าหมายในการวิจัย จากการทดสอบพบว่าจากคำศัพท์ 133 คำ คำศัพท์ที่นักเรียนทุกคนไม่ทราบความหมายเลย และไม่เกินครึ่งห้อง (น้อยกว่า 15 คน) ที่ทราบความหมาย มีจำนวน 85 คำ จากคำศัพท์ 85 คำ คำที่ปรากฏอยู่ในเพลงที่จะใช้สอนมีจำนวน 65 คำ ดังนั้น คำศัพท์เป้าหมายที่จะใช้สอนด้วยเพลงจึงมีจำนวน 65 คำ เพลงที่ใช้สอนได้มาจากแหล่งข้อมูลสื่อสารบนอินเทอร์เน็ต จำนวน 19 เพลง

ผู้วิจัยได้นำคำศัพท์เป้าหมายทั้ง 65 คำ ไปจัดทำเป็นแบบทดสอบความรู้ด้านคำศัพท์ และนำไปทดลองใช้กับนักเรียนที่มีความสามารถใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง เพื่อปรับปรุงแก้ไขแบบทดสอบ

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือวิจัยที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มี 7 ชิ้น คือ แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเพลง แบบทดสอบความรู้ด้านคำศัพท์ก่อนเรียน-หลังเรียน-ความคงทน แบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ เกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ แบบประเมินพฤติกรรมการเรียน เกณฑ์การประเมินพฤติกรรมการเรียน และแบบสัมภาษณ์ถึงโครงสร้าง

3.3.1 แผนการจัดการเรียนรู้

วิชาภาษาอังกฤษหลัก อ 15101 ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้วิธีการสอนด้วยกิจกรรมเพลงจำนวน 28 แผน สอนสัปดาห์ละ 2 คาบ คาบละ 60 นาที ในการจัดทำแผนการสอน ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารประกอบสถานศึกษาเพื่อให้แผนการสอนที่จัดทำตรงกับมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 การออกแบบแผนการสอนในวิจัยครั้งนี้ กำหนดให้นักเรียนได้เรียนรู้ตั้งแต่คำศัพท์ การสร้างประโยคตาม โครงสร้างของไวยากรณ์ทางภาษาอังกฤษ แผนการสอนโดยการใช้เพลงเป็นกิจกรรมหลักในการจัดการเรียนการสอน แต่ละแผนประกอบด้วย ขั้นตอนการสอน 4 ขั้นตอน คือ ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (warm up) ขั้นเสนอเนื้อหา (presentation) ขั้นการฝึก (practice) และ ขั้นการนำไปใช้ (production) กิจกรรมเพลงที่ใช้สอนจะอยู่ในขั้นเสนอเนื้อหา และขั้นการฝึก กิจกรรมเพลงที่ใช้สอนประกอบด้วย 3 ชิ้น

ขั้นที่ 1 ขั้นก่อนการฟังเพลง

เป็นขั้นที่เตรียมความพร้อมของผู้เรียน ผู้วิจัยจะสอนคำศัพท์ โครงสร้างทางภาษา การออกเสียง โดยให้ผู้เรียนทำท่าทางประกอบไปด้วย เพื่อสร้างความเข้าใจ และหลังจากนั้นก็จะนำเสนอเนื้อเพลง

ขั้นที่ 2 ขั้นการฟังเพลง

ผู้วิจัยเปิดเพลงให้ผู้เรียนฟัง 2 รอบ แล้วให้ผู้เรียนฝึกร้องเพลงตาม ให้ความเวลาผู้เรียน ทำความคุ้นเคยกับเนื้อเพลง หลังจากนั้น ให้ผู้เรียนทำท่าทางประกอบเพลง หรือ ประบมือให้เข้าใจ หวะ หลังจากนั้นตรวจสอบความเข้าใจของผู้เรียน โดยการถามความหมายของคำศัพท์จากเพลง หรือ ประโยคคำถามแล้วให้ผู้เรียนตอบ จากนั้นให้นักเรียนฝึกสะกดคำและออกเสียงให้ถูกต้อง

ขั้นที่ 3 ขั้นหลังการฟังเพลง

ขั้นนี้จะเป็นขั้นที่ให้ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาและฝึกการพูดอย่างเต็มที่ โดยให้จับคู่พูดกันโดยกำหนดสถานการณ์ หรือ ผู้สอนจะเป็นผู้ถามคำถามแล้วให้ผู้เรียนตอบ

เมื่อจัดทำเสร็จสมบูรณ์แล้วจึงนำแผนการจัดการการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเพลงไปให้อาจารย์ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ของโรงเรียนต้นปรัง ตรวจสอบความเหมาะสมของเนื้อหาแล้วนำไปทดลองใช้กับกลุ่มที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง แล้วนำมาแก้ไข เพื่อนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป

3.3.2 แบบทดสอบก่อน-หลังเรียน และแบบทดสอบวัดความคงทน

แบบทดสอบวัดความรู้ด้านคำศัพท์ เป็นฉบับเดียวกันทั้งแบบทดสอบก่อนเรียน หลังเรียน และแบบทดสอบวัดความคงทน โดยครั้งแรกเป็นการทดสอบก่อนเรียน และจะนำคะแนนที่ได้มาแบ่งกลุ่มความสามารถของนักเรียนออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเก่ง กลุ่มกลาง และกลุ่มอ่อน การทดสอบครั้งที่สอง เป็นการทดสอบหลังเรียนทันทีเมื่อเรียนเนื้อหาครบ 28 คาบ ส่วนครั้งที่สาม เป็นการทดสอบเพื่อวัดความคงทนด้านการจดจำคำศัพท์ โดยวัดความคงทนในการจดจำคำศัพท์ หลังเวลาผ่านไป 4 สัปดาห์ และเพื่อให้ข้อสอบมีความเที่ยงตรงในการวัด ผู้วิจัยได้ใช้ข้อสอบชุดเดียวกัน 3 ครั้ง แต่มีการสลับคำศัพท์ในแบบทดสอบ แบบทดสอบวัดความรู้ด้านคำศัพท์มีจำนวน 50 ข้อ แบ่งออกเป็น 3 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 แบบทดสอบจับคู่ภาพกับคำศัพท์ จำนวน 20 ข้อ ตอนที่ 2 แบบทดสอบโยงเส้นจับคู่คำศัพท์กับความหมาย จำนวน 20 ข้อ และตอนที่ 3 แบบทดสอบเลือกตอบ จำนวน 10 ข้อ ลักษณะของข้อสอบเป็นไปในแนวเดียวกันกับแบบฝึกหัดในชั้นเรียน ซึ่งนักเรียนมีความคุ้นเคยกับแบบทดสอบลักษณะนี้

จากนั้น นำแบบทดสอบวัดความรู้ด้านคำศัพท์ไปปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญและกรรมการที่ปรึกษาวิทยาลัยฯ และทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน เพื่อดูความเหมาะสมของเวลา ความยากง่ายของข้อสอบ หลังจากนั้น นำข้อสอบมาวิเคราะห์ความยากง่ายเพื่อนำแบบทดสอบมาปรับปรุง โดยให้คำตอบถูก 1 คะแนน ตอบผิด 0 คะแนน จากนั้น คัดเลือกข้อสอบที่ควรมีความยากง่าย (p) อยู่ระหว่าง 0.20-0.80 และมีค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป ซึ่งข้อสอบที่มีประสิทธิภาพเลือกไว้มีค่าความยากง่าย (p) 0.21-0.85 มีค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.20-0.60 จำนวน 50 ข้อ และมีความเที่ยง (rtt) ของแบบทดสอบทั้งหมด เท่ากับ 0.75 แล้วนำแบบทดสอบไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

3.3.3 แบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

แบบทดสอบความสามารถด้านการพูดนี้ ประกอบด้วย 10 คำถาม ซึ่งได้มาจากหน่วยการเรียนรู้ทั้ง 3 หน่วย ที่นักเรียนต้องเรียนในภาคเรียนที่ 1 และคำถามที่เลือกมาจะสอดคล้องกับเพลงที่ใช้สอนศัพท์ และเป็นคำถามที่นักเรียนจำเป็นต้องตอบหรือสนทนาได้หลังจากได้เรียนไปแล้ว เป็นคำถามที่ใกล้เคียงกันกับแบบสอบสัมภาษณ์ความสามารถด้านการพูดของอาจารย์ประจำวิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่จะใช้ทดสอบผู้เรียนหลังเรียนเสร็จสิ้นในภาคการศึกษาที่ 2 เพื่อวัดความสามารถทางการพูดของนักเรียนจากการเรียนสองภาคการศึกษา

3.3.4 เกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

เกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษปรับมาจาก แบบประเมินการพูด ของ FSI (The Foreign Service Institute) ซึ่งมี 5 ด้าน ได้แก่ สำเนียง (accent), ความคล่องแคล่ว (fluency), ความสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ (comprehensible), การเลือกใช้คำศัพท์ (vocabulary) และ หลักไวยากรณ์ (grammar) แต่เพื่อให้เหมาะสมกับช่วงวัยของผู้เรียน เนื่องจากผู้เรียนเป็นเด็กเล็ก ผู้วิจัยจึงเลือกเกณฑ์การประเมินมาเพียง 4 ด้าน ได้แก่ หลักไวยากรณ์ (grammar), การเลือกใช้คำศัพท์ (vocabulary), ความคล่องแคล่ว (fluency), และความสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ (comprehensible) เพราะในช่วงวัยนี้ควรจะเน้นการพูดสื่อสารเพื่อความเข้าใจเบื้องต้น ด้านสำเนียงอาจจะยังไม่ต้องให้ความสำคัญมากนัก

หลังจากที่ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบวัดความสามารถด้านการพูดและเกณฑ์การให้คะแนนความสามารถด้านการพูดแล้ว ได้นำไปให้อาจารย์ที่ปรึกษา ผู้ทรงคุณวุฒิและอาจารย์ประจำวิชาภาษาอังกฤษของโรงเรียนบ้านต้นปรังตรวจสอบความถูกต้องของคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (content validity) แล้วจึงปรับปรุงแบบสอบความสามารถด้านการพูดและเกณฑ์การประเมิน

ในการทดลองใช้และปรับปรุงแบบทดสอบ ได้นำแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดไปทดลองกับนักเรียนอีกกลุ่มที่มีความสามารถใกล้เคียงกัน จำนวน 30 คน จากนั้นนำผลคะแนนมาหาค่า Cronbach's alpha coefficient เพื่อหาความเชื่อมั่น (reliability) ของแบบทดสอบความสามารถด้านการพูด ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับอยู่ที่ 0.94 แสดงให้เห็นว่าแบบทดสอบดังกล่าวมีความเชื่อมั่นสูง เป็นเครื่องมือที่เชื่อถือได้

ผู้วิจัยได้หาค่าความเที่ยงระหว่างผู้ประเมิน (Inter-Rater Reliability) โดยใช้การหาค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's Correlation Coefficient) ผลการทดสอบความสัมพันธ์ของการให้คะแนนการพูด rater ทั้ง 3 ท่าน โดยใช้สถิติ Pearson's Correlation พบว่า rater 1 ให้คะแนนการพูดสัมพันธ์ทางบวกกับการให้คะแนนการพูดของ rater 2 และ rater 3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.85 และ 0.94 ตามลำดับ และ rater 2 ให้คะแนนการพูดสัมพันธ์ทางบวกกับการให้คะแนนการพูดของ rater 3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.85 นั่นก็หมายความว่า การให้คะแนนการพูดของทั้ง 3 ท่าน มีการให้คะแนนแบบเป็นไปในทิศทางเดียวกัน เช่น ถ้า rater 1 ให้คะแนนมาก rater 2 และ rater 3 ก็จะให้คะแนนมากด้วย

3.3.5 แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้

แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ สังเกตพฤติกรรมนักเรียนในการทำกิจกรรมเพลง โดยผู้วิจัยได้สร้างรายการสังเกตให้สอดคล้องกับขั้นตอนการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมเพลง เพื่อใช้สังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน 6 ครั้ง

3.3.6 เกณฑ์การประเมินพฤติกรรมการเรียนรู้

เกณฑ์การประเมินพฤติกรรมการเรียนรู้ ประกอบด้วยรายการสังเกต 4 ด้าน ได้แก่ 1) การพูดทบทวนประโยค 2) การร้องเพลง 3) การแสดงท่าทางประกอบ และ 4) การจับคู่สนทนา แต่ละด้านจะมีคะแนนเต็มด้านละ 4 คะแนน ดังนั้น นักเรียนจะมีคะแนนรวมด้านละ 24 คะแนน

หลังจากสร้างแบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้และเกณฑ์การประเมินพฤติกรรมการเรียนรู้แล้ว ให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหาประเด็นสังเกตและได้ปรับปรุงรายการในแบบสังเกตและเกณฑ์การประเมินตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิก่อนนำไปทดลองใช้กับนักเรียนอีกกลุ่มที่มีความสามารถใกล้เคียงกัน จำนวน 9 คน ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมนักเรียนเป็นรายบุคคลในคาบ แบ่งการสังเกตเป็นนักเรียน 3 กลุ่ม กลุ่มละ 3 คน คือ กลุ่มเก่ง กลุ่มกลาง กลุ่มอ่อน รวมทั้งหมด 9 คน การแบ่งกลุ่มนักเรียนจากคะแนนทดสอบศัพท์ก่อนเรียน หลังจากนั้นนำคะแนน

สังเกตพฤติกรรมระหว่างทำกิจกรรมเพลงของนักเรียนมาหาค่า Cronbach's alpha coefficient เพื่อหาความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสังเกตพฤติกรรม ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับอยู่ที่ 0.92 แสดงให้เห็นว่า เครื่องมือความเชื่อมั่นสูง น่าเชื่อถือได้

ผู้วิจัยได้หาค่าความเที่ยงระหว่างผู้ประเมิน (Inter-Rater Reliability) โดยใช้การหาค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's Correlation Coefficient) ผลการทดสอบความสัมพันธ์ของการให้คะแนนสังเกตพฤติกรรม rater ทั้ง 3 ท่าน โดยใช้สถิติ Pearson's Correlation พบว่า rater 1 ให้คะแนนสังเกตพฤติกรรมสัมพันธ์ทางบวกกับการให้คะแนนสังเกตพฤติกรรมของ rater 2 และ rater 3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.77 และ 0.92 ตามลำดับ และ rater 2 ให้คะแนนสังเกตพฤติกรรมสัมพันธ์ทางบวกกับการให้คะแนนสังเกตพฤติกรรมของ rater 3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.79 นั่นก็หมายความว่า การให้คะแนนสังเกตพฤติกรรมของทั้ง 3 ท่าน มีการให้คะแนนแบบเป็นไปในทิศทางเดียวกัน เช่น ถ้า rater 1 ให้คะแนนมาก rater 2 และ rater 3 ก็จะให้คะแนนมากด้วย

3.3.7 แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง

แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ใช้การสัมภาษณ์แบบปากเปล่า สัมภาษณ์นักเรียนจำนวน 6 คน โดยเลือกจาก นักเรียนผู้ที่มีคะแนนการทดสอบความคงทนในความสามารถด้านการพูดเพิ่มขึ้นมากที่สุด จากกลุ่มเก่ง กลาง อ่อน กลุ่มละ 2 คน และสัมภาษณ์นักเรียนเป็นรายบุคคล ใช้เวลาคนละ 5 นาที รวมเวลาที่ใช้ในการสัมภาษณ์ทั้งหมด 30 นาที เป็นการสัมภาษณ์เพิ่มเติมหลังจากการนำคะแนนการทดสอบมาวิเคราะห์ผล โดยมีประเด็นคำถาม ดังต่อไปนี้

1. หลังการเรียนเสร็จสิ้น นักเรียนฝึกร้องเพลงบ่อยแค่ไหน
2. การร้องเพลงช่วยในการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนหรือไม่ อย่างไร
3. นักเรียนคิดว่าการร้องเพลงมีผลทำให้คะแนนคำศัพท์ และ การพูดเพิ่มขึ้นหรือไม่ อย่างไร
4. นักเรียนทบทวนบทเรียนหลังการสอนหรือไม่ อย่างไร
5. นักเรียนคิดว่าการร้องเพลงหรือการทบทวนบทเรียน สิ่งไหนที่คิดว่าช่วยให้นักเรียนทำคะแนนได้ดีขึ้นกว่ากัน
6. การทดสอบการพูดสามครั้ง โดยใช้แบบสัมภาษณ์เดิม มีผลทำให้มีคะแนนของนักเรียนเพิ่มขึ้นหรือไม่ อย่างไร

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลดำเนินการในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 ตามขั้นตอนดังนี้

1. ให้กลุ่มตัวอย่างทำการทดสอบก่อนเรียน (pre-test) จำนวน 50 ข้อ ใช้เวลา 1 ชั่วโมง เพื่อวัดความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนและสอบความสามารถด้านการพูดของนักเรียน โดยทดสอบเป็นรายบุคคล ในวิธีการสอบสัมภาษณ์ผู้วิจัยเป็นผู้ถามคำถามทั้งหมด 10 ข้อ ผู้วิจัยและครูประจำวิชาภาษาอังกฤษประจำโรงเรียนเป็นผู้ให้คะแนนนักเรียน

2. ดำเนินการทดลองสอนโดยใช้กิจกรรมเพลง โดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการสอน จำนวน 28 คาบ คาบละ 60 นาที สัปดาห์ละ 2 คาบ ระหว่างการเรียนการสอนด้วยกิจกรรมเพลง 6 ครั้ง ผู้วิจัยได้สังเกตพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนจำนวน 9 คน เป็นนักเรียนกลุ่มเก่ง กลาง อ่อน กลุ่มละ 3 คน แบ่งกลุ่มจากคะแนนทดสอบคำศัพท์ก่อนเรียน โดยมีผู้ประเมินให้คะแนนจำนวน 3 คน ได้แก่ ผู้วิจัยและครูประจำวิชาภาษาอังกฤษประจำโรงเรียนเป็นผู้ให้คะแนนนักเรียน

การสังเกตพฤติกรรมนักเรียนระหว่างทำกิจกรรมเพลงนั้น หน้าโต๊ะเรียนของนักเรียนทั้ง 9 คน ทั้งกลุ่มเก่ง กลุ่มกลาง และกลุ่มอ่อน จะมีป้ายเลขที่ติดไว้เพื่อสะดวกแก่การจดจำนักเรียนในการประเมินพฤติกรรมเพื่อป้องกันความผิดพลาด ส่วนผู้ถูกประเมินไม่รู้ตัวว่าตนเองถูกประเมินพฤติกรรมอยู่เพราะผู้วิจัยชี้แจงให้นักเรียนทราบว่า ป้ายที่ติดอยู่หน้าโต๊ะนั้นไม่มีผลต่อคะแนนการเรียนทั้งสิ้นเพื่อลดความกังวลของนักเรียน

3. หลังดำเนินการสอนครบ 28 คาบ ให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบหลังเรียนทันที (post-test) โดยใช้แบบทดสอบฉบับเดิมที่ใช้เป็นแบบทดสอบก่อนเรียน (pre-test) และสอบความสามารถด้านการพูดของนักเรียนโดยใช้แบบสอบถามชุดเดิม และใช้ผู้ประเมินท่านเดิม

4. การทดสอบความคงทนความรู้ด้านคำศัพท์และความสามารถด้านการพูด ทำการทดสอบหลังจากเสร็จสิ้นการสอนแล้วเป็นเวลา 4 สัปดาห์ แบบทดสอบความรู้ด้านคำศัพท์ที่ใช้มีการจัดเรียงข้อคำถามและตัวเลือกใหม่ส่วนแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดใช้ชุดเดิมและผู้ประเมินท่านเดิม

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลในงานวิจัยนี้ประกอบด้วยข้อมูลเชิงปริมาณและข้อมูลเชิงคุณภาพ ข้อมูลเชิงปริมาณได้มาจากแบบทดสอบก่อนเรียน หลังเรียนและความคงทน แบบทดสอบความสามารถด้านการพูด และแบบสังเกตพฤติกรรม ส่วนข้อมูลเชิงคุณภาพนั้น ได้จากการสัมภาษณ์นักเรียนหลังการทดสอบหลังเรียน การวิเคราะห์ข้อมูลทั้ง 2 ประเภท ผู้วิจัยใช้วิธี ดังต่อไปนี้

1. ข้อมูลเชิงปริมาณ หาค่าดัชนีความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบ ศัพท์ ค่าความเที่ยง (rtt) ของแบบทดสอบศัพท์แบบทดสอบความสามารถด้านการพูด และแบบ ตั้งเกตุพฤติกรรมเปรียบเทียบความรู้คำศัพท์และความสามารถด้านการพูด นำคะแนน แบบทดสอบความรู้ด้านศัพท์และความสามารถด้านการพูดก่อนเรียนมาเปรียบเทียบกับคะแนน หลังเรียน และนำคะแนนหลังเรียนเปรียบเทียบกับคะแนนวัดความคงทนโดยใช้ค่าสถิติพื้นฐาน คือ ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และทดสอบความแตกต่างโดยใช้ Paired Sample t-test เพื่อหาค่าดัชนีสำคัญทางสถิติ และหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation Coefficient) ระหว่าง ความรู้ด้านคำศัพท์และความสามารถด้านการพูด และพฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมเพลงในชั้น เรียนและหาค่าความเที่ยงระหว่างผู้ประเมิน (Inter-Rater Reliability) โดยใช้การหาค่าสหสัมพันธ์แบบ เพียร์สัน (Pearson's Correlation Coefficient)

2. ข้อมูลเชิงคุณภาพ วิเคราะห์โดยใช้ค่าสถิติพื้นฐาน และการแจกแจงความถี่แล้ว นำไปวิเคราะห์ข้อมูลและนำเสนอเป็นข้อมูลเชิงพรรณนา

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

บทนี้ นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านต้นปรอง จังหวัดตรัง ซึ่งผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลกับนักเรียนจำนวน 38 คน (1 ห้องเรียน) โดยผู้วิจัยเป็นผู้สอนทั้งหมด 28 คาบ คาบละ 60 นาที เพื่อศึกษาความรู้ด้านคำศัพท์และความสามารถในการพูด ส่วนการสังเกตพฤติกรรมและการทดสอบความสามารถด้านการพูด ผู้วิจัยและครูประจำวิชาภาษาอังกฤษอีก 2 ท่าน เป็นผู้ร่วมให้คะแนน เพื่อตอบคำถามวิจัย ดังนี้

1. ความรู้ด้านคำศัพท์และความสามารถในการพูดของนักเรียนหลังเรียนด้วยกิจกรรมเพลงเพิ่มขึ้นจากก่อนเรียนหรือไม่
2. นักเรียนมีความคงทนในการจดจำคำศัพท์และความสามารถในการพูดหรือไม่
3. พฤติกรรมการเรียนโดยใช้กิจกรรมเพลงสัมพันธ์กับความรู้ด้านคำศัพท์และความสามารถในการพูดหรือไม่

4.1 ผลการสอบก่อน-หลัง การทดลอง และผลการสอบวัดความคงทน

หลังจากที่ได้เก็บรวบรวมคะแนนจากการทำแบบทดสอบความรู้ด้านคำศัพท์และสอบสัมภาษณ์ความสามารถด้านการพูด ก่อนและหลังเรียน ตามแผนการจัดการเรียนรู้ทั้ง 28 แผน ซึ่งใช้กิจกรรมเพลงในการสอนของกลุ่มตัวอย่าง ได้ผลจากการประมวลข้อมูล ดังนี้

4.1 ความรู้ด้านคำศัพท์และความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้งหมด ก่อนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมเพลง แสดงในตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 ความรู้ด้านคำศัพท์และความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนทั้งหมด

ความรู้ด้านคำศัพท์และ ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียน	Pre-test		Post-test		(d)	t-value	Sig (2 tailed)
	\bar{x}	sd.	\bar{x}	sd.			
คะแนนศัพท์ (50 คะแนน)	15.24	7.74	27.29	9.37	12.05	13.281**	0.01
คะแนนการพูด (200คะแนน)	83.64	13.91	162.48	16.58	78.84	35.817**	0.01
ไวยากรณ์ (50 คะแนน)	19.21	3.35	34.46	6.75	15.25	17.388**	0.01
การเลือกใช้คำศัพท์ (50 คะแนน)	22.51	3.73	45.74	3.65	23.23	35.079**	0.01
ความคล่องแคล่ว (50 คะแนน)	20.71	3.86	40.01	4.64	19.30	30.763**	0.01
การพูดให้คนอื่นเข้าใจ (50 คะแนน)	21.21	3.54	42.28	3.60	21.07	41.976**	0.01

หมายเหตุ ** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ตารางที่ 4.1 เป็นการเปรียบเทียบความรู้คำศัพท์และความสามารถในการพูดก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนทั้งห้อง ข้อมูลจากตารางแสดงให้เห็นว่าผลการสอบหลังเรียน ทั้งความรู้ด้านศัพท์และความสามารถในการพูดสูงกว่าผลการสอบก่อนเรียน โดยค่าเฉลี่ยของคะแนนสอบคำศัพท์ก่อนเรียนอยู่ที่ 15.24 และหลังเรียนอยู่ที่ 27.29 ค่าเฉลี่ยของคะแนนสอบคำศัพท์หลังเรียนเพิ่มขึ้น 12.25 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ส่วนค่าเฉลี่ยของคะแนนสอบความสามารถในการพูดก่อนเรียนอยู่ที่ 83.64 ค่าเฉลี่ยหลังเรียนอยู่ที่ 162.48 ค่าเฉลี่ยของคะแนนสอบความสามารถในการพูดหลังเรียนเพิ่มขึ้น 78.84 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 จากตัวเลขดังกล่าว สรุปได้ว่าผลการสอนคำศัพท์โดยใช้กิจกรรมเพลงเป็นหลักช่วยให้นักเรียนมีความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์เพิ่มขึ้นและพัฒนาความสามารถในการพูด เมื่อพิจารณารายด้านของความสามารถในการพูด นักเรียนมีพัฒนาการทางด้านการเลือกใช้คำศัพท์เพิ่มขึ้นมากที่สุด รองลงมา คือ ความสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ ความคล่องแคล่ว และไวยากรณ์

4.2 ความรู้ด้านคำศัพท์และความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มเก่ง ก่อนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมเพลง แสดงในตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.2 ความรู้ด้านคำศัพท์และความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มเก่ง

ความรู้ด้านคำศัพท์และ ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียน	Pre-test		Post-test		(d)	t-value	Sig (2 tailed)
	\bar{x}	sd.	\bar{x}	sd.			
คะแนนศัพท์ (50 คะแนน)	23.78	10.64	37.89	11.96	14.11	10.088**	0.01
คะแนนการพูด (200คะแนน)	94.81	18.56	173.48	21.68	78.67	12.571**	0.01
ไวยากรณ์ (50 คะแนน)	22.78	4.01	39.78	8.49	17.00	8.686**	0.01
การเลือกใช้คำศัพท์ (50 คะแนน)	24.44	5.15	46.07	3.93	21.63	11.117**	0.01
ความคล่องแคล่ว (50 คะแนน)	23.89	5.10	43.11	5.95	19.22	10.533**	0.01
การพูดให้คนอื่นเข้าใจ (50 คะแนน)	23.70	4.64	44.52	4.56	20.82	13.875**	0.01

หมายเหตุ ** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ตารางที่ 4.2 เป็นตารางเปรียบเทียบความรู้คำศัพท์และความสามารถในการพูดก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มเก่ง ก่อนและหลังเรียน แสดงให้เห็นว่า ผลการสอบหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มเก่งสูงกว่าก่อนเรียน ทั้งภาพรวมด้านคำศัพท์และความสามารถในการพูด ค่าเฉลี่ยของคะแนนคำศัพท์ก่อนเรียนอยู่ที่ 23.78 และค่าเฉลี่ยของคะแนนหลังเรียนเพิ่มขึ้น 14.11 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถด้านการพูดก่อนเรียน 94.81 และค่าเฉลี่ยของคะแนนหลังเรียนเพิ่มขึ้น 78.67 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 จากตัวเลขดังกล่าวสรุปได้ว่า ผลการเรียนรู้คำศัพท์ด้วยกิจกรรมเพลงช่วยให้นักเรียนกลุ่มเก่งเรียนรู้คำศัพท์มากขึ้น โดยเมื่อพิจารณาคะแนนความสามารถด้านการพูดรายด้านของนักเรียนกลุ่มเก่ง พบว่า นักเรียนกลุ่มเก่งทำคะแนนหลังเรียนความสามารถด้านการพูด ด้านการเลือกใช้คำศัพท์เพิ่มขึ้นมากที่สุด รองลงมา คือ ด้านการพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ ด้านความคล่องแคล่ว และด้านไวยากรณ์

4.3 ความรู้ด้านคำศัพท์และความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มกลาง ก่อนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมเพลง แสดงในตารางที่ 4.3

ตารางที่ 4.3 ความรู้ด้านคำศัพท์และความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มกลาง

ความรู้ด้านคำศัพท์และ ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียน	Pre-test		Post-test		(d)	t-value	Sig (2 tailed)
	\bar{x}	sd.	\bar{x}	sd.			
คะแนนศัพท์ (50 คะแนน)	13.05	4.16	25.85	4.76	12.80	9.253**	0.01
คะแนนการพูด (200คะแนน)	80.03	11.14	161.43	13.70	81.40	30.696**	0.01
ไวยากรณ์ (50 คะแนน)	18.17	2.25	34.42	4.94	16.25	14.595**	0.01
การเลือกใช้คำศัพท์ (50 คะแนน)	21.67	3.42	45.48	3.90	23.81	30.489**	0.01
ความคล่องแคล่ว (50 คะแนน)	19.75	3.02	39.47	3.89	19.72	25.988**	0.01
การพูดให้คนอื่นเข้าใจ (50 คะแนน)	20.45	2.98	42.07	3.14	21.62	36.485**	0.01

หมายเหตุ ** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ข้อมูลจากตารางที่ 4.3 แสดงให้เห็นว่า ผลการสอบหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มกลาง สูงกว่าก่อนเรียน ทั้งด้านคำศัพท์และความสามารถด้านการพูด ค่าเฉลี่ยของคะแนนคำศัพท์ก่อนเรียน อยู่ที่ 13.05 และค่าเฉลี่ยของคะแนนหลังเรียนเพิ่มขึ้น 12.8 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถด้านการพูดก่อนเรียน 80.03 และค่าเฉลี่ยของคะแนนหลังเรียน เพิ่มขึ้น 81.4 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 จากตัวเลขดังกล่าว สรุปได้ว่า ผลการเรียนรู้ คำศัพท์ด้วยกิจกรรมเพลงช่วยให้นักเรียนกลุ่มกลางเรียนรู้คำศัพท์มากขึ้น โดยคะแนนความสามารถด้านการพูด ด้านการเลือกใช้คำศัพท์เพิ่มขึ้นมากที่สุด รองลงมา คือ ด้านการพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ ความคล่องแคล่ว และไวยากรณ์

4.4 ความรู้ด้านคำศัพท์และความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มอ่อน ก่อนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมเพลง แสดงในตารางที่ 4.4

ตารางที่ 4.4 ความรู้ด้านคำศัพท์และความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มอ่อน

ความรู้ด้านคำศัพท์และ ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียน	Pre-test		Post-test		(d)	t-value	Sig (2 tailed)
	\bar{x}	sd.	\bar{x}	sd.			
คะแนนศัพท์ (50 คะแนน)	11.56	3.68	19.89	3.98	8.33	6.565**	0.01
คะแนนการพูด (200คะแนน)	80.48	8.43	153.81	11.50	73.33	20.552**	0.01
ไวยากรณ์ (50 คะแนน)	17.96	2.25	29.22	4.25	11.26	7.988**	0.01
การเลือกใช้คำศัพท์ (50 คะแนน)	22.44	2.02	45.96	3.11	23.52	22.125**	0.01
ความคล่องแคล่ว (50 คะแนน)	19.67	2.51	38.11	3.57	18.44	17.009**	0.01
การพูดให้คนอื่นเข้าใจ (50 คะแนน)	20.41	2.47	40.52	2.58	20.11	25.726**	0.01

หมายเหตุ ** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ตารางที่ 4.4 เปรียบเทียบความรู้คำศัพท์และความสามารถในการพูดก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มอ่อน แสดงให้เห็นว่า โดยภาพรวม ผลการสอบหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มอ่อนสูงกว่าก่อนเรียน ทั้งด้านคำศัพท์และความสามารถในการพูด ค่าเฉลี่ยของคะแนนคำศัพท์ก่อนเรียนอยู่ที่ 11.56 และค่าเฉลี่ยของคะแนนหลังเรียนเพิ่มขึ้น 8.33 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถด้านการพูดก่อนเรียน 80.48 และค่าเฉลี่ยของคะแนนหลังเรียนเพิ่มขึ้น 73.33 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 จากตัวเลขดังกล่าว สรุปได้ว่า ผลการเรียนรู้คำศัพท์ด้วยกิจกรรมเพลงช่วยให้นักเรียนกลุ่มอ่อนเรียนรู้คำศัพท์ได้มากขึ้น โดยเมื่อพิจารณาทางด้านของคะแนนความสามารถด้านการพูด นักเรียนกลุ่มอ่อนพัฒนาด้านการเลือกใช้คำศัพท์เพิ่มขึ้นมากที่สุด รองลงมา คือ ด้านการพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ ด้านความคล่องแคล่ว และด้านไวยากรณ์

4.5 ความรู้ด้านคำศัพท์และความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด หลังเรียน และความคงทนของความรู้และความสามารถ หลังเรียนด้วยกิจกรรมเพลง แสดงใน ตารางที่ 4.5

ตารางที่ 4.5 ความรู้ด้านคำศัพท์และความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ หลังเรียนและความคงทนของความรู้และความสามารถ ของนักเรียนทั้งหมด

ความรู้ด้านคำศัพท์และ ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียน	Post-test		Retention		(d)	t-value	Sig (2 tailed)
	\bar{x}	sd.	\bar{x}	sd.			
คะแนนศัพท์ (50 คะแนน)	27.29	9.37	28.26	9.00	0.97	1.510	0.14
คะแนนการพูด (200คะแนน)	162.48	16.58	169.43	13.02	6.95	3.261**	0.01
ไวยากรณ์ (50 คะแนน)	34.46	6.75	33.00	6.65	-1.46	1.873	0.07
การเลือกใช้คำศัพท์ (50 คะแนน)	45.74	3.65	46.63	2.27	0.89	1.513	0.14
ความคล่องแคล่ว (50 คะแนน)	40.01	4.64	44.99	3.28	4.98	6.895**	0.01
การพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ (50 คะแนน)	42.28	3.60	44.81	2.98	2.53	4.489**	0.01

หมายเหตุ ** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ข้อมูลจากตารางที่ 4.5 แสดงให้เห็นผลการสอบหลังเรียนและผลการสอบวัดความคงทน ซึ่งพบว่า ค่าเฉลี่ยหลังเรียนของคะแนนศัพท์อยู่ที่ 27.29 แต่ค่าเฉลี่ยของการสอบวัดความคงทนอยู่ที่ 28.26 จากตัวเลขดังกล่าว สรุปได้ว่า เมื่อเวลาผ่านไป 4 สัปดาห์ นักเรียนมีความคงทนใจการจดจำคำศัพท์เพิ่มขึ้นจากหลังเรียนเล็กน้อย คิดเป็นค่าเฉลี่ย 0.97 ส่วนความสามารถด้านการพูดของนักเรียนโดยภาพรวมคะแนนความคงทนความสามารถด้านการพูดสูงกว่าผลการสอบหลังเรียน โดยค่าเฉลี่ยของคะแนนสอบคำศัพท์หลังเรียนอยู่ที่ 162.48 และความคงทนอยู่ที่ 169.43 ค่าเฉลี่ยการสอบวัดความคงทนความสามารถด้านการพูดหลังเรียนเพิ่มขึ้น 6.95 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 จากตัวเลขดังกล่าว สรุปได้ว่า ผลการสอนคำศัพท์โดยใช้กิจกรรมเพลงเป็นหลักช่วยให้นักเรียนมีความสามารถในการพัฒนาความสามารถด้านการพูด โดยเมื่อพิจารณารายด้าน หลังการเรียน 4 สัปดาห์ นักเรียนมีคะแนนความคงทนด้านความคล่องแคล่วเพิ่มขึ้นเฉลี่ย 4.98 จากคะแนนหลังเรียนเฉลี่ย 40.01 และคะแนนความคงทนด้านการพูดให้ผู้อื่นเข้าใจเพิ่มขึ้นเฉลี่ย 2.53 จากคะแนนหลังเรียนเฉลี่ย 42.28 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

4.6 ความรู้ด้านคำศัพท์และความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ หลังเรียน และความคงทนของความรู้และความสามารถ ของนักเรียนกลุ่มเก่ง หลังเรียนด้วยกิจกรรมเพลง แสดงในตารางที่ 4.6

ตารางที่ 4.6 ความรู้ด้านคำศัพท์และความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ หลังเรียนและความคงทนของความรู้และความสามารถ ของนักเรียนกลุ่มเก่ง

ความรู้ด้านคำศัพท์และ ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียน	Post-test		Retention		(d)	t-value	Sig (2 tailed)
	\bar{x}	sd.	\bar{x}	sd.			
คะแนนศัพท์ (50 คะแนน)	37.89	11.96	38.11	11.11	0.22	.217	0.83
คะแนนการพูด (200คะแนน)	173.48	21.68	176.15	13.42	2.67	.500	0.63
ไวยากรณ์ (50 คะแนน)	39.78	8.49	38.00	8.29	-1.78	.959	0.37
การเลือกใช้คำศัพท์ (50 คะแนน)	46.07	3.93	47.11	1.40	1.04	.955	0.37
ความคล่องแคล่ว (50 คะแนน)	43.11	5.95	45.93	2.29	2.82	1.604	0.15
การพูดให้คนอื่นเข้าใจ (50 คะแนน)	44.52	4.56	45.11	2.82	0.59	.460	0.66

ข้อมูลจากตารางที่ 4.6 แสดงให้เห็นผลการสอบหลังเรียนและผลการสอบวัดความคงทนของนักเรียนกลุ่มเก่ง ซึ่งพบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนทดสอบศัพท์หลังเรียนเฉลี่ยอยู่ที่ 37.89 แต่ค่าเฉลี่ยของการสอบวัดความคงทนเพิ่มขึ้น (เฉลี่ย 38.11) ส่วนคะแนนภาพรวมความสามารถด้านการพูดก่อนเรียนเฉลี่ยอยู่ที่ 173.48 แต่คะแนนการสอบวัดความคงทนเพิ่มขึ้น (เฉลี่ย 176.15) จากตัวเลขดังกล่าวสรุปได้ว่า เมื่อเวลาผ่านไป 4 สัปดาห์ นักเรียนกลุ่มเก่งมีความสามารถรู้จำคำศัพท์เพิ่มขึ้นและพัฒนาความสามารถด้านการพูดจากหลังเรียนเล็กน้อยอย่างไม่มีนัยสำคัญ

4.7 ความรู้ด้านคำศัพท์และความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ หลังเรียนและความคงทนของความรู้และความสามารถ ของนักเรียนกลุ่มกลาง หลังเรียนด้วยกิจกรรมเพลง แสดงในตารางที่ 4.7

ตารางที่ 4.7 ความรู้ด้านคำศัพท์และความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ หลังเรียนและความคงทนของความรู้และความสามารถ ของนักเรียนกลุ่มกลาง

ความรู้ด้านคำศัพท์และ ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียน	Post-test		Retention		(d)	t-value	Sig (2 tailed)
	\bar{x}	sd.	\bar{x}	sd.			
คะแนนศัพท์ (50 คะแนน)	25.85	4.76	27.20	5.08	1.35	1.262	0.22
คะแนนการพูด (200คะแนน)	161.43	13.70	171.55	8.59	10.12	3.309**	0.01
ไวยากรณ์ (50 คะแนน)	34.42	4.94	32.82	5.07	-1.60	1.347	0.19
การเลือกใช้คำศัพท์ (50 คะแนน)	45.48	3.90	47.48	1.52	2.00	2.510*	0.02
ความคล่องแคล่ว (50 คะแนน)	39.47	3.89	45.82	2.37	6.35	6.523**	0.01
การพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ (50 คะแนน)	42.07	3.14	45.43	1.93	3.36	4.543**	0.01

หมายเหตุ * หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.7 แสดงให้เห็นผลการสอบหลังเรียนและผลการสอบวัดความคงทนของนักเรียนกลุ่มกลาง ซึ่งพบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนทดสอบศัพท์หลังเรียนเฉลี่ยอยู่ที่ 25.85 แต่ค่าเฉลี่ยของการสอบวัดความคงทนเพิ่มขึ้น (เฉลี่ย 27.20) ส่วนคะแนนภาพรวมความสามารถด้านการพูดก่อนเรียนเฉลี่ยอยู่ที่ 161.43 แต่ผลการสอบวัดความคงทนเพิ่มขึ้น (เฉลี่ย 171.55) จากตัวเลขดังกล่าว สรุปได้ว่า เมื่อเวลาผ่านไป 4 สัปดาห์ นักเรียนกลุ่มกลางมีความสามารถจดจำคำศัพท์เพิ่มขึ้นเล็กน้อยและพัฒนาความสามารถด้านการพูดเพิ่มขึ้นเช่นกัน เมื่อพิจารณาความสามารถด้านการพูดในรายด้าน พบว่า นักเรียนมีคะแนนความคงทนด้านความคล่องแคล่วเพิ่มขึ้นจากคะแนนหลังเรียนโดยเฉลี่ย 6.35 ซึ่งเป็นด้านที่พัฒนามากที่สุด รองลงมา คือ ด้านการพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ นักเรียนมีผลการสอบวัดความคงทนเพิ่มขึ้นจากคะแนนหลังเรียนโดยเฉลี่ย 3.36 คะแนนความสามารถทั้งสองด้านเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ส่วนด้านสุดท้ายที่มีการพัฒนา คือ ด้านการเลือกใช้คำศัพท์ ผลการสอบวัดความคงทนเพิ่มขึ้นจากคะแนนสอบหลังเรียน โดยเฉลี่ย 2.00 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

4.8 ความรู้ด้านคำศัพท์และความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ หลังเรียน และความคงทนของความรู้และความสามารถ ของนักเรียนกลุ่มอ่อน หลังเรียนด้วยกิจกรรมเพลง แสดงในตารางที่ 4.8

ตารางที่ 4.8 ความรู้ด้านคำศัพท์และความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ หลังเรียนและความคงทนของความรู้และความสามารถ ของนักเรียนกลุ่มอ่อน

ความรู้ด้านคำศัพท์และ ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียน	Post-test		Retention		(d)	t-value	Sig (2 tailed)
	\bar{x}	sd.	\bar{x}	sd.			
คะแนนศัพท์ (50 คะแนน)	19.89	3.98	20.78	3.90	0.89	.922	0.38
คะแนนการพูด (200คะแนน)	153.81	11.50	158.00	14.80	4.19	1.912	0.09
ไวยากรณ์ (50 คะแนน)	29.22	4.25	28.41	4.75	-0.81	.883	0.40
การเลือกใช้คำศัพท์ (50 คะแนน)	45.96	3.11	44.26	2.84	-1.7	1.618	0.14
ความคล่องแคล่ว (50 คะแนน)	38.11	3.57	42.22	4.46	4.11	4.301**	0.01
การพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ (50 คะแนน)	40.52	2.58	43.11	4.47	2.59	2.647*	0.03

หมายเหตุ * หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ข้อมูลจากตารางที่ 4.8 แสดงให้เห็นผลการสอบหลังเรียนและผลการสอบวัดความคงทนของนักเรียนกลุ่มอ่อน ซึ่งพบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนทดสอบศัพท์หลังเรียนเฉลี่ยอยู่ที่ 19.89 แต่ค่าเฉลี่ยของผลการสอบวัดความคงทนเพิ่มขึ้นเป็น 20.78 ส่วนคะแนนภาพรวมความสามารถด้านการพูดก่อนเรียนเฉลี่ย อยู่ที่ 153.81 แต่ผลการสอบวัดความคงทนเพิ่มขึ้น (เฉลี่ย 158.00) จากตัวเลขดังกล่าว สรุปได้ว่า เมื่อเวลาผ่านไป 4 สัปดาห์ นักเรียนกลุ่มอ่อนมีความสามารถในการจดจำคำศัพท์เพิ่มขึ้นเล็กน้อยและพัฒนาด้านความสามารถด้านการพูดเพิ่มขึ้นเช่นกัน เมื่อพิจารณาความสามารถด้านการพูดในรายด้าน พบว่า นักเรียนมีผลการสอบวัดความคงทนด้านความคล่องแคล่วเพิ่มขึ้นจากคะแนนหลังเรียนเฉลี่ย 4.11 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ซึ่งเป็นด้านที่พัฒนามากที่สุด รองลงมาคือ ด้านการพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ ผลการสอบวัดความคงทนด้านการพูดให้ผู้อื่นเข้าใจเพิ่มขึ้นจากคะแนนหลังเรียนเฉลี่ย 2.59 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

นอกจากนี้ ผู้วิจัยเก็บข้อมูลโดยการสังเกตพฤติกรรมระหว่างทำกิจกรรมเพลงและสัมภาษณ์เพิ่มเติมอีกด้วย เพื่อหาสาเหตุที่ทำให้ นักเรียนมีคะแนนความคงทนเพิ่มขึ้น และนำเสนอผลการสังเกตพฤติกรรมในตารางที่ 4.9

4.9 ผลการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนทั้งหมดขณะทำกิจกรรมเพลง

การสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนขณะทำกิจกรรมเพลง สามารถทำได้โดยการให้คะแนน ขณะที่ให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมแต่ละด้าน

ตารางที่ 4.9 ผลการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนขณะทำกิจกรรมเพลงของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง 9 คน

พฤติกรรมนักเรียน	คะแนน	
	\bar{x}	S.D.
การพูดทบทวนประโยค (24 คะแนน)	15.11	4.79
การร้องเพลง (24 คะแนน)	14.69	4.25
การแสดงท่าทางประกอบ (24 คะแนน)	15.63	3.99
การจับคู่สนทนา (24 คะแนน)	15	4.70

จากตารางที่ 4.9 พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่จากนักเรียนทั้งหมด 9 คน มีพฤติกรรมขณะทำกิจกรรมเพลงทั้ง 4 ด้าน ใกล้เคียงกัน โดยนักเรียนให้ความร่วมมือในด้านการแสดงท่าทางประกอบเพลงมากที่สุด รองลงมา คือ การพูดทบทวนประโยค การจับคู่สนทนาและการร้องเพลง ตามลำดับ

4.10 ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมนักเรียนโดยใช้กิจกรรมเพลงกับความรู้ด้านคำศัพท์และความสามารถในการพูด ของนักเรียน กลุ่มเก่ง กลาง อ่อน

ตารางที่ 4.10 ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมนักเรียนโดยใช้กิจกรรมเพลงกับความรู้ด้านคำศัพท์และความสามารถในการพูด ของนักเรียนกลุ่มเก่ง กลาง อ่อน

ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมนักเรียนโดยใช้กิจกรรมเพลงกับความรู้ด้านคำศัพท์และความสามารถในการพูด	ทดสอบศัพท์ (50คะแนน)	ความสามารถด้านการพูด			
		ไวยากรณ์ (50คะแนน)	การเลือกใช้คำศัพท์ (50คะแนน)	ความคล่องแคล่ว (50คะแนน)	การพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ (50คะแนน)
การพูดทบทวนประโยค (24 คะแนน)	.86**	.88**	.46	.73**	.79**
การร้องเพลง (24 คะแนน)	.85**	.90**	.55	.75**	.82**
การแสดงท่าทางประกอบ(24 คะแนน)	.93**	.95**	.60**	.83**	.87**
การจับคู่สนทนา (24 คะแนน)	.89**	.92**	.61**	.79**	.87**
คะแนนรวม (96 คะแนน)	.89**	.92**	.56	.79**	.85**

หมายเหตุ ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 4.10 เป็นตารางเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมเพลงสัมพันธ์กับผลคะแนนความรู้ด้านคำศัพท์และความสามารถในการพูดทางการเรียนของนักเรียนกลุ่มเก่ง กลาง อ่อน จะเห็นได้ว่า พฤติกรรมการเรียนด้วยกิจกรรมเพลงมีความสัมพันธ์กับการเรียนรู้คำศัพท์และความสามารถในการพูด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอยู่ที่ 0.01 คือ พฤติกรรมการทำกิจกรรมเพลงทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการพูดทบทวนประโยค ด้านการร้องเพลง ด้านการแสดงท่าทางประกอบและด้านการจับคู่สนทนา มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนรู้คำศัพท์ไปในทิศทางเดียวกัน หมายความว่า นักเรียนจะทำคะแนนคำศัพท์ได้ดีเมื่อนักเรียนมีพฤติกรรมในการทำกิจกรรมดังกล่าวทั้ง 4 ด้านในระหว่างเรียนด้วยกิจกรรมเพลง

พฤติกรรมการเรียนด้วยกิจกรรมเพลงมีความสัมพันธ์กับความสามารถด้านการพูดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอยู่ที่ 0.01 คือ พฤติกรรมการเรียนทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการพูดทบทวนประโยค ด้านการร้องเพลง ด้านการแสดงท่าทางประกอบ และด้านการจับคู่สนทนา มีความสัมพันธ์กับความสามารถด้านการพูดทุกด้าน ยกเว้น พฤติกรรมการพูดทบทวนประโยคและการร้องเพลงไม่มีผลต่อความสามารถด้านการพูด ในด้านการเลือกใช้คำศัพท์ เพราะพฤติกรรมทั้งสองด้านนั้นเป็นการออกเสียง การพูดเข้าจังหวะจึงทำให้เกิดความคล่องแคล่วมากกว่าและไม่มีผลต่อการที่นักเรียนจะเลือกใช้คำศัพท์ให้ถูกบริบทสนทนา

4.2 ผลการสัมฤทธิ์

นอกเหนือจากการเก็บข้อมูล โดยการทดสอบก่อนหลังเรียน และความคงทนแล้ว ผู้วิจัยยังได้สัมภาษณ์นักเรียนในเชิงลึกเกี่ยวกับความคิดเห็นของนักเรียนในการทำกิจกรรมเพลงในชั้นเรียนเนื่องจากคะแนนหลังการเรียน 4 สัปดาห์ ของนักเรียน ในด้านความสามารถด้านการพูดของนักเรียนเพิ่มขึ้น โดยนักเรียนกลุ่มกลางมีคะแนนความสามารถด้านการพูดเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ในด้านการเลือกใช้คำศัพท์ ด้านความคล่องแคล่วและด้านการพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ ตามลำดับ ส่วนกลุ่มอ่อน คะแนนหลังการเรียน 4 สัปดาห์ ของนักเรียน ในด้านความสามารถด้านการพูดของนักเรียนเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ในด้านความคล่องแคล่ว และด้านการพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ มีคะแนนเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ในการสัมภาษณ์ผู้วิจัยได้สุ่มเลือกนักเรียน 6 คน โดยเลือกจากคนที่มีความสามารถด้านการพูดมากที่สุดเป็นสองอันดับแรกของกลุ่ม เพื่อเป็นตัวแทนในการให้ข้อมูลถึงสาเหตุที่ทำให้คะแนนความคงทนของนักเรียนเพิ่มขึ้น สามารถสรุปเป็นประเด็นได้ดังนี้

1. การฝึกร้องเพลงของนักเรียนหลังการเรียนเสร็จสิ้น

นักเรียนส่วนใหญ่ ตอบว่า ฝึกร้องเพลงไม่ค่อยบ่อยจะร้องเมื่อมีเวลาว่างและจะร้องร่วมกับเพื่อนๆ เพราะยังจำเนื้อเพลงหรือทำนองบางเพลงไม่ได้ เมื่อร้องร่วมกับเพื่อนจะได้ช่วยๆ กัน และต้องอาศัยการอ่านเนื้อเพลงที่ครูแจกให้

2. การจดจำคำศัพท์ของนักเรียนโดยการร้องเพลง

นักเรียนส่วนใหญ่ ตอบว่า การร้องเพลงช่วยในการจดจำคำศัพท์ที่เรียนได้ดีมาก เพราะการร้องเพลงและทำนองสร้างความสนุก ลดความตึงเครียดห้องเรียนรวมทั้งได้ทำท่าประกอบจังหวะด้วยช่วยในการจดจำได้ดียิ่งขึ้น อีกทั้งการร้องเพลงทำให้เกิดการเรียนรู้ง่ายขึ้น ไม่เหมือนกับการท่องศัพท์ จำศัพท์ได้มากกว่าเมื่อก่อน

3. ผลของคะแนนสอบระหว่างคะแนนคำศัพท์และการพูดการผ่านการร้องเพลง

นักเรียนส่วนใหญ่ ตอบว่า การร้องเพลงทำให้คะแนนคำศัพท์และการพูดเพิ่มขึ้น เพราะการร้องเพลงทำให้จำศัพท์ได้ผ่านการร้องเพลงและการทำท่าประกอบคำศัพท์ อีกทั้งในเพลงยังมีประโยคจึงทำให้พูดออกเสียงเป็นประโยคยาวๆ ได้ ช่วยให้การพูดของนักเรียนดีขึ้น

4. การทบทวนบทเรียนหลังการสอนของนักเรียน

นักเรียนส่วนใหญ่ ตอบว่า ไม่ได้ทบทวนบทเรียนหลังการเรียนเสร็จสิ้นไปแล้ว แต่มีนักเรียนบางคนทบทวนบทเรียน โดยทบทวนบทเรียนบ้างเป็นบางครั้งโดยการอ่านหนังสือหลังเลิกเรียนและอ่านจากสมุดจดบันทึกหรือสมุดแบบฝึกหัดที่เคยเรียนผ่านมาแล้ว

5. ผลของการร้องเพลงและการทบทวนบทเรียนต่อคะแนนการสอบ

นักเรียนส่วนใหญ่ ตอบว่า การร้องเพลงช่วยให้พวกเขาทำคะแนนได้ดีมากกว่าการทบทวนบทเรียน เพราะนักเรียนค่อนข้างไม่ชอบอ่านหนังสือเพราะรู้สึกว่ามันน่าเบื่อแต่การร้องเพลงทำให้จำศัพท์ง่ายกว่าการอ่าน

6. ผลการทดสอบการพูดสามครั้งโดยใช้แบบสัมภาษณ์เดิมต่อคะแนนความสามารถด้านการพูด

นักเรียนส่วนใหญ่ ตอบว่า การทดสอบการพูดสามครั้งโดยใช้แบบสัมภาษณ์เดิม มีผลทำให้มีคะแนนของนักเรียนเพิ่มขึ้น เพราะประโยคคำถามคล้ายกับเพลงที่เรียนอีกทั้ง นักเรียนรู้แนวคำถามและคุ้นเคยกับการสอบการแล้วสองครั้ง เมื่อสอบครั้งต่อไปจึงทำให้รู้แนวคำถาม การสอบครั้งต่อไปจึงไม่มีความกังวลหรือตื่นเต้นเหมือนครั้งแรก นักเรียนบางคนมีการกลับไปฝึกร้องเพลงและทบทวนบทเรียนจากสมุดแบบฝึกหัด จึงสื่อสารได้คล่องแคล่ว และสามารถสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจมากขึ้น

4.3 การอภิปรายผลการทดลอง

ผลการศึกษการสอนคำศัพท์และความสามารถด้านการพูดผ่านกิจกรรมเพลงของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า คะแนนก่อนและหลังการทดลองในภาพรวมของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดทั้งความรู้คำศัพท์และความสามารถด้านการพูดทางภาษาอังกฤษแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อพิจารณารายละเอียดเฉพาะด้านของความสามารถด้านการพูด พบว่า นักเรียนมีพัฒนาการทางด้านการเลือกใช้คำศัพท์เพิ่มขึ้นมากที่สุด รองลงมา คือ ความสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ ความคล่องแคล่ว และไวยากรณ์

เมื่อพิจารณานักเรียนตามความสามารถนักเรียนเป็นรายกลุ่ม พบว่า นักเรียนกลุ่มที่ทำคะแนนคำศัพท์ได้มากที่สุด คือ กลุ่มเก่ง ตามมาด้วยกลุ่มกลางและกลุ่มอ่อน ตามลำดับ การที่ความสามารถของนักเรียนในด้านความรู้คำศัพท์เพิ่มขึ้น เนื่องจากเหตุผลที่ว่า การร้องเพลงและการแสดงท่าทางประกอบเพลงทำให้เกิดความสนุกเพลิดเพลิน สอดคล้องกับผลการศึกษาของ Gregory et al. (1996) พบว่า ในวัฒนธรรมดนตรีตะวันตกนั้นทำให้ผู้เรียนส่วนใหญ่รู้สึกมีความสุข มากกว่าความโศกเศร้า จึงทำให้เรียนรู้ได้โดยไม่มี ความกดดันและสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษา ทำให้นักเรียนสามารถจดจำคำศัพท์ได้ง่ายขึ้น ดังทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่สองของ Krashen สมมุติฐานที่ 5 ตัวปิดกั้นการเรียนรู้ (The Affective Filter Hypothesis) Krashen ที่กล่าวว่า ตัวแปรด้านอารมณ์มีความสัมพันธ์กับการประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาที่สอง เมื่อผู้เรียนมีภาวะจิตใจสงบ ตัวปิดกั้นการเรียนรู้ก็จะลดน้อยลง จึงทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนสูง มีความมั่นใจสูง และมีความกังวลต่ำ จึงสามารถเรียนรู้ได้มาก (Krashen & Terrell, 1988)

ในส่วนของคะแนนความสามารถด้านการพูดนั้น กลุ่มที่มีพัฒนาการมากที่สุด คือ กลุ่มกลาง กลุ่มเก่ง และกลุ่มอ่อน การพัฒนาด้านคำศัพท์และด้านการพูด นักเรียนทั้งสามกลุ่มมีพัฒนาการไม่เหมือนกัน กลุ่มเก่ง พัฒนาด้านคำศัพท์ได้ดีที่สุด อาจเป็นเพราะนักเรียนกลุ่มเก่งมีความสามารถด้านการจดจำที่ดีกว่านักเรียนกลุ่มกลางและกลุ่มอ่อน อีกทั้ง นักเรียนกลุ่มเก่งทำคะแนนสอบได้ดีในการทดสอบความสามารถด้านการพูดครั้งแรก และในการทดสอบครั้งหลังจึงไม่เห็นการพัฒนาที่ชัดเจน ส่วนในด้านความสามารถด้านการพูด นักเรียนกลุ่มกลางพัฒนาขึ้นมากที่สุด เป็นเพราะนักเรียนกลุ่มกลาง ทำคะแนนสอบครั้งแรกได้น้อย แต่เมื่อสอบพูดครั้งที่สองทำคะแนนได้สูงกว่าครั้งแรกมากจึงเห็นพัฒนาการที่ชัดเจนกว่า ส่วนกลุ่มอ่อน ทำคะแนนสอบรอบแรกได้น้อยที่สุด แต่ในการสอบครั้งที่สองก็ทำคะแนนได้เพิ่มขึ้น ซึ่งพัฒนารองมาจากกลุ่มกลาง และกลุ่มเก่ง การที่นักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม มีพัฒนาการทางความสามารถด้านการพูดเพิ่มขึ้น เนื่องจาก การทำกิจกรรมเพลงทำให้นักเรียนลดความกังวล เปิดรับการเรียนรู้มากขึ้น กล้าที่จะพูด

มากขึ้น จึงเป็นเหตุผลที่ทำให้นักเรียนเกิดการพัฒนาไปในทางที่ดีขึ้น การได้ฟังคำและประโยคจากเพลงเป็นตัวอย่างเพื่อเลียนแบบ ทำให้เกิดความมั่นใจ

นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาความสามารถด้านการพูดของนักเรียนในรายด้านที่เพิ่มขึ้น พบว่า นักเรียนพัฒนาในด้านการเลือกใช้คำศัพท์ในการพูดมากที่สุด ด้านที่พัฒนารองลงมา คือ ด้านการพูดให้ผู้อื่นเข้าใจและด้านความคล่องแคล่ว เป็นเพราะการแสดงท่าทางประกอบเพลง เข้าจังหวะช่วยสร้างความเข้าใจและการจดจำที่ดี ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีเทคนิคการสอนภาษาแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response) ของ James Asher ซึ่งเป็นเทคนิคที่เหมาะสมกับการเรียนภาษาของเด็ก ซึ่งเป็นวิธีหนึ่งที่จะทำให้ผู้เรียนเชื่อมโยงการแสดงท่าทางกับความหมายของคำ ทำให้เข้าใจและจดจำศัพท์ได้

นอกจากนี้ การพูดซ้ำๆ ในกิจกรรมเพลง ทำให้นักเรียนเกิดความคล่องแคล่ว การร้องเพลงช่วยฝึกการออกเสียงได้ดี ทำให้นักเรียนคุ้นชินกับการเปล่งเสียง การออกเสียงคำและประโยคซ้ำๆ ทำให้จดจำประโยคจากเพลงได้ วิธีนี้สอดคล้องกับวิธีการสอนแบบฟัง-พูด (Audio-Lingual Method) เป็นทฤษฎีของนักภาษาศาสตร์ชาวอเมริกัน โดยนักเรียนจะต้องเรียนรู้คำและรูปแบบประโยคทางภาษาจากการฟังก่อน หลังจากนั้นจะเน้นการฝึกออกเสียงซ้ำๆ (drill) ซึ่งการฝึกซ้ำๆ จะช่วยลดการพูดผิด นักเรียนเป็นผู้เลียนแบบการออกเสียงและปฏิบัติตามจากสิ่งที่ง่ายไปหาสิ่งที่ยากจนเกิดเป็นนิสัย ทำให้สามารถพูดได้อย่างอัตโนมัติ จึงทำให้สื่อสารเป็นประโยคได้อย่างคล่องแคล่ว (Richards & Rodgers, 2001) อย่างไรก็ตาม นักเรียนยังมีการพัฒนาด้านไวยากรณ์น้อยที่สุด เพราะความรู้ทางไวยากรณ์ต้องอาศัยความเข้าใจค่อนข้างมากและอาจต้องใช้การฝึกฝนนานกว่านี้

หลังจากเรียนเสร็จสิ้นไปแล้ว 4 สัปดาห์ พบว่า ความคงทนในความสามารถจดจำคำศัพท์โดยภาพรวมของนักเรียนทั้งหมดยังคงที่ เพราะเพลงช่วยสร้างความจำระยะยาวให้แก่ นักเรียนเป็นอย่างดี สอดคล้องกับผลการศึกษาของ Bonnel et al. (2001) สาธิตให้เห็นว่า เพลงและภาษาถูกประมวลในสมองอย่างเป็นอิสระ การเรียนรู้ทั้งเพลงและภาษาจะเกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน โดยที่ไม่รบกวนกระบวนการจำแต่อย่างใด การเรียนรู้รูปแบบภาษาเพลงจึงช่วยเพิ่มระดับองค์ความรู้ทางภาษาและความจำได้เป็นอย่างดี

ยิ่งไปกว่านั้น นักเรียนมีคะแนนความสามารถด้านการพูดเพิ่มขึ้น เมื่อพิจารณา รายด้านของความสามารถด้านการพูด นักเรียนทั้งหมดมีพัฒนาการในด้านความคล่องแคล่วและด้านการพูดให้ผู้อื่นเข้าใจเพิ่มสูงขึ้น

เมื่อพิจารณานักเรียนตามกลุ่มความสามารถ พบว่า นักเรียนกลุ่มกลาง มีพัฒนาการในด้านการเลือกใช้คำศัพท์ ด้านความคล่องแคล่วและด้านการพูดให้ผู้อื่นเข้าใจมากขึ้น และ

กลุ่มอ่อน มีพัฒนาการในด้านความคล่องแคล่วและด้านการพูดให้ผู้อื่นเข้าใจมากขึ้น จึงทำให้ผู้วิจัยศึกษาเพิ่มเติม ถึงสาเหตุที่ทำให้นักเรียนมีคะแนนความคงทนเพิ่มขึ้น โดยวิธีการสัมภาษณ์นักเรียน ทั้ง 6 คน เลือกรวมจากกลุ่มเก่ง กลุ่มกลาง และกลุ่มอ่อน กลุ่มละ 2 คน เพื่อต้องการทราบว่า นักเรียนมีการปฏิบัติตัวอย่างไรหลังการเรียนเสร็จสิ้น 4 สัปดาห์ ที่อาจเป็นสาเหตุของการทำให้คะแนนความคงทนเพิ่มขึ้นดังตัวอย่างการให้สัมภาษณ์ ดังนี้

นักเรียนส่วนใหญ่ฝึกร้องเพลงที่ครูสอนไม่บ่อยนัก แต่ก็มีฝึกร้องบ้างในยามว่างกับเพื่อนๆที่โรงเรียน แต่เพลงที่นำมาสอนนั้นมีมาก นักเรียนจึงยังจดจำเนื้อเพลงได้ไม่หมด ในขณะที่เรียนนักเรียนรู้สึกสนุกกับการเรียนด้วยกิจกรรมเพลง เพราะการร้องเป็นเพลงช่วยให้จดจำคำศัพท์และรูปแบบประโยคได้มากกว่าการอ่าน ทำให้ทำคะแนนคำศัพท์และความสามารถด้าน การพูดได้ดีขึ้น แม้ว่านักเรียนไม่ได้ทบทวนบทเรียนหลังการเรียนเสร็จสิ้นไปแล้ว เนื่องจากนักเรียนไม่ชอบการอ่าน แต่ก็ยังคงทำคะแนนความสามารถด้านการพูดได้ดี ทั้งในด้านการเลือกใช้คำศัพท์ ด้านความคล่องแคล่ว โดยการพูดที่มั่นใจไม่ตะกุกตะกัก หรือคิดนาน รวมทั้งพัฒนาด้านการพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ สร้างความเข้าใจที่ดีให้แก่คู่สนทนา เนื่องด้วยการสอบซ้ำรวมถึงสามครั้ง สร้างความมั่นใจ และความเข้าใจในคำถามและแนวคำตอบแก่นักเรียนเป็นอย่างดี จึงส่งผลให้คะแนนความคงทนความสามารถด้านการพูดเพิ่มขึ้น

พฤติกรรมการเรียนระหว่างการใช้กิจกรรมเพลงทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ การพูดทบทวนประโยคก่อนร้องเพลง การร้องเพลง การแสดงท่าทางประกอบ และการจับคู่สนทนา มีความสัมพันธ์กับผลคะแนนด้านการเรียนรู้คำศัพท์ เพราะการทำกิจกรรมดังกล่าวเป็นการฝึกทบทวนความเข้าใจและเป็นวิธีช่วยให้จำศัพท์ได้ดี นอกจากนี้ พฤติกรรม 2 ด้านแรก คือ พฤติกรรมการพูดทบทวนประโยคและการร้องเพลง จะส่งผลต่อความสามารถด้านการพูด ในด้านไวยากรณ์ ด้านความคล่องแคล่วและด้านการพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ เนื่องด้วยพฤติกรรมทั้งสองด้านเน้นการเปล่งเสียงจึงช่วยในเรื่องของการสื่อสารได้ดี ซึ่งการพูดทบทวนประโยคสอดคล้องกับกิจกรรมการเตรียมเพื่อพูดสื่อสาร (communicative tasks) ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมชั้นเรียนที่สร้างความเข้าใจและปฏิสัมพันธ์กับภาษาเป้าหมายโดยมุ่งเน้นการเข้าใจความหมายและโครงสร้างทางภาษา วิธีนี้จึงทำให้นักเรียนสามารถนำภาษาที่ฝึกไปใช้ในการสื่อสารอย่างมีความหมายและแม่นยำ (Numan, 1989) แต่อย่างไรก็ตาม พฤติกรรมการพูดทบทวนประโยคและการร้องเพลงไม่สามารถช่วยพัฒนาความสามารถในการเลือกใช้คำศัพท์ เพราะพฤติกรรมทั้งสองนั้นเป็นการส่งเสริมให้นักเรียนเรียนรู้รูปแบบประโยคและฝึกการออกเสียงระดับคำและประโยคให้ถูกต้อง แต่จะไม่ได้ช่วยในการเลือกใช้คำศัพท์ในบริบทสนทนา

นอกจากนี้ มีพฤติกรรมอีก 2 ด้าน คือ พฤติกรรมการแสดงท่าทางประกอบและ การจับคู่สนทนาที่มีผลต่อความสามารถทุกด้านของการพูด เนื่องด้วยการแสดงท่าทางช่วยเติมเต็ม ด้านความหมายของภาษาพูดทำให้การสื่อสารเข้าใจยิ่งขึ้น ด้านพฤติกรรมการจับคู่สนทนา นั้น สอดคล้องกับแนวคิดการสอนตามแนวสื่อสาร (Communicative Language Teaching) Nunan & Lamb (1996) ที่กล่าวว่า กิจกรรมการสอน CLT คือ กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาเพื่อการ สื่อสารในสถานการณ์จริง หรือการใช้ภาษาอย่างมีความหมาย กิจกรรมที่เกี่ยวกับกระบวนการ แลกเปลี่ยนข้อมูล (information sharing) การปฏิสัมพันธ์ (interaction) การจัดสถานการณ์ให้ผู้เรียน แสดงบทบาทสมมติหรือกิจกรรมคู่ เป็นการฝึกความสามารถด้านการพูด เพื่อก่อให้เกิดการสื่อสาร อย่างมีประสิทธิภาพและการเรียนรู้จะเกิดจากการปรึกษาหารือในกลุ่มของผู้เรียน ดังนั้น ในการ เรียนด้วยกิจกรรมเพลงนักเรียนควรมีพฤติกรรมการเรียนดังกล่าว เพื่อพัฒนาการจดจำคำศัพท์และ ความสามารถด้านการพูด

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง ประสิทธิภาพของกิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษต่อการเรียนรู้และความคงทนของคำศัพท์และความสามารถในการพูด การวิจัยนี้เป็นการวิจัยในชั้นเรียน (classroom-based research) มีกลุ่มตัวอย่างกลุ่มเดียวทดสอบก่อนและหลังการทดลอง (one group pretest posttest design) ซึ่งได้มาจากการสุ่มตัวอย่างตามความสะดวก (convenient sampling) มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาประสิทธิภาพของการสอนภาษาอังกฤษด้วยกิจกรรมเพลงในการเรียนรู้และความคงทนของคำศัพท์และความสามารถในการพูด รวมทั้งความสัมพันธ์ของพฤติกรรมการเรียน กับประสิทธิภาพของการเรียนโดยใช้กิจกรรมเพลง บทนี้สรุปผลการศึกษาทั้งหมดของงานวิจัย และข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการนำผลการวิจัยไปใช้ในการเรียนการสอน รวมทั้งการพัฒนางานวิจัยต่อไปในอนาคต เพื่อประโยชน์ในการสอนคำศัพท์และพัฒนาความสามารถด้านการพูดด้วยกิจกรรมเพลงในการสอนภาษาอังกฤษ งานวิจัยครั้งนี้มีคำถามในการวิจัย ดังต่อไปนี้

1. ความรู้ด้านคำศัพท์และความสามารถในการพูดของนักเรียนหลังเรียนด้วยกิจกรรมเพลงเพิ่มขึ้นจากก่อนเรียนหรือไม่
2. นักเรียนมีความคงทนในการจดจำคำศัพท์และความสามารถในการพูดหรือไม่
3. พฤติกรรมการเรียนโดยใช้กิจกรรมเพลงสัมพันธ์กับการเรียนรู้คำศัพท์และความสามารถในการพูดหรือไม่

กลุ่มทดลองที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 38 คน ของโรงเรียนบ้านต้นปรัง อ.วังวิเศษ จ.ตรัง สังกัดเขตพื้นที่การศึกษาตรัง เขต 2 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษหลัก อ 15101 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยทั้งหมดมี 7 รายการ คือ 1. แผนการจัดการเรียนรู้ 28 คาบ 2. แบบทดสอบก่อน-หลังเรียน และแบบทดสอบวัดความคงทน เพื่อวัดความรู้ความเรื่องคำศัพท์ของนักเรียน 3. แบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อวัดความสามารถของการสื่อสารเบื้องต้นของนักเรียน 4. เกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ 5. แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียน เพื่อบันทึกพฤติกรรมนักเรียน จำนวน 9 คน ระหว่างทำกิจกรรมเพลงในคาบเรียน 6. เกณฑ์การสังเกตพฤติกรรมการเรียน 7. แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างเพื่อหาข้อมูลเพิ่มเติมสาเหตุที่ทำให้นักเรียนมีคะแนนความหลังการเรียน 4 สัปดาห์เพิ่มขึ้น โดยสัมภาษณ์นักเรียนจำนวน 6 คน คนละ 5 นาที

5.1 สรุปผลการวิจัย

โดยภาพรวมผลคะแนนหลังเรียนด้านการเรียนรู้คำศัพท์และความสามารถในการพูดของนักเรียนทั้งหมดหลังเรียนด้วยกิจกรรมเพลงเพิ่มขึ้น เมื่อพิจารณาเป็นรายกลุ่ม พบว่าผลคะแนนความรู้ด้านคำศัพท์หลังเรียนของนักเรียนกลุ่มเก่งเพิ่มมากที่สุด รองลงมา คือ กลุ่มกลาง และกลุ่มอ่อน จะเห็นได้ว่าการสอนด้วยกิจกรรมเพลงมีผลต่อการเรียนรู้จดจำคำศัพท์ของนักเรียนกลุ่มเก่งมากที่สุด

เมื่อพิจารณาเป็นรายกลุ่ม พบว่า นักเรียนกลุ่มกลางมีการพัฒนาความสามารถด้านการพูดเพิ่มขึ้นมากที่สุด รองลงมา เป็นกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน เมื่อพิจารณารายด้านของความสามารถด้านการพูดทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ด้านไวยากรณ์ ด้านการเลือกใช้คำศัพท์ ด้านความคล่องแคล่ว และด้านการพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ พบว่า นักเรียนกลุ่มเก่ง กลุ่มกลาง และกลุ่มอ่อน ทั้ง 3 กลุ่ม มีพัฒนาการด้านเลือกใช้คำศัพท์ได้ดีที่สุด ทั้งการออกเสียงและการเลือกใช้คำศัพท์ได้ถูกต้องในบริบทสนทนา ความสามารถด้านการพูด ด้านที่พัฒนารองลงมาของนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม คือ ด้านการพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ โดยนักเรียนสามารถพูดสื่อสารให้คู่สนทนาเข้าใจในสิ่งที่นักเรียนต้องการสื่อได้ โดยนักเรียนบางคนมีการใช้ท่าทางประกอบขณะพูดทำให้เพิ่มความเข้าใจได้มากขึ้น ทักษะที่นักเรียนทั้ง 3 กลุ่มพัฒนาขึ้นเป็นลำดับที่ 3 คือ ด้านความคล่องแคล่ว โดยนักเรียนสามารถพูดโต้ตอบกับคู่สนทนาได้ทันทีโดยไม่ต้องใช้เวลาคิดคำตอบนาน และด้านสุดท้ายที่นักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม พัฒนาได้น้อยที่สุดคือ ด้านไวยากรณ์ เนื่องด้วยไวยากรณ์เป็นสิ่งที่ซับซ้อนนักเรียนต้องใช้เวลามากเพื่อทำความเข้าใจ ซึ่งเป็นสิ่งที่ยากสำหรับนักเรียนจึงทำให้นักเรียนต้องใช้เวลามากเพื่อพัฒนาด้านนี้ เพื่อนำมาใช้ในการพูดเป็นประโยชน์ได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ทางภาษา

ผลคะแนนความคงทนในการจดจำคำศัพท์หลังการเรียนเสร็จสิ้นไปแล้ว 4 สัปดาห์ พบว่า โดยภาพรวมนักเรียนทั้งหมดมีคะแนนความคงทนคงเดิมเมื่อเปรียบเทียบกับผลคะแนนหลังเรียน เมื่อพิจารณานักเรียนเป็นรายกลุ่มทั้งกลุ่มเก่ง กลุ่มกลางและกลุ่มอ่อน พบว่า มีคะแนนความคงทนเพิ่มขึ้นเล็กน้อยเมื่อเทียบกับคะแนนหลังเรียน แสดงให้เห็นว่าเมื่อเวลาผ่านไปนักเรียนยังคงรู้และจดจำคำศัพท์ได้ดี

คะแนนความคงทนของความสามารถด้านการพูดของนักเรียนทั้งหมดโดยรวมเพิ่มขึ้นเล็กน้อย เมื่อพิจารณาในรายด้าน พบว่า ด้านที่นักเรียนมีการพัฒนาขึ้นสองด้าน คือ ด้านความคล่องแคล่ว และด้านการพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ เมื่อพิจารณานักเรียนเป็นรายกลุ่ม พบว่า นักเรียนกลุ่มเก่งมีความสามารถด้านการพูดอยู่ในระดับเดิม เมื่อเทียบกับคะแนนหลังเรียน แต่นักเรียนกลุ่มกลางและกลุ่มอ่อนมีการพัฒนาความสามารถด้านการพูดเพิ่มขึ้นมากกว่าหลังเรียน

การที่นักเรียนพัฒนาขึ้นในด้านการเลือกใช้คำศัพท์ และด้านการพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ แสดงให้เห็นว่าการใช้กิจกรรมเพลงในการเรียนการสอนความสามารถด้านการพูด ทำให้นักเรียน กลุ่มกลางและอ่อนมีความคงทนในการเรียนรู้ได้ดีกว่ากลุ่มเก่ง

นอกจากนี้ จากการสัมภาษณ์เพิ่มเติมถึงสาเหตุที่ทำให้ให้นักเรียนมีคะแนนจากการทดสอบความคงทนมากขึ้น พบว่า นักเรียนมีการฝึกร้องเพลงร่วมกับเพื่อนๆนอกเวลาเรียน เป็นการช่วยเหลือซึ่งกันและกันสำหรับนักเรียนบางคนที่ทำเนื้อเพลงไม่ได้ นักเรียนจะร้องเพลงนอกเวลาเรียนมากกว่าการทบทวนบทเรียน เพราะนักเรียนไม่ชอบการอ่านและไม่เพลิดเพลินกับการทบทวนบทเรียนหรือการท่องศัพท์ในรูปแบบการอ่าน นักเรียนชอบกิจกรรมเข้าจังหวะ เนื่องจากเพลงมีจังหวะจึงทำให้นักเรียนจดจำศัพท์และประโยคได้ง่ายกว่าการอ่าน นักเรียนตื่นตัวในการเรียนมากขึ้น

ยิ่งไปกว่านั้น การที่นักเรียนมีความคล่องแคล่ว โต้ตอบกับคู่สนทนาได้รวดเร็ว และสามารถทำให้อีกคู่สนทนาเข้าใจในสิ่งที่นักเรียนสื่อได้ดี เพราะว่่านักเรียนผ่านการทดสอบความสามารถด้านการพูดมาแล้วสามครั้ง โดยที่แบบทดสอบความสามารถด้านการพูดเป็นฉบับเดิม ทำให้นักเรียนเกิดความคุ้นเคยกับคำถามและเข้าใจคำถามเป็นอย่างดี ซึ่งถือว่าเป็นข้อดีที่นักเรียนพูดได้ จดจำรูปแบบการตอบได้ แต่อาจทำให้ไม่เห็นพัฒนาการ หรือ การจดจำระยะยาวที่แท้จริงในการเรียนรู้ ฉะนั้น การทดสอบความคงทนหลังเรียน 4 สัปดาห์ ควรปรับเปลี่ยนคำถามแต่คงไว้ซึ่งรูปแบบและ โครงสร้างประโยคที่คงเดิม เพื่อจะทำให้การวัดความจำระยะยาว หรือ ความคงทนในการเรียนรู้ได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

การศึกษาค้นคว้าความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียนโดยใช้กิจกรรมเพลงกับความรู้ด้านคำศัพท์และความสามารถในการพูด พบว่า พฤติกรรมทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ การพูดทบทวนประโยค การร้องเพลง การแสดงท่าทางประกอบ และการจับคู่สนทนา มีความสัมพันธ์กับการจดจำคำศัพท์และความสามารถในการพูดของนักเรียน เมื่อพิจารณาพฤติกรรมการทำกิจกรรมเพลงกับความสามารถด้านการพูดรายด้าน พบว่า พฤติกรรม 2 ด้าน ได้แก่ การแสดงท่าทางประกอบ และการจับคู่สนทนา มีผลต่อคะแนนของความสามารถด้านการพูดทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ด้านไวยากรณ์ ด้านการเลือกใช้คำศัพท์ ด้านความคล่องแคล่ว และด้านการพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ ส่วนพฤติกรรมอีก 2 ด้าน ได้แก่ การพูดทบทวนประโยคและการร้องเพลง มีผลต่อการพูดเพียง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านไวยากรณ์ ด้านความคล่องแคล่ว และด้านการพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ แต่ไม่มีผลต่อด้านการเลือกใช้คำศัพท์ เพราะว่าการพูดทบทวนประโยคและการร้องเพลงเป็นเพียงการเปล่งเสียงเพื่อออกเสียงคำและประโยคเพื่อให้อีกคู่สนทนาคุ้นชินกับรูปแบบประโยคเพื่อช่วยให้จดจำคำศัพท์และเนื้อเรื่อง จึงไม่มีผลต่อการเลือกใช้คำศัพท์ถูกต้องตามบริบทสนทนา

5.2 ข้อเสนอแนะ

5.2.1 ข้อเสนอแนะด้านการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมเพลง

1. ในการสอนด้วยกิจกรรมเพลง ครูควรกระตุ้นนักเรียนทุกคนให้ปฏิบัติตามขั้นตอนของกิจกรรมเพลงทุกขั้นตอน เพราะจะมีผลต่อการเรียนรู้คำศัพท์และการพูดของนักเรียน
2. พฤติกรรมการทำกิจกรรมเพลงมีผลกับการเรียนรู้คำศัพท์ ครูจึงควรผลักดันให้นักเรียนทุกคนมีความกล้าและสร้างพฤติกรรมอันพึงประสงค์ในการเรียนด้วยเพลงให้มากยิ่งขึ้น เพราะการเปล่งเสียงร้องเพลงเป็นหัวใจหลักของการสอนด้วยกิจกรรมเพลง ซึ่งสามารถช่วยพัฒนาความสามารถในการสื่อสารได้
3. จากการสัมภาษณ์ พบว่า นักเรียนยังจำเนื้อเพลงไม่ได้หลังจากการเรียน จึงควรเลือกเพลงที่เนื้อเพลงไม่ยาวจนเกินไป เพื่อง่ายแก่การจดจำ และควรทบทวนเพลงเก่าก่อนที่จะสอนเพลงใหม่ สอนทีละเพลงเพื่อไม่ให้นักเรียนเกิดความสับสน และครูควรจัดทำเนื้อเพลงให้แก่ นักเรียนในกรณีที่ต้องสอนหลายเพลง เพื่อนักเรียนจะได้นำไปฝึกร้องเองนอกเวลาเรียน
4. ควรสอนคำศัพท์โดยเน้นการเขียนด้วย เพราะการสอนเพลงส่วนมากจะมุ่งเน้นการอ่านออกเสียงและจดจำความหมาย เพื่อนักเรียนจะอ่านออกและเข้าใจความหมายเมื่อเห็นคำศัพท์นั้น
5. ครูควรให้นักเรียนอ่านออกเสียงจนคล่องก่อนที่จะให้ร้องเป็นเพลงและอธิบายโครงสร้างทางภาษาหรือคำศัพท์ทุกครั้งที่สอนเพลง เป็นการพัฒนาความสามารถทางการพูด คำศัพท์ และโครงสร้างภาษา

5.2.2 ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรวัดความสามารถความสามารถด้านการพูดโดยใช้แบบทดสอบไม่ซ้ำกันในการทดสอบหลังเรียน และความคงทนเพื่อให้เห็นชัดเจนว่านักเรียนพัฒนาด้านการพูดจริงๆ โดยการเปลี่ยนคำศัพท์ในคำถาม แต่โครงสร้างและรูปแบบประโยคการสนทนายังคงเดิม
2. แบบทดสอบคำศัพท์ หลังเวลาผ่านไป 4 สัปดาห์ ควรเปลี่ยนรูปแบบของข้อสอบ แทนการสลับที่ข้อคำถาม เพื่อให้แบบทดสอบมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น
3. ครูควรหาเพลงตามสมัยนิยมมาใช้ในการสอนเพื่อเป็นการให้นักเรียนมีพัฒนาการต่อยอดจากเพลงสั้นๆง่ายๆที่นักเรียนเคยเรียน
4. ควรนำวิธีการหรือรูปแบบในการสอนการอ่านและการเขียนมาใช้ร่วมกับการสอนด้วยกิจกรรมเพลง เพื่อให้เกิดการพัฒนาการอ่านและการเขียนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

เอกสารอ้างอิงภาษาไทย

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2552). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพมหานคร:ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- ชวาล แพร์ดีกุล. (2536) *เทคนิคการวัดผล*. กรุงเทพฯ : วัฒนาพานิช.
- ทองคำ พานจันทร์. (2545). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนราชินีบูรณะที่สอนโดยใช้เพลงกับการสอนแบบปกติ*. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ประภัสสร พึ่งอินทร์. (2552). *การพัฒนาชุดการเรียนการสอนที่เน้นทักษะการฟัง การพูด ภาษาอังกฤษโดยใช้เพลงสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชายเขาวิทยา อำเภอเมืองจังหวัด อุตรดิตถ์*. วิทยานิพนธ์การศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิตสาขาหลักสูตรและการสอน. อุตรดิตถ์: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์.
- ปิญาณี บุรณะชาติ, พรทิพย์ ตันติประภาคาร และวัชรภรณ์ นามศิริ. (2552). *การใช้กิจกรรมเพลง เพื่อเรียนรู้คำศัพท์และความคงทนในการจดจำความหมายของคำศัพท์*. รายงานการศึกษาอิสระปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต. นครสวรรค์: มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- แวนอรินา แวะหะฮิ (2555). *ประสิทธิผลของวิธีการสอนแบบอุปถัมภ์เชิงมิโนทัศน์ต่อการเรียนรู้ ความหมายของกริยาวลี*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต. สงขลา: มหาวิทยาลัย สงขลานครินทร์
- ศรีเรื่อน แก้วกิ่งวาล. (2545). *จิตวิทยาพัฒนาการชีวิตทุกช่วงวัย แนวคิดเชิงทฤษฎี-วัยเด็กตอนกลาง เล่ม 1*. ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สำนักงานเลขาธิการกระทรวงศึกษาธิการ. (2552). *สภาพปัญหาและแนวทางแก้ปัญหาการจัดการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อการพัฒนาคุณภาพผู้เรียนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน*. กรุงเทพมหานคร: วิ.ที.ซี.คอมมิวนิเคชั่น.
- อังคณา จันทะแสง. (2551). *การฝึกร้องเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เพลงของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. รายงานการศึกษาค้นคว้าอิสระปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต. มหาสารคาม:มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

เอกสารอ้างอิง (ต่อ)

เอกสารอ้างอิงภาษาอังกฤษ

- Alipour, M., Gorjian, B. & Zafari, I. (2012). The effects of songs on EFL learners' vocabulary recall and retention: The case of gender. *Advances in Digital Multimedia (ADMM)*, 1(3), 140-143.
- Adams, J. (1969). *Human memory*. New York: Mc Graw-Hill.
- Anggraeni, P. (2007). *Audiolingual teaching as an alternative method in teaching speaking*. Master's thesis. Semarang State University.
- Armstrong, T. (2000). *Multiple intelligences in the classroom*. Alexandria, VA: Association for Supervision and Curriculum Development.
- Arnold, J. (2000). *Affect in language learning*. Beijing: Foreign Language Teaching and Research Press.
- Atkinson, R. & Shiffrin, R. (1986). *The control of short-term memory*. Scientific American.
- Banciu, V. (2012). *Communicative language teaching*. Retrieved April 28, 2013 from <http://www.uvvg.ro/revad/files/nr8/9.%20Banciu.pdf>
- Bartelen, H. (2007). *The story of popular music*. Tokyo: MacMillan Language House Ltd.
- Bolitho, R., Carter, R., Hughes, R., Ivanic, R., Masuhara, H. & Tomlinson, B. (2003). Ten questions about language awareness. *ELT Journal* 57(3), 251-259.
- Bonnell, A., Faita, F., Peretz, I., & Besson, M. (2001). Divided attention between lyrics and tunes of operatic songs: Evidence for independent processing. *Perception and Psychophysics*, 63(7), 1201-1213.
- Breen, M. (1987). Learner contributions to task design. In C. Candlin & D. Murphy (Eds.), *Language learning tasks*. Englewood Cliffs, NJ: Prentice Hall.
- Brown, H. (1994). *Principles of Language Learning and Teaching*. Prentice Hall.
- Brown, H. (2001a). *Teaching by principles: an interactive approach to language pedagogy*. Beijing: Foreign Language Teaching and Research Press.

เอกสารอ้างอิง (ต่อ)

- Brown, H. (2001b). *Teaching by principles: an interactive approach to language pedagogy*. New York: Addison Wesley Longman, Inc.
- Brown, H. (2001c). *Teaching by principle: an interactive approach to language pedagogy* (2nd ed.). New York: Addison Wesley Longman.
- Brown, J. (2006). *Rhymes, stories and songs in the ESL classroom*. *The Internet TESL Journal*. Retrieved April 10, 2013 from <http://iteslj.org/Articles/Brown-Rhymes.html>
- Cameron, L. (2001). *Teaching languages to young learners*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Celce-Murcia, M. (1991). *Teaching English as a second or foreign language* (2nd ed.). Boston: Heinle & Heinle Publishers.
- Charty, M. (1995). *Discourse analysis for language teachers*. New York: McMillan Inc.
- Christison, M. (1996). Teaching and learning languages through multiple intelligences. *TESOL Journal*, 10-14.
- deAndres V. (2002). The influence of affective variables on EFL/ESL learning and teaching. *The Journal of Imagination in Language Learning and Teaching*, 7(3), 92-97.
- Du, X. (2009). The affective filter in second language teaching. *CCSE Asian Social Science*, 5(8), 162-165.
- Egan, B. (1999). Speaking: a critical skill and a challenge. *CALICO*, 16(3), 277.
- Ellis, R. (1985). *Understanding second language acquisition*. Shanghai: Shanghai Foreign Language Education Press.
- Froster, E. (2006). The value of songs and chants for young learners. *Journal of Research and Innovation in the Language Classroom* 16, 63-68.
- Gardner, H. (1983). *Frames of Mind: The Theory of Multiple Intelligences*. Fontana Press.
- Gardner, R. (1985). *Social psychology and second language learning: the role of attitude and motivation*. London: Edward Arnold Ltd.
- Graham, C. (2006). *Creating chants and songs*. Oxford: Oxford University Press.

เอกสารอ้างอิง (ต่อ)

- Gregory, A., Worrall, L., & Sarge, A. (1996). *The development of emotional response to music in young children. Motivation and Emotion, 20*(4), 341-348.
- Griffee, D. (1990). Hey baby! teaching short and slow songs in the ESL classroom. *TESL Reporter, 23*(4), 3-8.
- Griffee, D. (1992). *Songs in action*. Hertfordshire: Phoenix ELT.
- Harmer, J. (2001). *The practice of English language teaching*. (3rd ed.). London: Longman.
- Hornby, A. (1990). *Oxford Advanced Learner's Dictionary of Current English*. Oxford: Oxford University Press.
- Jenkins, J. (2003). *World Englishes*. London: Routledge.
- Khamkhien, A. (2011). Quantitative and qualitative views of Thai EFL learners' learning oral communication skills. *SAVAP International, 1*(1), 90-103.
- Krashen, S. & Terrell D. (1988). *The natural approach: language acquisition in classroom*. Great Britain: Pergamon /Alemany Press.
- Lake, R. (2002). Enhancing acquisition through music. *The Journal of Imagination in Language Learning and Teaching, 7*(3), 98-107.
- Larsen-Freeman, D. (2000). *Technique and principles in language teaching* (2nd ed.). New York: Oxford University Press.
- Li, X. and Brand, M. (2009). Effectiveness of music on vocabulary acquisition, language usage, and meaning for mainland Chinese ESL learners. *Music Education, 36*(1), 73-84.
- Lieb, M. (2008). *Listening activities using popular music*. Retrieved April 8, 2013 from http://www.tht-japan.org/proceedings/2008/m_lieb30-45.pdf
- Linse, C. (2005). The children's response: TPR and beyond. *English Teaching Forum, 43*(1), 8-11.
- Littlewood, W. (1981). *Communicative language teaching*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Lo, R. & Li, H. (1998). Songs enhance learner involvement. *English Teaching Forum, 36*, 8-11.

เอกสารอ้างอิง (ต่อ)

- Luoma, S. (2004). *Assessing speaking*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Mckay, S. (2000). Teaching English as an international language: implications for culture materials in the classroom. *TESOL*, 9(4), 7-11.
- McLaughlim, B. (1987). *Theories of second language learning*. London: Edward Anold.
- Moon, J. (2005). *Children learning English*. Thailand: Macmilian.
- Murphy, T. (1990). The song stuck in my head phenomenon: A melodic din in the LAD?. *System*, 18(1), 53-64.
- Nagaraj, G. (1998). *English language teaching: approaches, methods, and techniques*. India: Sangam Books.
- Nation, I.S.P. (2008). *Teaching vocabulary strategies and techniques*. United State of America: Heinle Cengage Learning.
- Ni, H. (2012). The effects of affective factors in SLA and pedagogical implications. *Theory and Practice in Language Studies*, 2(7), 1508-1513.
- Nunan, D. (1989). *Designing tasks for the communicative classroom*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Nunan, D. (1991). *Language teaching methodology*. Hemel Hempstead: Prentice Hall International.
- Nunan, D., & Lamb, C. (1996). *The self-directed teacher: managing the learning process*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Richards, J. (2006). *Communicative language teaching today*. New York: Cambridge University Press.
- Richards, J. & Rogers, T. (1986). *Approaches and methods in language teaching: a description and analysis*. Cambridge, UK: Cambridge University Press.
- Richards, J. & Rodgers, T. (2001). *Approaches and methods in language teaching* (2nd ed.). Cambridge: Cambridge University Press.
- Richards, J. & Rodgers T. (1987). *Approaches and methods in language teaching*. US: Cambridge University Press.
- Rothstein, P. (1990). *Educational psychology*. Singapore: McGraw-Hill.

เอกสารอ้างอิง (ต่อ)

- Scrivener, J. (1994). *Learning teaching a guidebook for English language teachers*. Singapore: Heineman.
- Shen C. (2009). Using English songs: an enjoyable and effective approach to ELT. *CCSE English Language Teaching*, 2(1).
- Shin, J. (2006). Ten helpful ideas for teaching English to young learners. *English teaching forum* 44(2), 2-13.
- Saricoban, A. & Metin, E. (2000). *Songs, verse and games for teaching grammar*. Retrieved June 1, 2013 from <http://iteslj.org/Techniques/SaricobanSongs.html>
- Smith, E. (1988). ELT Newsletter. *The role of English in Thailand: Transition and Traditions*, 4(1), 21-26.
- Stratton, V. & Zalanowski, A. (1994). Affective impact of music vs. lyrics. *Empirical Studies of the Arts*, 12(2), 173-184.
- Taylor, L. (1990). *Teaching and learning vocabulary*. United Kingdom: Prentice Hall.
- Walker, R. (2006). Going for a Song. *English Teaching Professional*, 43, 19-21.
- Willis, J. (1996). *A framework for task-based learning*. Harlow: Longman Addison Wesley.
- Wiriyachitra, A. (2001). English language teaching and learning in Thailand in this decade. *Thai TESOL*, 14(1), 4-7.
- Zainuddin, et al. (2011). *Methods/ approaches of teaching ESOL: a historical overview*. Retrieved April 30, 2013 from http://www.kendallhunt.com/uploadedFiles/Kendall_Hunt/Content/Higher_Education/Uploads/CH11_Zainuddin_3e.pdf

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ	รายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน (อ15101)
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5	
หน่วย : Greeting	ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555
เรื่อง : Hello	เวลา 1 ชั่วโมง

สาระสำคัญ

Good morning, Good afternoon, Good evening, เป็นคำที่ใช้ในการทักทายและ Goodbye, See you later, เป็นคำกล่าวลา

มาตรฐาน/ตัวชี้วัด

ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ป 5/1 พูดเขียนได้ตอบสื่อสารระหว่างบุคคล

ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและนำไปใช้อย่างเหมาะสม

ป 5/1 ใช้ถ้อยคำน้ำเสียงและกิริยาท่าทางอย่างสุภาพ ตามมารยาททางสังคม

วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถออกเสียงคำศัพท์ ประโยค ข้อความเกี่ยวกับการทักทายได้อย่างถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถเขียนคำศัพท์ ประโยค ข้อความ เกี่ยวกับการทักทายได้
3. นักเรียนสามารถถามตอบเกี่ยวกับการทักทายได้

สาระการเรียนรู้

1. Vocabulary : Good morning, Good afternoon, Good evening, Good night, Good bye, See you later, fine, thank you
2. Structure : Good morning. How are you?

Good morning. I'm fine, thank you and you?

I'm fine, thank you.

Goodbye. See you later.

3. Function : Greeting and leave taking

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้

กิจกรรมการเรียนรู้	เวลา (นาที)	สื่อการสอน
<p>ขั้นนำ (Warm-up)</p> <p>1. ครูกล่าวทักทายนักเรียนด้วยคำว่า Good morning. และให้นักเรียนทักทายตอบด้วย Good morning. จากนั้นกล่าวทักทายเพื่อนๆทุกคน</p>	5	
<p>ขั้นนำเสนอ (Presentation)</p> <p>3. นักเรียนฟังครูออกเสียงคำศัพท์ นักเรียนฝึกทักทายและอำลากัน ใช้นาฬิกาจำลองและแถบประโยคให้นักเรียนดูเวลาประกอบการทักทาย</p> <p style="text-align: center;">Good morning (เวลา 08:00 น)</p> <p style="text-align: center;">Good afternoon (เวลา 13:05 น)</p> <p style="text-align: center;">Good evening (เวลา 18:30 น)</p> <p style="text-align: center;">Good night (เวลา 21:05 น)</p> <p>ครูยกนาฬิกาจำลองขึ้นให้นักเรียนฝึกกล่าวคำทักทายให้ถูกต้องตามเวลาที่ปรากฏบนนาฬิกาจำลอง ครูอธิบายเพิ่มเติม คำว่า Good night มีความหมายเป็นคำกล่าวลา คือลาไปนอน หรือ ราตรีสวัสดิ์</p> <p>4. นักเรียนฟังครูออกเสียง Good morning, Good afternoon, Good evening, Goodbye, See you tomorrow. จากแถบประโยคและแสดงท่าทางประกอบ</p>	20	- รูปภาพ - บัตรอักษร

<p>5. ใช้สถานการณ์จริงในห้องเรียนเพื่อนำเสนอประโยค</p> <p>How are you? I'm fine, thank you.</p>		
<p>ขั้นฝึก (Practice)</p> <p>6. นักเรียนฝึกออกเสียง Good morning, Good afternoon, Good evening, Goodbye, See you later. จากแถบประโยคหลาย ๆ ครั้ง</p> <p>7. นักเรียนร้องเพลง Good Morning to You</p> <p>8. นักเรียนฝึกการพูดทักทายด้วย Good morning, Good afternoon และ Good evening.</p> <p style="padding-left: 40px;">A: Good morning. How are you? B: Good morning. I'm fine, thank you. and you? A: I'm fine, thank you.</p> <p>9. นักเรียนฝึกการพูดกล่าวลา โดยการแสดงท่าทางประกอบโดยใช้สำนวน Goodbye. See you later.</p>	20	- เพลง good morning to you
<p>ขั้นนำไปใช้ (Production)</p> <p>6. นักเรียนแสดงบทบาทสมมติโดย จับคู่กับเพื่อนเพื่อกล่าวคำทักทายและกล่าวลาที่ละคู่</p> <p>7. แต่งบทสนทนาเกี่ยวกับการทักทายและกล่าวลาและวาดภาพนาฬิกาแสดงเวลาประกอบ</p> <p>8. นักเรียนร่วมกันสรุปวิธีการกล่าวทักทายและการกล่าวลา นักเรียนทำใบงาน</p>	15	- นาฬิกาจำลอง - ใบงาน

เพลง Good Morning to You

Good morning to you, Good morning to you.

How are you? How are you?

I'm fine, thank you. I'm fine, thank you.

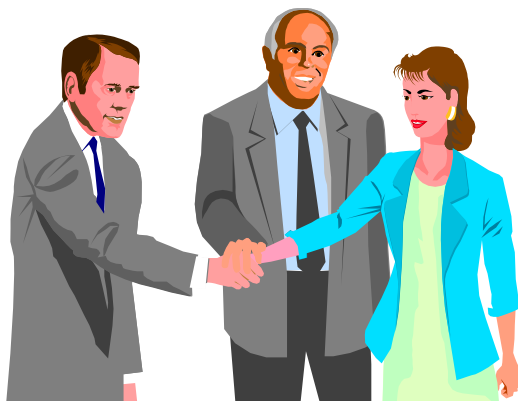
How are you? How are you?

นักเรียนตอบว่า "I'm fine, thank you."

Worksheet 1

เรื่อง การทักทายและการกล่าวลา

Look at the picture. Complete the conversation.

A: Good

B: How are you?

A:, thank you and you?

B: I'm fine,

Goodbye. See you later.

A:

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ	รายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน (อ15101)
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5	
หน่วย : Greeting	ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555
เรื่อง : Hello	เวลา 1 ชั่วโมง

สาระสำคัญ

การกล่าวคำทักทายและการกล่าวคำลา เป็นการแสดงถึงการมีวัฒนธรรมที่ดีในสังคม ผู้เรียนจะต้องมีทักษะพื้นฐานจากคำ ประโยค และหลักไวยากรณ์ จึงจะทำให้เลือกใช้ให้ถูกต้องตามสถานการณ์ และพัฒนาไปสู่การเรียนรู้ในระดับสูงต่อไป

มาตรฐาน/ตัวชี้วัด

ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ป 5/1 พูดเขียนโต้ตอบสื่อสารระหว่างบุคคล

ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและนำไปใช้อย่างเหมาะสม

ป 5/1 ใช้ถ้อยคำน้ำเสียงและกิริยาท่าทางอย่างสุภาพ ตามมารยาททางสังคม วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถฟัง ออกเสียง และบอกความหมายของคำศัพท์ได้
2. นักเรียนกล่าวทักทายและกล่าวลากันได้ถูกต้องตามสถานการณ์
3. นักเรียนถาม-ตอบทุกข์สุขคนอื่นได้เหมาะสมกับระดับภาษาที่เรียน
4. นักเรียนเข้าใจการใช้คำสรรพนามได้ถูกต้อง

สาระการเรียนรู้

1. Vocabulary : Hi , Hello , Good morning/ afternoon/ evening.

Good bye, See you tomorrow.

2. Structure : Hi / Hello/ Good morning/ afternoon/ evening.

My name is Suda. What is your name?

My name is Jane.

How are you ? I'm fine/ good/ okay etc. Thank you .

3. Function : Greeting and leave taking

Grammar S + Verb to be + adjective

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้

กิจกรรมการเรียนรู้	เวลา (นาที)	สื่อการสอน
<p>ขั้นนำ (Warm-up)</p> <p>1. ครูกล่าวทักทายนักเรียนด้วย คำว่า Good morning. How are you? โดยถามนักเรียนทีละคน</p>	5	
<p>ขั้นนำเสนอ (Presentation)</p> <p>2. ครูนำเสนอคำศัพท์ใหม่แก่นักเรียน และนักเรียนฝึกออกเสียงคำศัพท์</p> <p>3. ครูสอนเพลง Hello, how are you?</p> <p>4. ครูสอนประโยคการทักทาย การบอกชื่อ</p> <p>A: Hello, My name is Em. What is your name? B: My name is Jane. A: How are you? B: I am okay, and you? A: I am fine, thank you.</p> <p>5. นักเรียนฝึกสังเกตการใช้ I-my , you-your จากนั้นนักเรียนศึกษา ไปงานเรื่อง Pronouns</p>	25	- บัตรอักษร - เพลง Hello, how are you?

ขั้นฝึก (Practice) 10. นักเรียนฝึกออกเสียงคำศัพท์ และร้องเพลง Hello, how are you? 11. นักเรียนฝึกการพูดทักทายตามแถบประโยคโดยเลือกใช้คำศัพท์ที่เหมาะสม	15	- แถบประโยค - เพลง Hello, how are you?
ขั้นนำไปใช้ (Production) 9. นักเรียนแสดงบทบาทสมมติโดย จับคู่เพื่อนกล่าวคำทักทายและกล่าวเวลาที่ละคู่ 10. นักเรียนทำใบงาน	15	- ใบงาน

Hello, how are you?

Hello, how are you? Hello, how are you? Hello, how... are... you?

I'm great. I'm fine. I'm O.K. I'm happy. I feel wonderful today.

Hello, how are you? Hello, how are you? Hello, how... are... you?

I'm tired. I'm bored. I'm okay. I'm angry. I'm very sad today.

Hello, how are you? Hello, how are you? Hello, how... are... you?

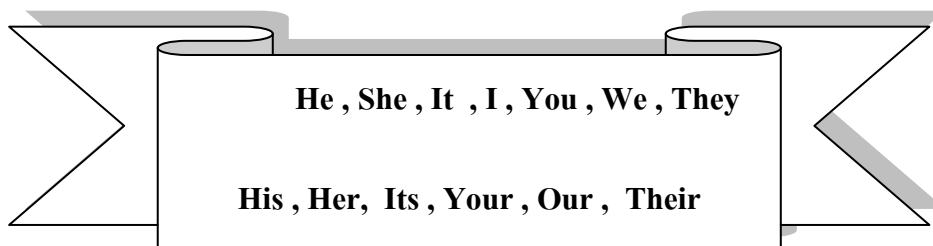
I'm great. I'm fine. I'm O.K. I'm happy. I'm wonderful today.

Hello, how are you? Hello, how are you?

Hello, how... are... you? I'm very well today.

Worksheet 1

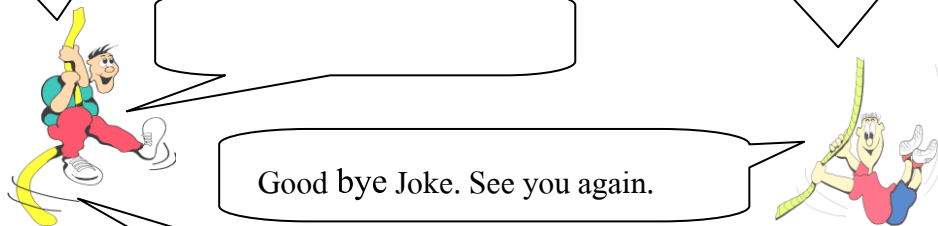
คำสั่ง ให้นักเรียนเลือกคำที่กำหนดให้เติมลงในช่องว่าง

1. I ' m a teacher. _____ name is Sunisa.
- 2 . _____ is a farmer. _____ name is Tong.
3. _____ are in the room. Their babies are crying.
4. We are singing. _____ song is “ Baby blue ”.
5. She is a teacher. _____ name is Susan.
6. It is a dog. _____ name is “ Large Dad ”.
7. _____ am a boy. _____ name is Suwit.
8. My sister is a student. _____ name is Jane.
9. You are very good. _____ brother is very good too.
10. My name is Sara. What' s _____ name ?

Worksheet 2

คำสั่ง ให้นักเรียนเติมบทสนทนาต่อไปนี้ให้สมบูรณ์

Good morning Jim. How are you ?

Good bye Joke. See you again.

That boy is my son. His name is Joke.

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

รายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน (อ15101)

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

หน่วย : Greeting

ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555

เรื่อง : Leave taking

เวลา 1 ชั่วโมง

สาระสำคัญ

การกล่าวคำทักทายและการกล่าวคำลา เป็นการแสดงถึงการมีวัฒนธรรมที่ดีในสังคม ผู้เรียนจะต้องมีทักษะพื้นฐานจากคำ ประโยค และหลักไวยากรณ์ จึงจะทำให้เลือกใช้ให้ถูกต้องตามสถานการณ์ และพัฒนาไปสู่การเรียนรู้ในระดับสูงต่อไป

มาตรฐาน/ตัวชี้วัด

ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ป 5/1 พูดเขียนโต้ตอบสื่อสารระหว่างบุคคล

ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและนำไปใช้อย่างเหมาะสม

ป 5/1 ใช้ถ้อยคำน้ำเสียงและกิริยาท่าทางอย่างสุภาพ ตามมารยาททางสังคม

วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถฟัง ออกเสียง และบอกความหมายของคำศัพท์ได้
2. นักเรียนกล่าวทักทายและกล่าวลากันได้ถูกต้องตามสถานการณ์
3. นักเรียนถาม-ตอบทุกข์สุขคนอื่นได้เหมาะสมกับระดับภาษาที่เรียน
4. นักเรียนถาม –ตอบด้วยประโยค Yes/ No Questions ได้

สาระการเรียนรู้

1. **Vocabulary** :Hi, Hello, just, fine, sick, see, tomorrow, glad, meet

2. **Structure** : Hi, Hello, Good morning/ afternoon/ evening, Good bye, See you tomorrow.

How are you ? I'm fine. Thank you .

He/ She/ We/ They is/ are fine .

3. **Function** : Leave taking

grammar : S + Verb to be + adjective

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้

กิจกรรมการเรียนรู้	เวลา (นาที)	สื่อการสอน
<p>ขั้นนำ (Warm-up)</p> <p>1. ครูกล่าวทักทายนักเรียนด้วยคำว่า Good morning. How are you? โดยถามนักเรียนทีละคนและร้องเพลง Hello เพื่อเตรียมความพร้อม</p>	5	
<p>ขั้นนำเสนอ (Presentation)</p> <p>2. ครูสอนนักเรียนออกเสียงคำศัพท์</p> <p>3. นักเรียนฟังครูสาธิตการร้องเพลง I 'm glad to meet you. พร้อมกับดูเนื้อเพลงจากแผ่นภูมิเพลง แล้วฝึกร้องตามหลายๆครั้ง จนคล่อง จากนั้นฝึกร้องเอง</p>	20	- เพลง Greeting song
<p>ขั้นฝึก (Practice)</p> <p>4. นักเรียนฝึกอ่านบทสนทนาจากแผ่นภูมิตัวอย่างบทสนทนาพร้อมกัน 2 รอบ จากนั้น อ่านทีละกลุ่ม เปลี่ยนกันเป็น A , B และ C อ่านโต้ตอบกัน ดังนี้</p> <p>A: Hello B. I'm glad to meet you.</p> <p>B: Hello A .I'm glad to meet you too.</p> <p>A: Who's that ?</p> <p>B: C. She's my friend.</p> <p>A: Is she a teacher ?</p>	20	- แถบประโยค

<p>B: No. She's a nurse.</p> <p>A: Hello C. I'm glad to meet you.</p> <p>C: Hello. I'm glad to meet you too.</p> <p>5. ครูสอนเรื่อง การถามตอบ Yes/ No question</p>		
<p>จ้่นนำไปใช้ (Production)</p> <p>6. นักเรียนแสดงบทบาทสมมติโดย จับคู่เพื่อน</p> <p>7. นักเรียนทำใบงาน</p>	15	- ใบงาน

Greeting song

A: Good morning and how are you?

B: I'm fine, thank you, and how about you?

A: I'm fine, thank you so much.

B: Oh my smart, you're welcome, too

A: I'm glad to meet you here.

B: Oh! yes, my dear, the same to you.

A: Do you know I miss you so much?

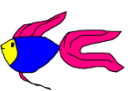

B: Oh! my deep heart, and I do, too.

A: It's time to say good bye.

B: Good bye, Good bye and see you again.

Worksheet 1

คำสั่ง ให้นักเรียนตั้งคำถามให้ตรงกับคำตอบ และตอบคำถามต่อไปนี้

1. Is this a boy?
2. ? No. He is a soldier.
3. Is he in the room?
4. ? Yes. She is.
5. Is it a cat?
6. ? No. He is a boy.
7. Is it a car?
8. ? Yes, it is.
9. Is it a cat?
10. ? No. He is a farmer.

ภาคผนวก ข 1

แบบทดสอบคำศัพท์ ก่อนเรียน-หลังเรียน

ชื่อ..... ชั้น..... เลขที่.....

แบบทดสอบคำศัพท์ (ก่อนเรียน-หลังเรียน)

ตอนที่ 1

จงจับคู่คำศัพท์กับภาพที่กำหนดให้

- A**
A. tabletennis	B. ankle	C. badminton	D. chef
E. swimming	F. nurse	G. elbow	H. snowy
I. cycling	J. tennis		

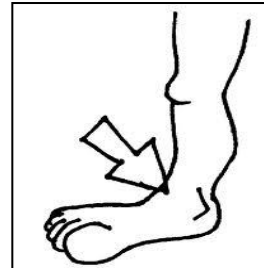
1.)

2.)

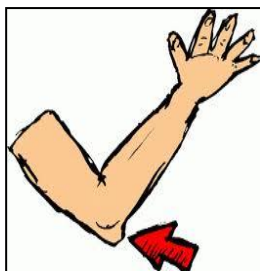
3.)

4.).....

5.)

6.)

7.)

8.)

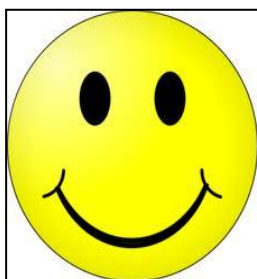
9.)

10.)

B

A. feet	B. pilot	C. sad	D. fire fighter
E. head	F. happy	G. basketball	H. shoulder
I. autumn	J. grandfather		

1.)

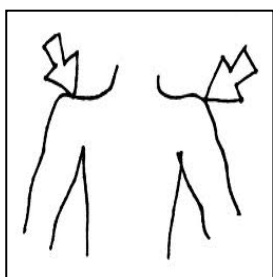
2.)

3.)

4.)

5.)

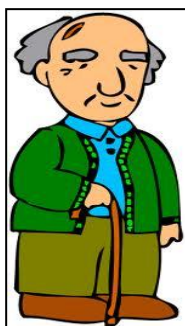
6.)

7.).....

8.)

9.)

10.)

ตอนที่ 2

จงลากเส้นจับคู่คำศัพท์ให้ตรงกับความหมาย

A

1. Australia•	• สีนํ้าตาล
2. black•	• เดือนมีนาคม
3. brother•	• เมฆครึ้ม
4. brown•	• สีดำ
5. China•	• เดือนกรกฎาคม
6. cloudy •	• พี่ชาย, น้องชาย
7. gray•	• ประเทศจีน
8. help•	• เดือนสิงหาคม
9. July•	• สีเทา
10. March•	• ช่วยเหลือ

B

1. New Zealand•	• เดือนตุลาคม
2. October •	• วันเสาร์
3. purple •	• ตรง
4. Saturday•	• ฤดูใบไม้ผลิ
5. September •	• ประเทศนิวซีแลนด์
6. spring•	• อากาศ
7. straight•	• สีม่วง
8. Tuesday•	• เดือนกันยายน
9. weather•	• ลมแรง
10. windy•	• วันอังคาร

ตอนที่ 2

จงเลือกความหมายภาษาไทยให้ตรงกับคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่กำหนดให้

<p>1. August</p> <ol style="list-style-type: none"> a. เดือนมีนาคม b. เดือนสิงหาคม c. เดือนพฤศจิกายน <p>2. Canada</p> <ol style="list-style-type: none"> a. ประเทศแคนาดา b. ประเทศญี่ปุ่น c. ประเทศอังกฤษ <p>3. country</p> <ol style="list-style-type: none"> a. เมือง b. จังหวัด c. ประเทศ <p>4. daughter</p> <ol style="list-style-type: none"> a. ลูกสาว b. ป้า c. พี่สาว <p>5. green</p> <ol style="list-style-type: none"> a. สีฟ้า b. สีเขียว c. สีเหลือง 	<p>6. Japan</p> <ol style="list-style-type: none"> a. ประเทศเกาหลี b. ประเทศอังกฤษ c. ประเทศญี่ปุ่น <p>7. aunt</p> <ol style="list-style-type: none"> a. ป้า b. ลูกสาว c. ยาย <p>8. season</p> <ol style="list-style-type: none"> a. อากาศ b. ฤดู c. ปี <p>9. summer</p> <ol style="list-style-type: none"> a. ฤดูใบไม้ร่วง b. ฤดูหนาว c. ฤดูร้อน <p>10. Thursday</p> <ol style="list-style-type: none"> a. วันศุกร์ b. วันพุธ c. วันพฤหัสบดี
---	--

Good Luck

ภาคผนวก ข 2

แบบทดสอบความคงทนของคำศัพท์

ชื่อ..... ชั้น..... เลขที่.....

แบบทดสอบคำศัพท์ (ความคงทน)

ตอนที่ 1

จงจับคู่คำศัพท์กับภาพที่กำหนดให้

A

- B. autumn B. cycling C. head D. fire fighter
 E. swimming F. nurse G. shoulder H. grandfather
 I. badminton J. happy

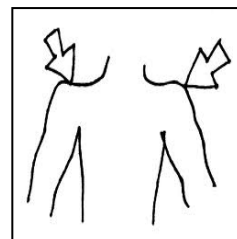
2.)

2.)

3.)

4.)

5.)

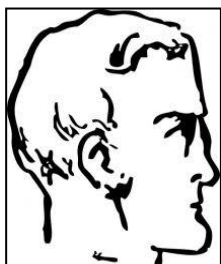
6.)

7.)

8.)

9.)

10.)

B

B. basketball	B. pilot	C. sad	D. chef
E. elbow	F. tennis	G. feet	H. ankle
I. table tennis	J. snowy		

2.)

2.)

3.).....

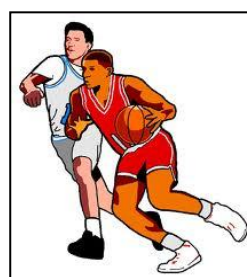
4.)

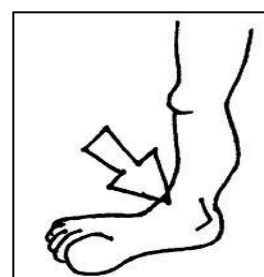
5.)

6.)

7.)

8.)

9.)

10.)

ตอนที่ 2

จงลากเส้นจับคู่คำศัพท์ให้ตรงกับความหมาย

A

1. New Zealand•	• เดือนตุลาคม
2. purple•	• วันเสาร์
3. weather •	• ตรง
4. Saturday •	• ฤดูใบไม้ผลิ
5. October •	• ประเทศนิวซีแลนด์
6. spring •	• อากาศ
7. straight•	• สีม่วง
8. Tuesday•	• เดือนกันยายน
9. September•	• ลมแรง
10. windy•	• วันอังคาร

B

1. China•	• สีนํ้าตาล
2. black•	• เดือนมีนาคม
3. March•	• เมฆครึ้ม
4. brown•	• สีดำ
5. Australia•	• เดือนกรกฎาคม
6. gray•	• พี่ชาย, น้องชาย
7. cloudy•	• ประเทศจีน
8. help•	• ประเทศออสเตรเลีย
9. July•	• สีเทา
10. brother •	• ช่วยเหลือ

ตอนที่ 2

จงเลือกความหมายภาษาไทยให้ตรงกับคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่กำหนดให้

<p>11. summer</p> <ul style="list-style-type: none"> a. ฤดูใบไม้ร่วง b. ฤดูหนาว c. ฤดูร้อน <p>12. Japan</p> <ul style="list-style-type: none"> a. ประเทศเกาหลี b. ประเทศอังกฤษ c. ประเทศญี่ปุ่น <p>13. country</p> <ul style="list-style-type: none"> a. เมือง b. จังหวัด c. ประเทศ <p>14. August</p> <ul style="list-style-type: none"> a. เดือนมีนาคม b. เดือนสิงหาคม c. เดือนพฤศจิกายน <p>15. season</p> <ul style="list-style-type: none"> a. อากาศ b. ฤดู c. ปี 	<p>16. Canada</p> <ul style="list-style-type: none"> a. ประเทศแคนาดา b. ประเทศญี่ปุ่น c. ประเทศอังกฤษ <p>17. green</p> <ul style="list-style-type: none"> a. สีฟ้า b. สีเขียว c. สีเหลือง <p>18. aunt</p> <ul style="list-style-type: none"> a. ป้า b. ลูกสาว c. ยาย <p>19. Thursday</p> <ul style="list-style-type: none"> a. วันศุกร์ b. วันพุธ c. วันพฤหัสบดี <p>20. daughter</p> <ul style="list-style-type: none"> a. ลูกสาว b. ป้า c. พี่สาว
---	---

Good Luck!

ภาคผนวก ค

แบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูด

ชื่อผู้สอบ.....เลขที่.....

ข้อ	คำถาม	รายการประเมิน				รวมคะแนน
		ไวยากรณ์	คำศัพท์	ความคล่องแคล่ว	ความสามารถในการพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ	
1.	Hello, how are you today?					
2.	What's your name?					
3.	How old are you?					
4.	When is your birthday?					
5.	Who is your close friend?					
6.	What does your close friend look like?					
7.	Do you have any brothers or sisters?					
8.	What do you want to be in the future?					
9.	What sports do you like?					
10.	What country do you want to visit?					

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

ภาคผนวก ง

เกณฑ์ประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

เกณฑ์ประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ (ปรับมาจาก FSI)

เกณฑ์	คะแนน	คุณภาพ
ไวยากรณ์	5	พูดเป็นประโยคถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ทางภาษา
	4	พูดเป็นประโยค แต่ใช้คำกริยาไม่สอดคล้องกับประธาน
	3	พูดเป็นประโยคไม่สมบูรณ์ ขาดประธานหรือกรรม
	2	พูดเป็นคำๆไม่เป็นประโยค
	1	ไม่มีการพูดโต้ตอบ
คำศัพท์	5	เลือกใช้คำศัพท์ได้ถูกต้องตามบริบทสนทนา และออกเสียงถูกต้อง
	4	เลือกใช้คำศัพท์ได้ถูกต้องตามบริบทสนทนา แต่ออกเสียงผิดเล็กน้อย
	3	เลือกใช้คำศัพท์ได้ถูกต้องตามบริบทสนทนา แต่ออกเสียงผิดมาก
	2	เลือกใช้คำศัพท์ผิดบริบทสนทนา
	1	ไม่มีการพูดโต้ตอบ
ความคล่องแคล่ว	5	พูดโต้ตอบทันทีที่คล่องแคล่ว ไม่ติดขัด
	4	พูดโต้ตอบทันทีที่คล่องแคล่วใช้ได้ มีติดขัดบ้างเล็กน้อย
	3	ใช้เวลาคิดนาน พูดตะกุกตะกักบ้าง แต่ยังสามารถสื่อสารได้
	2	ใช้เวลาคิดนานมาก พูดตะกุกตะกักมาก แทบจะสื่อสารไม่ได้
	1	ไม่มีการพูดโต้ตอบ
ความสามารถในการพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ	5	พูดโต้ตอบได้เข้าใจดีมาก และใช้ท่าทางประกอบ
	4	พูดโต้ตอบได้พอเข้าใจ และพยายาม ใช้ท่าทางประกอบ
	3	พูดโต้ตอบได้พอเข้าใจบ้างเล็กน้อยและไม่ใช้ท่าทางประกอบ
	2	พูดโต้ตอบแทบจะไม่เข้าใจหรือไม่ตอบ และไม่ใช้ท่าทางประกอบ
	1	ไม่มีการพูดโต้ตอบ

ภาคผนวก จ
แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียน

แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียน (ครั้งที่.....)

ที่	ชื่อ	รายการประเมิน																รวมคะแนน
		การพูด ทบทวนคำ/ ประโยค				การร้อง เพลง				การแสดง ท่าทาง ประกอบ				จับคู่สนทนา				
		4	3	2	1	4	3	2	1	4	3	2	1	4	3	2	1	
1.	ค.ญ. ชลิตา																	
2.	ค.ช. ณัฐกร																	
3.	ค.ช. นนธวัช																	
4.	ค.ญ. หทัยพัชร																	
5.	ค.ช. ชนาธิป																	
6.	ค.ช. ชีรภัทร																	
7.	ค.ช. ยลพัตร																	
8.	ค.ช. ธนกร																	
9.	ค.ช. สุมินทร์																	

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

ภาคผนวก ฉ
เกณฑ์การประเมินพฤติกรรมการเรียน

เกณฑ์การสังเกตพฤติกรรมการเรียน

รายการประเมิน	คำอธิบายคุณภาพ			
	4 (ดีมาก)	3 (ดี)	2 (พอใช้)	1 (ปรับปรุง)
การพูดทบทวน คำ/ประโยค	พูดและออกเสียง ตามทุกครั้ง อย่างคล่องแคล่ว	พูดและออกเสียง ตามทุกครั้ง ค่อนข้าง คล่องแคล่ว	พูดและออกเสียง ตามบางครั้ง แต่ไม่ คล่องแคล่ว	ไม่พูดและ ไม่ออกเสียงตาม
ร้องเพลงตาม	ร้องเพลงตาม อย่างมั่นใจเต็ม เสียง	ร้องเพลงตาม เบาๆ ไม่มั่นใจ	ร้องเพลงตาม เบาๆและร้องๆ หยุดๆ	ไม่ร้องเพลงตาม
การแสดงท่าทาง ประกอบ	แสดงท่าทาง ประกอบได้ ถูกต้องตามเนื้อ เพลง อย่าง กระตือรือร้น	แสดงท่าทาง ประกอบได้ ถูกต้องตามเนื้อ เพลง ค่อนข้าง กระตือรือร้น	แสดงท่าทาง ประกอบไม่ ถูกต้องตามเนื้อ เพลง แต่พยายาม ทำจนจบเพลง	ไม่แสดงท่าทาง ประกอบเพลง
จับคู่สนทนา	กระตือรือร้นเป็น อย่างมากในการ ทำกิจกรรมฝึกพูด สนทนาถามตอบ กับเพื่อน	ค่อนข้าง กระตือรือร้นใน การทำกิจกรรม ฝึกพูดสนทนา ถามตอบกับเพื่อน	ไม่กระตือรือร้น ในการ ทำกิจกรรมฝึก พูดสนทนาถาม ตอบกับเพื่อน	ไม่ทำกิจกรรม จับคู่สนทนาถาม ตอบกับเพื่อน

ภาคผนวก ข

คำถามสัมภาษณ์นักเรียนหลังเรียนด้วยกิจกรรมเพลง

คำถามสัมภาษณ์นักเรียนหลังเรียนด้วยกิจกรรมเพลง

ผู้ให้สัมภาษณ์.....

คำถาม	ผลการสัมภาษณ์นักเรียน
1. หลังการเรียน นักเรียนฝึกร้องเพลงบ่อยแค่ไหน	
2. การร้องเพลงช่วยในการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนหรือไม่อย่างไร	
3. นักเรียนคิดว่าการร้องเพลงมีผลทำให้คะแนนคำศัพท์ และการพูดเพิ่มขึ้นหรือไม่ อย่างไร	
4. นักเรียนทบทวนบทเรียนหลังการสอนหรือไม่ อย่างไร	
5. การร้องเพลงกับการทบทวนบทเรียน สิ่งไหนที่คิดว่าช่วยให้นักเรียนทำคะแนนได้ดีขึ้น	
6. การทดสอบการพูดสามครั้งโดยใช้แบบสัมภาษณ์เดิม มีผลทำให้นักเรียนมีคะแนนเพิ่มขึ้นไหมอย่างไร	

